

ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชากรรม ตามความคิดเห็นของ
ผู้บริหารและครู - อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้

PROBLEMS ON HOME ECONOMICS PROGRAM MANAGEMENT AS
PERCEIVED BY ADMINISTRATORS AND TEACHERS IN SOUTHERN
REGION COLLEGES UNDER THE DEPARTMENT
OF VOCATIONAL EDUCATION

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา

สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2543

ISBN 974-622-995-6

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของ
ผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้

PROBLEMS ON HOME ECONOMICS PROGRAM MANAGEMENT AS
PERCIEVED BY ADMINISTRATORS AND TEACHERS IN SOUTHERN
REGION COLLEGES UNDER THE DEPARTMENT
OF VOCATIONAL EDUCATION

ปภาพิต สุภารัตน์
PAPARPIT SUPARAT

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 38527
วัน, เดือน, ปี - 5 ธ.ค. 2544

พ.ศ. 2543

ISBN 974-622-996-6

**PROBLEMS ON HOME ECONOMICS PROGRAM MANAGEMENT AS
PERCIEVED BY ADMINISTRATORS AND TEACHERS IN SOUTHERN
REGION COLLEGES UNDER THE DEPARTMENT
OF VOCATIONAL EDUCATION**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL ADMINISTRATION
SCHOOL OF GRADUATE STUDITES**

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

2000

ISBN 974-622-996-6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีเหตุผลบางประการที่ต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
COPYRIGHT 2000
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT' S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร และครู-อาจารย์สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้
PROBLEMS ON HOME ECONOMICS PROGRAM MANAGEMENT AS PERCEIVED BY ADMINISTRATORS AND TEACHERS IN SOUTHERN REGION COLLEGES UNDER THE DEPARTMENT OF VOCATIONAL EDUCATION

ชื่อนักศึกษา

นางปภาพิต สุภรัตน์

รหัสประจำตัว

40064145

ปริญญา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชา

การบริหารอาชีวศึกษา

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

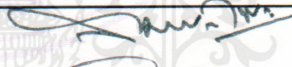

รศ.ดร.สมพร

ไชยะ

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ดร.ศิริพรรณ

ชุนนุม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		ลายมือชื่อ
รศ.ดร.สมพร	ไชยะ	
ดร.ศิริพรรณ	ชุนนุม	
ดร.มาลัย	จิรวัดนเกษตร์	
ผศ.อังฉรา	สีบสินธุ์สกุลไชย	
ดร.ณรงค์	พิมสาร	

วัน/เดือน/ปี ที่สอบ 21 กันยายน 2543 เวลา 13.30 น. เป็นต้นไป

สถานที่สอบ ณ ห้องสมาคมศิษย์เก่าบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(รศ.ดร.บุญวัฒน์ อัทธู)

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....๒๑.....เดือน.....กันยายน.....พ.ศ. ๒๕๔๓.....

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ตาม ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัด กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้
นักศึกษา	นางปภาพิศ สุภรัตน์
รหัสประจำตัว	40064145
ปริญญา	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	การบริหารอาชีวศึกษา
พ.ศ.	2543
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์	รศ.ดร.สมพร ไชยะ
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม	ดร.ศิริพรรณ ชุมนุม

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรมตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำนวน 11 แห่ง ที่แตกต่างกันด้านตำแหน่งในการทำงาน และประเภทของสถานศึกษา โดยมีประชากร จำนวนทั้งสิ้น 75 คน ในปีการศึกษา 2543

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้บริหารและครู-อาจารย์ ได้รับกลับคืนมาจำนวน 73 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 97.33 วิเคราะห์ข้อมูลคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ for Windows Version 7.5 ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผู้บริหารและครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นว่าปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 4 ด้าน เรียงลำดับได้ดังนี้ ด้านการวิจัยพัฒนา ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การส่งเสริมครู-อาจารย์เกี่ยวกับการวิจัยทางคหกรรมศาสตร์ การให้การศึกษาอบรมแก่ครู-อาจารย์ เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพ การปฐมนิเทศให้กับครู-อาจารย์ที่เข้ามาปฏิบัติงานใหม่ เพื่อให้ทราบหลักการทำงาน ระเบียบข้อบังคับ สวัสดิการและกิจกรรมต่าง ๆ ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ผู้บริหารให้ความสำคัญและมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาส่งครู-อาจารย์เข้าอบรม โดยพิจารณาตามความสามารถเฉพาะตัว และการฝึกอบรมหรือประชุมเชิงปฏิบัติการให้กับครู-อาจารย์คณะวิชา ด้านหลักสูตรปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การพัฒนาเอกสารประกอบหลักสูตรและคู่มือต่าง ๆ การยึดถือหลักสูตรและนโยบายด้านวิชาการเป็นหลักในการ

ปฏิบัติงาน การจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดหมายหลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับจุดหมายหลักการและโครงสร้างของหลักสูตรฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบันและการประชาสัมพันธ์การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่จัดสอนในวิทยาลัย ด้านกระบวนการเรียนการสอน ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การจัดทำโครงการสอน ผู้บริหารให้ความร่วมมือในการปรับปรุงการสอนของครู-อาจารย์ ครู-อาจารย์ในสาขาวิชาได้รับความรู้เกี่ยวกับการนำวิธีสอนต่าง ๆ มาใช้ได้อย่างเหมาะสม การนำผลที่ได้จากการวัดผลและประเมินผลมาวิเคราะห์ปัญหาเพื่อปรับปรุงแก้ไขปัญหาในปีการศึกษาต่อไป การควบคุมดูแลของฝ่ายบริหารต่อการจัดการเรียนการสอน ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การให้ความรู้และคำแนะนำเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล ผู้บริหารจัดให้ครู-อาจารย์ได้สอนตรงกับความถนัดของตน ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การเชิญผู้ที่มีความรู้ในชุมชนมาให้ความรู้แก่ครูและนักเรียนเป็นระยะ ๆ ตามความต้องการ การประชาสัมพันธ์เผยแพร่วิทยาการแก่ชุมชน การร่วมมือกันระหว่างวิทยาลัยกับชุมชนในการกำหนดเปิดสอน ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การเปิดสอนหลักสูตรระยะสั้นแก่ชุมชนและการใช้ทรัพยากรบุคคลของวิทยาลัยเป็นแหล่งวิทยาการเพื่อฝึกฝนวิชาชีพให้กับชุมชน

2. เปรียบเทียบผู้บริหารและครู-อาจารย์ ที่มีตำแหน่งในการทำงานและประเภทของสถานศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านการวิจัยพัฒนา และด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน ไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thesis Title	Problems on Home Economics Program Management as Perceived by Administrators and Teachers in Southern Region Colleges under the Department of Vocational Education
Student	Mrs. Paparpit Suparat
Student ID.	40064145
Degree	Master of Industrial Education.
Programme	Vocational Administration.
Year	2000
Thesis Advisor	Associate Professor Dr.Somporn Chaiya
Thesis Co-Advisor	Dr.Siripan Choomnoom

ABSTRACT

The purposes of this research were to study and compare problems on home economics program management as perceived by administrators and teachers in 11 southern region colleges under the Department of Vocational Education, according to these variables; working positions, and characteristics of colleges. The research samples included 75 subjects in academic year 2543.

The data collection instrument was a rating scale questionnaire with two parts; part 1 asking about the respondents' background, and part 2 asking about problems on home economics program management.

The data were collected from administrators and teachers. 73 returned questionnaires of 97.33 percent of the sent ones were received and analyzed through percentage, mean, and standard deviation under the SPSS/C+ for Windows Version 7.5.

The results revealed that;

1. As a whole and for 4 individual components, problems on home economics management as perceived by administrators and teachers were at a moderate level. The highest problem was on the component namely research development, and followed by the components called, teacher promotion to conduct research on home economics,. teacher training arrangements for professional development, orientation scheduling on working procedures for new placement teachers, rules and regulations, welfare giving, as well as additional activities, and teacher training selection through a given set of criteria like; aptitudes, abilities, and faculty ratio given for workshop. According to the component called curriculum, the highest problems included the

following elements; development of curriculum supplementary materials and handbooks, practices through curriculum and policy centered, lesson plan writing in accordance with curriculum objectives and curriculum implementation criteria. The lowest problems concerned the following elements; knowledge and understanding about current curriculum objectives and structures, and information giving on teaching and learning a long the line of college curriculum. According to the component called teaching and learning process, the highest problems included the following elements; teaching project preparation, administrator cooperation giving in terms of staff teaching improvement, improving teachers' knowledge on appropriate utilization of various teaching methods, application of measurement and evaluation results for another year problem solutions, and administrator monitoring on learning and teaching management. The lowest problems were on the following elements, instructional giving on measurement and evaluation, teaching assignment in accordance with individual aptitudes, academic service giving to a community, and college – community cooperation in terms of teaching program offerings. The highest problems concerned the following elements, resource person invitation to teach students periodically, information giving on guest speakers to a community. The lowest problems concerned the followings, short course offerings for a community, and utilization of college resource persons for a community professional training.

2. As a whole, the administrators and teachers who differed in terms of working positions, and characteristics of colleges showed no statistically significant difference in their perceptions of home economics program management. When individual components were analyzed, it was also found that they showed no statistically significant difference in their perceptions of home economics program management for these components; curriculum, teaching and learning process, research development, and academic services to a community.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รศ.ดร.สมพร ไชยะ ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ดร.ศิริพรรณ ชุมนุช ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม อาจารย์อัจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย อาจารย์ไพรัตน์ พิคน้อย และ ดร.มาลัย จีรวัดนเกษตร์ กรรมการสอบพิจารณาหัวข้อและเค้าโครง วิทยานิพนธ์ที่เมตตาให้คำแนะนำ ความรู้ แง่คิด ปรับแก้ และติดตามจนกระทั่งวิทยานิพนธ์สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี

ขอบพระคุณ ดร.รักเกียรติ แก้วจางง ผู้อำนวยการศูนย์นิเทศและอาชีวศึกษาภาคใต้ รศ.ดร.อัศวิน พรหมโสภา หัวหน้างานพัฒนาบุคลากรสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตภาคใต้ อาจารย์สุธรรม เชนครินทร์ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคจะนะ ดร.รุจิรา แก้วทงนงค์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสงขลา ผศ.เดือน พรหมเมศ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8 สถาบันราชภัฏสงขลา ที่กรุณาตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และปรับแก้ข้อคำถาม ให้เหมาะสม

ขอบพระคุณผู้บริหารและครู-อาจารย์ ผู้สอนวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ที่กรุณาให้ข้อมูลในการวิจัย ขอบพระคุณอาจารย์และเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล ขอบพระคุณ ผศ.วันชัย ธรรมสังการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ช่วยวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยและขอบคุณเพื่อนบริหารอาชีวศึกษาทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจ ติดตามการเคลื่อนไหวในการทำวิจัยครั้งนี้ด้วยดีตลอดมา

ความดีหรือคุณประโยชน์ที่เกิดจากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอบแต่ บิดา มารดา ญาติ พี่น้องทุกคน สามิและบุตรของผู้วิจัย ซึ่งมีส่วนในการให้กำลังใจและช่วยสนับสนุนในการวิจัย ตลอดจนการศึกษาของผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ปภาพิศ สุภารัตน์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	III
กิตติกรรมประกาศ.....	V
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	VIII
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.4 ทฤษฎีหรือกรอบความคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	4
1.5 ขอบเขตการวิจัย.....	5
1.6 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	6
บทที่ 2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 ทฤษฎีหลักการที่เกี่ยวข้องกับคหกรรมศาสตร์.....	9
2.1.1 ความสำคัญของคหกรรมศาสตร์.....	9
2.1.2 การจัดการเรียนการสอนคหกรรมศาสตร์.....	13
2.1.3 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ของสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา.....	15
2.2 ปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม	16
2.2.1 ด้านหลักสูตร.....	17
2.2.2 ด้านกระบวนการเรียนการสอน.....	22
2.2.3 ด้านการวิจัยพัฒนา.....	31
2.2.4 ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน.....	33
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	38
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	38
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41

สารบัญ (ต่อ)

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	67
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	68
5.2 การอภิปรายผลการวิจัย.....	71
5.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	85
บรรณานุกรม.....	87
ภาคผนวก.....	94
ประวัติผู้เขียน.....	119

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1	แสดงจำนวนประชากรที่ศึกษาจำแนกตามตำแหน่งและประเภทของวิทยาลัย.....39
3.2	สรุปจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่ส่งไปได้รับคืนและสมบูรณ์จำแนกตามสถานศึกษา สถานศึกษา..... 41
4.1	แสดงจำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....44
4.2	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชา คหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรม อาชีวศึกษากลุ่มภาคใต้ด้านหลักสูตร.....45
4.3	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชา คหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรม อาชีวศึกษากลุ่มภาคใต้ด้านการเรียนการสอน.....46
4.4	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชา คหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรม อาชีวศึกษากลุ่มภาคใต้ด้านการวิจัยพัฒนา.....48
4.5	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชา คหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรม อาชีวศึกษากลุ่มภาคใต้ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน.....49
4.6	สรุปค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้.....50
4.7	แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัด การศึกษาประเภทวิชาคหกรรมสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามตำแหน่งด้านหลักสูตร51
4.8	แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัด การศึกษาประเภทวิชาคหกรรมสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามตำแหน่งด้านกระบวนการเรียนการสอน.....52
4.9	แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัด การศึกษาประเภทวิชาคหกรรมสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามตำแหน่งด้านการวิจัยพัฒนา.....55

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.10 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามตำแหน่งด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน.....	57
4.11 สรุปการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามตำแหน่ง.....	58
4.12 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษาด้านหลักสูตร.....	59
4.13 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษาด้านกระบวนการเรียนการสอน.....	60
4.14 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษาด้านการวิจัยพัฒนา.....	63
4.15 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษาด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน.....	65
4.16 สรุปการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา.....	66

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า การศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าของประเทศ ดังที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ทรงมีพระบรมราโชวาท ความตอนหนึ่งว่า ปัจจัยที่สำคัญที่สุดของชีวิต และส่วนรวมคือ การศึกษา ซึ่งเป็นรากฐานส่งเสริมความเจริญก้าวหน้า ความมั่นคงเกือบทุกอย่างในบุคคลและประเทศชาติ ผู้มีหน้าที่ในการจัดการศึกษาของอนุชนทุกระดับ จึงควรได้รับทราบและตระหนักในความสำคัญองงานที่ตนทำ ทั้งต้องพยายามปฏิบัติให้ผลสมบูรณ์ เต็มความมุ่งหมาย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2531 : 5) การพัฒนาคนให้มีคุณภาพ โดยการให้ทุกคนในชาติได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง จึงเป็นนโยบายของรัฐบาล และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ซึ่งปรับแนวคิดในการพัฒนาที่เน้นการพัฒนาเศรษฐกิจ เป็นจุดมุ่งเน้นหลักของการพัฒนาเพียงอย่างเดียวเป็นการเน้นคนเป็นจุดศูนย์กลางการพัฒนา เพราะคนเป็นปัจจัยชี้ขาดความสำเร็จของการพัฒนาในทุกเรื่อง

การพัฒนาที่ท้าทายต่อการอยู่รอดของระบบเศรษฐกิจและความมั่นคงของสังคมไทยในอนาคต คือ การพัฒนาคุณภาพ และสมรรถนะของคนในสถาบันต่างๆ ให้สามารถมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เพื่อตอบสนอง สภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน กำลังคนที่มีความรู้ความสามารถในด้านเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม จึงเป็นที่ต้องการมากขึ้นตามลำดับ

การอาชีวศึกษา เป็นการศึกษาวิชาชีพที่จะทำให้นักคลมีอาชีพ สร้างผลผลิตและรายได้ทั้งเพื่อตนเองและประเทศชาติ (เมธี ปิณฑนนานนท์. 2534 : 59) ซึ่งหน่วยงานที่สำคัญและใหญ่ที่สุดที่รับผิดชอบการผลิตบุคลากรด้านอาชีพ คือ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยมีหน้าที่และภาระกิจหลักในการผลิตกำลังคนในระดับ ช่างกึ่งฝีมือ ช่างฝีมือ และช่างเทคนิค ให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสนองความต้องการของตลาดแรงงาน รวมทั้งประกอบอาชีพอิสระ โดยจัดการศึกษาและฝึกอบรม 5 ประเภทวิชาคือ วิชาช่างอุตสาหกรรม เกษตรกรรม พาณิชยกรรม คหกรรมและศิลปหัตถกรรม (สนอง ศิริกุลวัฒนา. 2535 : 3)

สำหรับการจัดการเรียนการสอนทางด้านคหกรรมในอดีต มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเป็นกุลสตรี และเป็นแม่บ้านที่ดี ตามสภาพสังคมเกษตรกรรม แต่เมื่อโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศเปลี่ยนแปลงไป คหกรรมศาสตร์จึงกลายเป็นวิชาชีพที่เป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ ผลผลิตทางด้านคหกรรม เช่น เสื้อผ้าสำเร็จรูป เคหะสิ่งทอ

อาหารแปรรูปและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดอกไม้ประดิษฐ์และดอกไม้สด ซึ่งกลายมาเป็นสินค้าส่งออกที่ทำรายได้เข้าประเทศมากมาย

ปัจจุบัน จุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนการสอนวิชาคหกรรม กลุ่มภาคใต้ จึงได้ปรับปรุง เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยมุ่งให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนอบรมให้เป็นผู้มีทักษะในการผลิต จำหน่าย จัดการ บริการ และบริโภค ได้ตามลำดับ ของกระบวนการอาชีวศึกษาครบวงจร ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาอบรมไปประกอบอาชีพ ส่งเสริมสภาพ เศรษฐกิจและสังคมได้ประสบความสำเร็จ

ในการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพ เน้นให้ผู้จบการศึกษาสามารถปฏิบัติวิชาชีพได้นั้น ต้องมีขั้นตอนและกระบวนการมากมาย ในการจัดการเรียนการสอน มักมีปัญหาก่อเกิดขึ้นซึ่ง มนัส สุวรรณพงษ์ (2531 : 4) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การจัดการศึกษา ด้านอาชีวศึกษาในปัจจุบันไม่ บรรลุผลสำเร็จ ปัญหาที่เกิดขึ้นน่าจะมาจากการเรียนการสอน วิธีการถ่ายทอดตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ ซึ่งเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนหรืออีกนัยหนึ่ง คือ การจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา ยังไม่ดีเท่าที่ควร และจากการสรุปปัญหาของสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัย เทคนิค ที่มีต่อการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม (กรมอาชีวศึกษา. 2527 : มปป.) คือ

1. มีการจัดการศึกษาวิชาชีพซ้ำซ้อนกัน เช่น กรมสามัญศึกษา กรมการฝึกหัดครู เป็นต้น

2. เมื่อเรียนจบแล้วหางานทำไม่ได้

3. ความยากจนไม่มีทุนทรัพย์

4. นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาคหกรรม

5. ครูขาดทักษะและประสบการณ์ในการถ่ายทอดความรู้

6. สถานศึกษาให้ความสำคัญ ประเภทวิชาคหกรรมน้อยเกินไป

7. ขาดครุภัณฑ์หรือครุภัณฑ์ที่มีอยู่สภาพ ไม่ดีและไม่ทันสมัย

8. สังคมไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาด้านคหกรรม

ในสภาพปัจจุบัน แม้จะมีความนิยมของผู้เข้าเรียนลดน้อยลง ถ้ามองในแง่ของการเข้าสู่ อาชีพแล้ว งานคหกรรมนับวันจะมีความสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะในสังคมอุตสาหกรรมการส่งออก อาชีพที่เป็นธุรกิจต่าง ๆ ยังคงอยู่ในความรับผิดชอบของนักคหกรรมศาสตร์ ทั้งด้านงานอาชีพอิสระ อาชีพรับจ้าง บริการต่าง ๆ เช่น ธุรกิจด้านอาหารและโภชนาการ การเสริมสวย การประดิษฐ์ การ ดัดเย็บเสื้อผ้าและอาชีพต่าง ๆ อีกมากในสถานประกอบการด้านธุรกิจบริการ สังคมอุตสาหกรรม ที่ พัฒนามากขึ้น(บุญเทียม เจริญยิ่ง. 2532 : 3)

การศึกษาเท่านั้น "ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น จากเหตุผลข้างต้นบุคลากรที่ถ่ายทอดความรู้ให้กับเยาวชนหรือประชาชนในด้านคห กรรมศาสตร์ คือ ครู นั้นจำเป็นต้องมีความรู้ ความสามารถ ทักษะและความชำนาญเป็นอย่างสูง ดังนั้น ครู – อาจารย์ คหกรรมของกรมอาชีวศึกษาที่เป็นผู้สอนจำเป็นต้องได้รับการพัฒนา เพื่อจะได้

ก้าวหน้าทันความเจริญต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยมุ่งเน้นจะเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ให้แก่ครู-อาจารย์ให้มีความก้าวหน้าและทันสมัยต่อเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปรวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้ครู-อาจารย์พัฒนาวิชาชีพตนเอง นอกเหนือจากโครงการต่าง ๆ ที่กรมจัดขึ้นเป็นประจำ (กองแผนงาน. 2533 : 6) นอกจากการสนับสนุนของกรมอาชีวศึกษาแล้ว ครู-อาจารย์ผู้สอนเอง มีความต้องการที่จะพัฒนาวิชาชีพด้วยหรือไม่ เพื่อที่จะไม่ทำให้เกิดความล้าหลังในวิชาชีพของตน

แนวโน้มอนาคตของอาชีวศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย จะมีลักษณะเป็นเชิงธุรกิจมากขึ้นตลาดแรงงานต้องการกำลังคนด้านคหกรรมเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะอาชีพด้านบริการต่าง ๆ แต่กลับมีแนวโน้มลดลงของจำนวนผู้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรคหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา นอกจากนี้ยังมีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่เข้าเรียนแล้ว ไม่สามารถจบหลักสูตรได้

การจัดการเรียนการสอนในประเภทวิชาคหกรรม มีนักเรียนออกกลางคันขณะที่เรียนชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 จำนวนมาก เพื่อให้ได้ทราบข้อมูลที่จะนำมาพิจารณาปรับปรุงการเรียนการสอนให้เป็นที่พึงพอใจของผู้เรียน มีนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จำนวนหนึ่งที่ไม่สามารถสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในสาขาวิชาชีพ ที่ตนชอบและต้องการเรียน จึงทำให้ผู้สมัครเรียนเปลี่ยนแผนการเรียน โดยเลือกเรียนในประเภทวิชาคหกรรมแทน ซึ่งเป็นการเข้าเรียนเพื่อรอหาที่เรียนแห่งใหม่ ไม่มีความถนัดทำให้ไม่สนใจเรียนและในที่สุดก็ต้องออกไป จึงสูญเปล่าทางการศึกษา และก่อให้เกิดการเสียโอกาสของผู้ที่มีความสนใจในประเภทวิชาคหกรรม และประสงค์อยากจะศึกษาต่อในประเภทวิชานี้อย่างจริงจัง สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคจึงได้แก้ไขปัญหานี้ แนวโน้มการลดลงของจำนวนผู้เข้าเรียนในประเภทวิชาคหกรรม อาจจะมีสมมติฐาน มาจากปัจจัยทางด้านส่วนตัวและปัจจัยแวดล้อมหลายประการ ซึ่งน่าจะได้นำมาศึกษาวิจัยเป็นอย่างยิ่ง

การจัดการเรียนการสอนวิชาคหกรรม กลุ่มภาคใต้ จะมีประสิทธิภาพเพียงใดข้อมูบขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง แต่ปัจจัยหรือองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่ง คือบุคลากร (ไพบุลย์ หังสพฤกษ์. 2529 : 32) อันได้แก่ ผู้บริหาร ครูผู้สอนซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือ ความเข้าใจซึ่งกันและกันในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสมควรมุ่งหวัง

จากการศึกษาความสำคัญและสภาพปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษา ความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนประเภทวิชาคหกรรม กลุ่มภาคใต้ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนา การจัดการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพตรงตามความต้องการ และแก้ปัญหาค่าลดลงจำนวนของนักเรียนนักศึกษาที่สนใจเข้าศึกษาต่อ ประเภทวิชาคหกรรมในปัจจุบันและอนาคต การยอมรับของสถานประกอบการเมื่อนักศึกษาจบจากสถานศึกษาที่สอนวิชาชีพให้มีประสิทธิภาพ สามารถประกอบอาชีพได้อย่างมั่นใจ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านการวิจัย พัฒนา และด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ ทั้ง 4 ด้าน จำแนกตาม ตำแหน่งในการทำงานและประเภทของสถานศึกษา

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1.3.1 ผู้บริหารและครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ ทั้ง 4 ด้าน แตกต่างกัน

1.3.2. ผู้บริหารและครู-อาจารย์ที่อยู่ในประเภทของสถานศึกษาดังกล่าว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ ทั้ง 4 ด้าน แตกต่างกัน

1.4 ทฤษฎีหรือกรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอนเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ โดยผู้วิจัยได้ยึดกรอบแนวความคิดของ โชค อ่อนพรหม (2532 : ภาคผนวก) ได้กล่าวถึงการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ดังนี้

1. ด้านหลักสูตร
2. ด้านเทคนิคและวิธีสอน
3. ด้านการวัดและประเมินผล
4. ด้านอุปกรณ์และเอกสารการสอน
5. ด้านการวิจัยและพัฒนา
6. ด้านความรู้และงานทางช่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ 7. ด้านการเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาทางวิชาการ เท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น 8. ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน อ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ จะทำการศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม
รวม 4 ด้าน คือ

1. ด้านหลักสูตร
2. ด้านกระบวนการเรียนการสอน
3. ด้านการวิจัย พัฒนา
4. ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

1.5 ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ในวิทยาลัย
เทคนิคและวิทยาลัยอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ โดยศึกษาด้านต่างๆ ดังนี้

1. ด้านหลักสูตร
2. ด้านกระบวนการเรียนการสอน
3. ด้านการวิจัย พัฒนา
4. ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

1.5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าคณะวิชาคหกรรม
หัวหน้าแผนกวิชาคหกรรมและครู-อาจารย์ที่สอนวิชาคหกรรมในสถานศึกษาสังกัดกรม
อาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ รวมทั้งสิ้น 75 คน

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.5.2 ตัวแปรที่ศึกษา

1.5.2.1. ตัวแปรต้น ได้แก่ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หัวหน้า
คณะวิชาคหกรรม หัวหน้าแผนกวิชาคหกรรม และครู-อาจารย์ที่สอน
วิชาคหกรรม แบ่งออกได้ดังนี้

1.1 ตำแหน่งในการทำงาน จำแนกเป็น

- 1.1.1 ผู้บริหาร
- 1.1.2 ครู-อาจารย์

1.2 ประเภทของสถานศึกษา จำแนกเป็น

- 1.2.1 วิทยาลัยอาชีวศึกษา
- 1.2.2 วิทยาลัยเทคนิค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกไปลงนิตยสาร และสิ่งพิมพ์อื่นใดถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับ ปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ในสถานศึกษา สังกัด กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ ในด้านต่างๆ 4 ด้านดังนี้

- (1) ด้านหลักสูตร
- (2) ด้านกระบวนการเรียนการสอน
- (3) ด้านการวิจัย พัฒนา
- (4) ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

1.5.3 ขอบเขตพื้นที่หรือสภาพทางภูมิศาสตร์

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของการวิจัยเฉพาะสถานศึกษาที่เปิดสอนวิชา คหกรรม ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ รวม 11 แห่ง ประกอบด้วยสถานศึกษา ดังนี้

1. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา
2. วิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช
3. วิทยาลัยอาชีวศึกษาปัตตานี
4. วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา
5. วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต
6. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี
7. วิทยาลัยเทคนิคชุมพร
8. วิทยาลัยเทคนิคตรัง
9. วิทยาลัยเทคนิคพัทลุง
10. วิทยาลัยเทคนิคสตูล
11. วิทยาลัยเทคนิคนราธิวาส

1.6 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1.6.1 ปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม หมายถึง ข้อขัดข้องในการจัดการ ศึกษาเกี่ยวกับวิชาคหกรรม แบ่งเป็น 4 ด้าน

1.6.1.1 ด้านหลักสูตร หมายถึง เป็นรากฐานของกระบวนการเรียนการสอน ซึ่ง ประกอบด้วย องค์ประกอบของหลักสูตร หลักการปฏิบัติ การพัฒนาเอกสารประกอบหลักสูตร คู่มือต่าง ๆ การสอนสอดคล้องกับจุดหมายหลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร การประชาสัมพันธ์ การเรียนการสอนตามหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ และพฤติกรรมที่กำหนดใน

เป้าหมายของการศึกษา การพัฒนาหลักสูตรการศึกษานั้น จะต้องสอดคล้องกับสภาพปัญหา รวมถึงความต้องการของสังคมและผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.6.1.2 ด้านกระบวนการเรียนการสอน หมายถึง การจัดกิจกรรมการสอน การเลือกวิธีสอนแบบต่างๆ การจัดทำโครงการสอน การนิเทศการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล การปรับปรุงการเรียนการสอน การส่งเสริมให้ครู-อาจารย์ใช้วิธีการสอนใหม่ ๆ การจัดตารางสอนให้เหมาะสมกับครูผู้สอน รวมถึงกระบวนการเกี่ยวกับการประเมินความเจริญก้าวหน้าของผู้เรียน การให้คำแนะนำช่วยเหลือแก้ไขปัญหาการเรียน สังคม เศรษฐกิจและส่วนตัว ซึ่งจะเป็นแนวทางให้นักเรียนเลือกตัดสินใจอย่างมีเหตุผล ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

1.6.1.3 ด้านการวิจัย พัฒนา หมายถึง การเตรียมบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถที่จะพัฒนาตนเองโดยการเพิ่มพูนทักษะทางวิชาชีพ กระบวนการค้นหาข้อเท็จจริง เพื่อนำผลการศึกษามาใช้ในการวางแผนและพัฒนาการทำงาน ซึ่งประกอบด้วยหลักและวิธีการวิจัยสถิติ การนำผลวิจัยมาใช้ปรับปรุงการเรียนการสอน

1.6.1.4 ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน หมายถึง การจัดบริการด้านวิชาชีพแก่ประชาชน เช่น การเป็นวิทยากร การจัดทำโครงการ ฝึกทักษะวิชาชีพ การติดตามและประเมินผลโครงการ

1.6.2 ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหรือทำหน้าที่ตามคำสั่งของกรมอาชีวศึกษา ให้เป็นผู้บริหารสถานศึกษา หรือคำสั่งของวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคนิค ให้ทำหน้าที่ในการบริหารวิทยาลัยในระดับต่างๆ ประกอบด้วย ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชาคหกรรม ตามแผนภูมิการบริหารสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้

1.6.3 ครู-อาจารย์ หมายถึง หัวหน้าแผนกวิชาคหกรรม ครู-อาจารย์ที่สอนประเภทวิชาคหกรรมในสถานศึกษาสังกัด กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้

1.6.4. สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ หมายถึง สถานศึกษาที่เปิดสอนประเภทวิชาคหกรรม ซึ่งประกอบด้วย

1.6.4.1 วิทยาลัยอาชีวศึกษา หมายถึง วิทยาลัยที่สังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา ประกอบด้วย วิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา วิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช วิทยาลัยอาชีวศึกษาปัตตานี วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี

1.6.4.2 วิทยาลัยเทคนิค หมายถึง วิทยาลัยที่สังกัดกองวิทยาลัยเทคนิค ประกอบด้วย วิทยาลัยเทคนิคชุมพร วิทยาลัยเทคนิคตรัง วิทยาลัยเทคนิคพัทลุง วิทยาลัยเทคนิคสตูล

เอกสาร
ไม่ว่าการวิทยาลัยเทคนิคนราธิวาส ให้คิดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6.5. ประเภทวิชาคหกรรม หมายถึง ประเภทวิชาคหกรรมที่เปิดสอนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่จัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา แบ่งเป็น 2 ประเภท

- ประเภทวิชาคหกรรมที่เปิดสอนในวิทยาลัยอาชีวศึกษา
- ประเภทวิชาคหกรรมที่เปิดสอนในวิทยาลัยเทคนิค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรมตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษากลุ่มภาคใต้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี หลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบการศึกษาตามลำดับดังนี้

2.1 ทฤษฎีหลักการที่เกี่ยวข้องกับคหกรรมศาสตร์

2.1.1 ความสำคัญของคหกรรมศาสตร์

2.1.2 การจัดการเรียนการสอนด้านคหกรรมศาสตร์

2.1.3 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ของสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา

2.2 ปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม

2.2.1 ด้านหลักสูตร

2.2.2 ด้านกระบวนการเรียนการสอน

2.2.3 ด้านการวิจัยพัฒนา

2.2.4 ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

2.1 ทฤษฎีหลักการที่เกี่ยวข้องกับคหกรรมศาสตร์

2.1.1 ความสำคัญของคหกรรมศาสตร์

คหกรรมศาสตร์มีเป้าหมายที่สำคัญ คือช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิต ความรู้ทางคหกรรมศาสตร์สามารถนำไปใช้ได้ทั้งชีวิตประจำวันและเพื่อประกอบอาชีพ ซึ่งมีความจำเป็นสำหรับหญิงและชาย การจัดการศึกษาทางคหกรรมศาสตร์สามารถแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1.1.1 กลุ่มที่นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันในด้านผู้บริโภคและผู้ฝึกปฏิบัติ

เอง (Consumer and Homemaking)

2.1.1.2 กลุ่มที่เตรียมตัวเพื่อประกอบอาชีพโดยการใช้ความรู้ทางคหกรรมศาสตร์ (Occupational Preparation) อันได้แก่ นักโภชนาการ ครูสอนประเภทวิชาคหกรรมนักร้องนวดราย การอาหาร นักออกแบบเสื้อผ้า ผู้ประกอบการสถานรับเลี้ยงเด็กและสถานศึกษาต่าง ๆ รวมไปถึง การให้บริการด้านอาหารด้วย ฯลฯ

จากวิวัฒนาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ทางวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์การอาหารทำให้มีสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ มากมาย ที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเศรษฐกิจและการเมืองที่มีผลกระทบถึงครอบครัวและสมาชิกในครอบครัวด้วย เมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลง ทั้งสองกลุ่มนี้จึงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน

มากยิ่งขึ้น เพราะกิจกรรมบางอย่างนั้นจะต้องมีการปฏิบัติและทำงานเกิดผลดีก่อน จึงจะเผยแพร่หรือถ่ายทอดให้กับผู้อื่นได้ (ประหยัด สายวิเชียร. 2530 : 5-6)

นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาหลายคน ได้ให้แนวคิดในทัศนะเกี่ยวกับความสำคัญของคหกรรมศาสตร์ ดังนี้

คหกรรมศาสตร์ในยุคโลกาภิวัตน์ มีความสำคัญโดยเข้ามามีบทบาทในเรื่องของครอบครัวสัมพันธ์และพัฒนาการเด็ก อาหารและโภชนาการ เส้นใย เครื่องแต่งกายและศิลปสัมพันธ์ การจัดการในครอบครัวและเศรษฐกิจของครอบครัว บ้าน เครื่องเรือนและเครื่องใช้ (ทวีรัสมิ รัตนาคม. 2538 : 10-21)

คหกรรมศาสตร์เป็นวิชาที่คำนึงถึงการให้บริการที่รับผิดชอบต่อสังคม กล่าวคือ เป็นวิชาชีพที่ส่งเสริมให้ครอบครัวรู้จักคุณค่าของการพัฒนาคุณภาพของบุคคลในครอบครัวให้เป็นพลเมืองดีของชาติ เป็นศาสตร์ที่เกิดจากการประยุกต์ ความรู้ของศาสตร์หลายสาขา คือ ครอบคลุมการให้ความรู้และการจัดบริการ พื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบุคคล บ้านและครอบครัว มีเป้าหมายเพื่อยกและปรับปรุงคุณภาพชีวิตมนุษย์ ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์อย่างสมคูลย์แก่บุคคลและครอบครัวตลอดจนสิ่งแวดล้อมรอบตัว เป็นวิชาชีพที่จำเป็นต้องอาศัยเทคโนโลยีเพื่อช่วยในการสนับสนุนการผลิตและเศรษฐกิจ การผ่อนคลายในการทำงานซึ่งทำให้นุคคลและครอบครัวสามารถใช้เวลาและการเข้าสู่แรงงาน เพื่อประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด เป็นวิชาชีพที่จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ จำเป็นต้องติดตามความเคลื่อนไหวต่าง ๆ เพื่อปรับปรุงการจัดบริการทางสังคมและการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้เกิดความนิยมของผู้บริโภคเป็นวิชาชีพที่ส่งเสริมให้ครอบครัวได้สัมผัสและใช้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวปัจจุบันนี้มนุษย์กับสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ต่อกัน จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยกัน มนุษย์จะดำรงชีพอยู่ได้ต้องรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม รวมทั้งจะต้องรู้จักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและรู้จักการจัดการทรัพยากรเพื่อให้มนุษย์ได้มีไว้ใช้สอย และอาศัยพึ่งพา (ขุวดี กาญจนันท์จิติ มาณะ ชาติดิสังคะ และพูนสุข เวชวิฐาน. 2533 : 39-40)

จะเห็นได้ว่า คหกรรมศาสตร์เป็นศาสตร์ที่มีความสำคัญ คือ มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับศาสตร์สาขาอื่น ๆ มากมาย ทั้งในด้านวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ ทั้งนี้เพราะคหกรรมศาสตร์เป็นศาสตร์ที่นำไปใช้เพื่อปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคน และเป็นที่ยอมรับว่าความรู้ทางคหกรรมศาสตร์นั้นมีประโยชน์และจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับครอบครัวซึ่งนับเป็นพื้นฐานที่สำคัญของสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสาร
ไม่จำกัดสิทธิ์ในการค้า

การจัดการเรียนการสอน เป็นกลุ่มสมรรถวิสัยที่สำคัญของครูอาชีวศึกษา ซึ่งเป็นผลการศึกษาค้นคว้าของ Spaziani และ Courtney (1971 : 246) ในรัฐออเรกอน ประเทศสหรัฐอเมริกา การจัดการเรียนการสอนเป็นกิจกรรมที่สำคัญในการทำให้หลักสูตรสัมฤทธิ์ผล ครูมีบทบาทสำคัญในการเลือกวิธี

สอน กิจกรรม อุปกรณ์ และวิธีการประเมินผล ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและสอดคล้องกับ ความมุ่งหมายของหลักสูตร

ความหมายการจัดการเรียนการสอน

การเรียน หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในแต่ละบุคคล
2. ลักษณะพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงอาจจำแนกได้ 3 ลักษณะ คือ

2.1 ทางด้านพุทธิศึกษาหรือความรู้

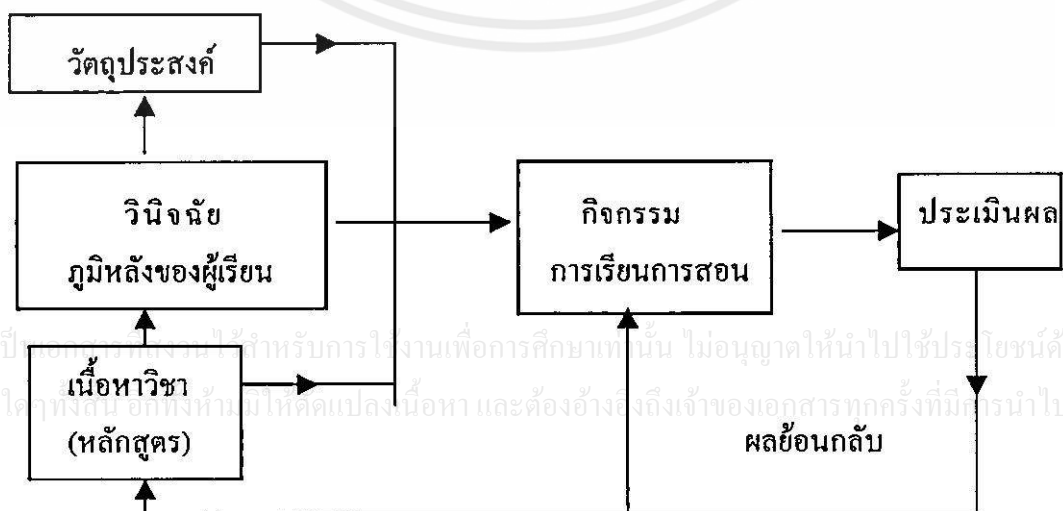
2.2 ทางด้านทักษะหรือความคล่องแคล่ว

2.3 ทางด้านความรู้สึก ความสนใจ เจตคติ ค่านิยม (สันต์ ธรรมบำรุง. 2525 : 132)

การสอน หมายถึง การจัดสถานการณ์ (Situation) สภาพการณ์หรือกิจกรรม (Activity) เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดประสบการณ์ (Experience) ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น (วินิจ เกตุขำ และชาญชัย ศรีไสยเพชร. 2522 : 112)

การจัดการเรียนการสอน หมายถึง การดำเนินการเพื่อให้เกิดการเรียนการสอนตามหลักสูตรหรือ โปรแกรมการศึกษา ตลอดจนจัดสิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเรียนการสอนต่าง ๆ ด้วย (เอกชัย กี่สุขพันธ์. 2527 : 156 – 157)

ในการสอนทุกกลุ่มวิชา หลักสำคัญของครู-อาจารย์ผู้สอน คือ การนำหลักสูตรที่กำหนดมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ คือมีความเข้าใจว่าจะสอนอย่างไร นักเรียนจะเกิดความสนใจที่จะเรียนและนำไปปฏิบัติจริง หลักสำคัญที่ทำให้เกิดผลดีแก่ผู้เรียน จะพิจารณาจากการประกอบ การเรียนการสอนหลายประการ เมื่อประกอบกันแล้วทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (ผกา สัตย์ธรรม. 2524 : 7) และในการจัดการเรียนการสอนจะต้องมีขั้นตอน (มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมาธิราช. 2528 : 15)

ซึ่งจากแนวความคิดขั้นตอนของการจัดระบบการเรียนการสอนดังกล่าว ได้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอน (อัญชลี แจ่มเจริญและสุกัญญา อารีวรรณ. 2523 : 58) ซึ่งแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน คือ

1. จุดมุ่งหมายในการเรียนการสอน
2. พฤติกรรมเบื้องต้นหรือพฤติกรรมพื้นฐานของผู้เรียน
3. วิธีดำเนินการให้เกิดการเรียนการสอนขึ้น
4. การวัดและการประเมินผล

การจัดการเรียนการสอนเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ (สัจด์ อุทรานันท์. 2532 : 124) ส่วนที่เป็นศาสตร์เกี่ยวข้องกับกาหนดเวลาสำหรับกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. ถ้าเป็นการสอนที่ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ หรือให้เกิดเจตคติแล้ว ควรใช้เวลาสำหรับการเตรียมความพร้อมร้อยละ 10 ของเวลาทั้งหมด หลังจากนั้นจึงเป็นการสอนเนื้อหาสาระใหม่ประมาณร้อยละ 65 ส่วนเวลาที่เหลืออีกร้อยละ 25 จะเป็นช่วงเวลาในการให้ผู้เรียนได้ทำแบบฝึกหัด เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

2. ถ้าเป็นการสอนเพื่อให้เกิดทักษะ ควรจะใช้เวลาสำหรับการเตรียมความพร้อมโดยการชี้แจงเบื้องต้นประมาณร้อยละ 15 ของเวลาทั้งหมด ต่อจากนั้นก็ใช้เวลาสาธิตให้ผู้ร้อยละ 25 และเหลือเวลาอีกร้อยละ 60 สำหรับผู้เรียนได้ฝึกหัดเพื่อให้เกิดทักษะในการทำงาน

ในส่วนที่เป็นศิลป์ เป็นส่วนที่เกี่ยวกับการแบ่งเวลาสำหรับกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้คือ ใช้เวลาสำหรับการเตรียมความพร้อมให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ หลังจากนั้นจึงดำเนินการสอน ซึ่งการกำหนดเวลาช่วงกิจกรรมการสอนนี้ให้ถือเอาการตรวจสอบนักเรียนว่าถ้าหากมีผู้เรียนร้อยละ 80-90 ของผู้เรียนทั้งหมดได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการสอนแล้วผู้สอนควรจะยุติกิจกรรมการให้ความรู้ได้ ต่อจากนั้นก็ให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะต่อไป การให้การปฏิบัติหรือที่เรียกว่ากิจกรรมนั้น ผลา สัตยธรรม (2524 : 14-15) ได้ให้ความเห็นว่า กิจกรรมนับเป็นศิลปะแห่งการถ่ายทอดวิชาการหรือประสบการณ์ที่สำคัญยิ่ง การจัดกิจกรรมควรคำนึงถึงหลักการที่สำคัญคือ การให้ผู้เรียนเป็นผู้กระทำ เป็นผู้คิด เป็นผู้ปฏิบัติเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ การที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม ได้ปฏิบัติเอง และได้เห็นผลการกระทำของตนเองเป็นประสบการณ์ตรง ผลที่ได้รับย่อมซึมซาบและฝังลึกเข้าไปอยู่ในจิตใจ มากกว่าการรับฟังจากครู-อาจารย์เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ครู-อาจารย์ผู้สอนจึงมีภาระมากในการเตรียมกิจกรรมต่าง ๆ ให้นักเรียนได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมให้มากที่สุด ขณะเดียวกันครูผู้สอนก็มิได้เพิกเฉยหรือปล่อยให้นักเรียนทำกิจกรรมไปตามเรื่อง แต่จะทำหน้าที่ช่วยเหลือและดำเนินกิจกรรมให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมาย จะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษามีใช่เป็นเรื่องง่าย ดังที่ พงษ์ สะเพียรชัย (2529, 10) กล่าวว่า การจัดการศึกษาต่างจากการจัดการประเภทอื่น ๆ โดยสิ้นเชิง การบริหารการศึกษาไม่มีสูตรสำเร็จตายตัว

เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ในเวลาเดียวกัน ทำให้เกิดความลึกลับ การตัดสินใจไม่เฉียบขาด ซึ่งเรื่องนี้ เป็นปัญหาจากภายในตัวของการศึกษาเอง

2.1.2 การจัดการเรียนการสอนสหกรรมศาสตร์

การเรียนการสอนวิชาสหกรรมศาสตร์ก็เหมือนกับการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ สังคม ฯลฯ จะมีข้อแตกต่างกันก็ตรงที่ว่าในการเรียนการสอนสหกรรมศาสตร์นั้น เน้นการปฏิบัติ ซึ่งความคิดทางปฏิบัตินี้ John Dewey นักปรัชญาปฏิบัตินิยม ชาวอเมริกาได้ให้ แนวคิดในเรื่องการจัดการศึกษาศหกรรมศาสตร์ว่าจำเป็นจะต้องเน้น 3 ประการด้วยกัน คือ เจตคติ (Affective domain) ความรู้ (Cognitive domain) ความสามารถทางด้านทักษะและประสบการณ์ (Psychomotor domain) และ Dewey (1966 : 137) ยังได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการจัดประสบการณ์ไว้ว่า “...การจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนจะช่วยเพิ่มพูนทักษะและทัศนคติที่ดี...” จาก แนวคิดของ John Dewey นี้ สถานศึกษาที่ทำการสอนวิชาสหกรรมศาสตร์ ได้นำมาใช้ในการเรียน การสอน โดยยึดหลักเรียนโดยการกระทำจริง (learning by doing) ทำให้การเรียนการสอนสห กรรมศาสตร์มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนมีความรู้ความชำนาญพอที่จะออกไปประกอบอาชีพ ได้ ซึ่งการจัดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนจบไปแล้วสามารถประกอบอาชีพได้นั้นเป็นเป้าหมายของ สถาบันการศึกษาวิชาชีพทุก ๆ แห่ง (บรรจง ชูสกุลชาติ, 2531 : 5) และเป้าหมายโดยตรงทางด้าน วิชาสหกรรมศาสตร์นั้น ขอบกแนวคิดของประหยัด สายวิเชียร (2531 : 5) มากล่าวไว้ดังนี้

...วิชาสหกรรมศาสตร์มีเป้าหมายที่สำคัญ คือ เรียนเพื่อทำมาหาเลี้ยงชีพ และเพื่อที่จะ มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น (To learn to make a living and to learn to live a better quality of life) ฉะนั้นสหกรรมศาสตร์ตามแนวคิดใหม่ ก็เพื่อนำเอาความรู้ที่ได้ในสาขาวิชาชีพนี้ไปประกอบ อาชีพ หรือนำเอาไปพัฒนาคุณภาพชีวิต ของคนทุกเพศทุกวัย...

สุรศักดิ์ หลาบมาลา (2532 : 24-28) ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการ สอนเพื่อการปฏิบัติ ซึ่งควรพิจารณาได้ดังนี้

1. ครูควรจัดทำแผนการเรียนการสอนเป็นรายสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนให้ผู้เรียนทราบ และ ดำเนินการสอนตามนั้น
2. สอนทฤษฎีหรือหลักการอันเป็นพื้นฐานก่อน แล้วแบ่งบทเรียนเป็นหน่วยย่อยหรือ ทักษะย่อย ทำการสอนทีละทักษะตามแผนการสอน และควรทำการประเมินผลเพื่อปรับปรุงและ เสริมแรงเสมอ
3. ควรแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ที่มีความสามารถต่างระดับกัน เพื่อให้ช่วยเหลือซึ่งกันและ กัน ให้มีโครงการของกลุ่มและโครงการส่วนบุคคล
4. ครูควรจัดโอกาสให้ผู้เรียนปฏิบัติในสภาพจริงของโลกของงาน เพื่อสร้างความมั่นใจ ให้แก่เด็กตลอดทั้งเชิงบุคคลที่อยู่ในวงการณ์มาประเมินผลงานและให้กำลังใจผู้เรียน

5. ในระหว่างเรียน ครูต้องติดตามดูผลงานของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าตนได้รับความเอาใจใส่จากครู การประเมินผลก็ไม่จำเป็นต้องทำพร้อมกันทั้งชั้น ผู้เรียนรายบุคคลพร้อมจะรับการประเมินเมื่อใด ครูก็ควรประเมินได้

6. ก่อนสิ้นภาคเรียน ควรมีการสัมมนาทั้งชั้น ให้ทุกคนได้มีโอกาสเสนอผลงานวิธีการทำงานของตน ตลอดทั้งให้ผู้เรียนเสนอว่าตนจะนำความรู้ที่ได้รับไปปฏิบัติในชีวิตจริงนอกห้องเรียนอย่างไร ที่ไหน และเมื่อไร

7. ครูควรติดตามดูโครงการที่นักเรียนเสนอมา แม้ว่าการเรียนวิชานั้น ๆ จะผ่านพ้นไปแล้วก็ตาม ทั้งนี้เพื่อเป็นการเสริมแรง และกระตุ้นให้ผู้เรียนนำความรู้ไปปฏิบัติจริง

8. ในระหว่างที่นักเรียนกำลังเรียนหรือฝึกปฏิบัตินั้น ครูควรสอนให้นักเรียนมองปัญหาต่างๆ ที่พบว่าเป็นสิ่งที่แก้ได้ และเมื่อมีปัญหา ก็ควรจะคิดค้นที่ว่ามีทางแก้ไขอย่างไร หรืองานนั้นจะทำให้ลุล่วงได้อย่างไร ไม่ควรมองงานหรือปัญหาว่าขัดข้อง เรื่องนั้นเรื่องนี้แล้วลงท้ายว่าทำไม่ได้แล้วก็อย่าทำ ครูพยายามสร้างทัศนคติทางความคิดเชิงบวกต่องานที่ปฏิบัติ

จะเห็นได้ว่าการปฏิบัติ เป็นหัวใจสำคัญของวิชาคหกรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาตามหลักการศึกษาระบบสมรรถฐาน (Competency-based Education) ซึ่งมุ่งคำนึงถึงพฤติกรรมความรู้ความสามารถในด้านสติปัญญา ทักษะปฏิบัติการ ทัศนคติ บริบูรณ์สุข (2525 : 80-81) ได้ให้แนวความคิดของแนวโน้มนิยมในด้านวิธีการสอน วิชาคหกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวกับการปฏิบัติดังนี้

1. มีการทำงานกลุ่ม คือมีการปฏิบัติจริง การสัมมนาและการรวบรวมความคิดเป็นผลงาน
2. มีภาคปฏิบัติสนามมากขึ้น
3. ในวิชาที่มีภาคปฏิบัติ ถ้าพิจารณาว่ายังให้ความรู้ความสามารถไม่พอจะจัดเพิ่มเป็นอีกรายวิชาก็ได้

4. มีวิชาภาคปฏิบัติทำงานร่วม และให้เกิดผลงานจากความคิดเห็นของผู้เรียน การปฏิบัติการทางคหกรรมศาสตร์ สุภาพ นัทรารักษ์ (2526 :140) กล่าวว่า เป็นการให้โอกาสผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการวางแผนและดำเนินด้วยตนเอง ในกิจกรรมในห้องเรียนได้มีการนำหลักการหรือทางทฤษฎีไปประยุกต์ใช้ และได้ฝึกให้มีพฤติกรรมความต้องการดังที่กำหนดในวัตถุประสงค์ การจัดภาคปฏิบัติให้แก่ผู้เรียน จะต้องจัดให้ครอบคลุมเนื้อหา หรือความคิดรวบยอดนั้น ๆ โดยทั่ว ๆ ไป การปฏิบัติการทางคหกรรมศาสตร์แบ่งเป็น 3 อย่างคือ

1. การปฏิบัติการเพื่อให้ได้ผลผลิต (Productive Laboratories)
2. การปฏิบัติการโดยการทดลอง (Experimental Laboratories)
3. การปฏิบัติการโดยการสังเกตการณ์ (Observational Laboratories)

เอกสารนี้เป็นเอกสาร
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น

การจัดการศึกษาทั้งไทยและต่างประเทศ มีแนวคิดทางด้านการสอนอาชีวศึกษานั่นที่ การฝึกทักษะภาคปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกกับสถานประกอบการ Braker (1982 : 6) ซึ่งให้ การสนับสนุนการเรียนภาคปฏิบัติไว้ว่า

...ถ้าการเรียนรู้ของนักเรียนเพิ่มขึ้น แต่ไม่สามารถพัฒนาทักษะที่จำเป็นได้ ความสนใจก็จะ ถูกลดลงไป ถ้าการพัฒนาทักษะอยู่ในระดับสูง แต่การเรียนรู้ต่ำ ความสนใจและทัศนคติก็จะลด ลงไปด้วย หากทั้งการเรียนรู้และทักษะมีมากขึ้นอย่างสมดุลและสัมพันธ์กัน ความสนใจและการรู้ จักนำไปประยุกต์ใช้ก็จะมากขึ้น การเรียนภาคปฏิบัติช่วยสร้างความสนใจและพัฒนาทักษะ...

2.1.3 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ของสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา

โครงสร้างของหลักสูตรคหกรรมศาสตร์ในระบบวิทยาลัยที่กรมอาชีวศึกษาจัดอยู่มี3 ระดับคือ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2533 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชา ชิพชั้นสูง (ปวส.) พุทธศักราช 2536 และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) พุทธ ศักราช 2536 จากสถิติจำนวนการรับนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาของกรมอาชีวศึกษา (กรมอาชีว ศึกษา. 2534 : 103) พบว่าหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) มีนักศึกษาสมัครเข้า ศึกษาน้อย และไม่เป็นที่นิยมของตลาดแรงงาน ดังนั้นจึงเน้นเฉพาะหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชา ชิพ (ปวช.) และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) รับผู้สำเร็จมัธยมศึกษาปีที่ 3 เข้าศึกษา 3 ปี มี หลักการและจุดประสงค์คือเปิด โอกาสให้ผู้เรียนเลือกเรียนได้อย่างกว้างขวาง เพื่อออกไปประกอบ อาชีพได้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน และสอดคล้องกับสภาวะเศรษฐกิจและสังคม มุ่งฝึกฝีมือที่ใช้เทคโนโลยีโดยปฏิบัติจนเกิดทักษะ ให้ความรู้ทั้งวิชาการและวิชาชีพที่เป็นพื้นฐาน ในการปรับปรุงงานให้ทันกับความก้าวหน้าและการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีในปัจจุบัน สามารถนำความรู้ ความชำนาญในวิชาชีพไปประกอบอาชีพอิสระ ประกอบอาชีพส่วนตัวหรือ ทำงานร่วมกับผู้อื่นให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ. 2538 : 11)

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาคหกรรมศาสตร์ใช้เวลา ศึกษาไม่น้อยกว่า 2 ปี รับผู้เข้าศึกษาที่สำเร็จจากหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เป็นหลัก สูตรระดับช่างเทคนิคหรือระดับนักวิชาการซึ่งเป็นหลักสูตรที่จบในตัวเอง มีจุดประสงค์คือ เปิด โอกาสให้ผู้มีงานทำอยู่แล้วศึกษาเพิ่มเติมได้ รับผู้เข้าเรียนจากผู้มีประสบการณ์ ให้การศึกษอบรร มในระดับช่างเทคนิคหรือระดับนักวิชาการตามลักษณะงานของอาชีพต่าง ๆ ผู้เรียนสามารถศึกษาหา ความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิชาการ สถานประกอบการ สามารถปฏิบัติงานในระดับช่าง เทคนิคหรือระดับวิชาการได้เป็นอย่างดี (กระทรวงศึกษาธิการ. 2537 : 2-3)

หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ของกรมอาชีวศึกษา ที่เปิดสอนใน 2 ระดับมีการจัดหลักสูตร คล้ายคลึงกัน คือ ต้องการให้ผู้สำเร็จไปมีความรู้ ความสามารถ การจัดการเชิงธุรกิจ เชิงอุตสาหกรรม

กรรม เชิงเทคโนโลยี ที่นำไปประกอบอาชีพได้จริง มุ่งให้การศึกษาครบวงจรนำไปปฏิบัติได้จริง ตลอดจนสามารถเสริมสร้างคุณภาพชีวิตให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและเจริญก้าวหน้าในอาชีพ ข้อแตกต่างของหลักสูตรคหกรรมศาสตร์ใน 2 ระดับ คือ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มุ่งฝึกฝีมือที่ใช้เทคโนโลยีโดยปฏิบัติจนเกิดทักษะ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) นั้นเป็นหลักสูตรระดับช่างเทคนิคหรือระดับนักวิชาการเป็นหลักสูตรซึ่งจบในตัวเอง มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการ และสถานประกอบการอาชีพอิสระ สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาในการทำงานได้

2.2 ปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม

งานวิชาการนับว่าเป็นงานที่เป็นหัวใจสำคัญของสถานศึกษา เพราะสถานศึกษามีหน้าที่จัดการศึกษาให้กับผู้เรียน มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงขอบข่ายของงานวิชาการและการจัดการเรียนการสอนไว้ดังนี้

ชารี มณีศรี (2535 : 65) ได้สรุปขอบข่ายการบริหารงานวิชาการไว้ดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ นโยบาย และการบริหารวิชาการ
2. หลักสูตรและประมวลการสอน
3. ตารางสอน
4. อุปกรณ์การศึกษา
5. แบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบ
6. การแบ่งหมุ่่นักเรียน
7. การนิเทศการสอน
8. การจัดห้องสมุด
9. การวัดผลและประเมินผล

สุธีระ ทานตวนิช (2521 : 10) ได้ให้ความเห็นว่า งานวิชาการ นับว่าเป็นงานหลักของสถานศึกษา เพราะวัตถุประสงค์ที่ตั้งสถานศึกษาขึ้นมา ก็เพื่อให้เป็นแหล่งที่ให้ความรู้แก่ผู้เรียน และได้กำหนดขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการไว้ดังนี้

1. งานที่เกี่ยวกับหลักสูตร
2. งานที่เกี่ยวกับการประมวลการสอน
3. งานที่เกี่ยวกับการทำโครงการสอน
4. แผนการสอนวิชาต่าง ๆ
5. การจัดทำคู่มือครู
6. การพิจารณาแบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบ
7. การทำตารางการสอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น

8. การจัดแบ่งกลุ่มนักเรียน
9. การจัดทำกิจกรรมเสริมหลักสูตร
10. การจัดครูเข้าสอน
11. การพัฒนาการสอน
12. การนิเทศการศึกษา
13. การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน

สังัด อุทรานันท์ (2526 : 15) กล่าวว่า ในการดำเนินงานเกี่ยวกับวิชาการในสถานศึกษา จะต้องคำนึงถึงงานอื่น ๆ ควบคู่ไปด้วย ดังนั้นงานวิชาการจึงประกอบด้วยงานต่าง ๆ ดังนี้

1. งานเกี่ยวกับการบริหารบุคคล ได้แก่ งานจัดบุคลากร งานพัฒนาบุคลากร งานบำรุงขวัญบุคลากร
2. งานที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร ได้แก่ งานพัฒนาหลักสูตร งานทำแผนการสอน งานจัดตารางสอน งานเลือกหนังสือและแบบเรียน งานพัฒนาหลักสูตรสำหรับชุมชน
3. งานเกี่ยวกับการเรียนการสอน ได้แก่ งานเตรียมการสอน งานพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนการสอน งานนิเทศการเรียนการสอน
4. งานที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเรียนการสอน ได้แก่ งานระเบียบนักเรียน งานห้องสมุด งานบริการสื่อการสอน งานแนะแนวการศึกษา
5. งานที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผลการศึกษา ได้แก่ งานข้อสอบ มาตรฐานและคลังข้อสอบ งานวัดและประเมินผลการเรียน งานประเมินโครงการ
6. งานที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความสัมพันธ์กับชุมชน ได้แก่ งานการใช้แหล่งวิชาการในชุมชน และงานบริการทางวิชาการแก่ชุมชน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบข่ายการศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชา คหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน ด้านการวิจัย พัฒนาและด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

2.2.1 ด้านหลักสูตร

“หลักสูตร” ได้มีผู้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้หลายท่านซึ่งมีความสอดคล้องกัน พอจะสรุปได้ดังนี้ คือ หลักสูตร หมายถึง ข้อกำหนดที่วางด้วยจุดมุ่งหมาย แนวทาง วิชาการ เนื้อหา และกิจกรรมในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถและพฤติกรรมตามที่กำหนดในเป้าหมายของการศึกษา การพัฒนาหลักสูตรการศึกษานั้นจะต้องสอดคล้องกับสภาพปัญหา รวมถึงความต้องการของสังคมและผู้เรียนเป็นสำคัญ (วิชัย วงศ์ใหญ่, 2525 ; ภิญญา สาทร, 2522)

สำหรับหลักสูตรทางด้านวิชาชีพนั้น เรื่องศักดิ์ กันตะบุตร (2506 : 110) ได้กล่าวไว้ดังนี้

...หลักสูตร เป็นแม่บทสำคัญที่จะกำหนดความมีฝีมือให้แก่นักเรียน เพราะหลักสูตรเป็นแผนในการกำหนดเนื้อหา หลักวิชา และการปฏิบัติไว้ครบถ้วนหลักสูตรยังไม่กำหนดเวลาการเรียนในสัปดาห์หนึ่ง หรือปีหนึ่งว่า วิชาใดควรจะเรียนกี่ชั่วโมง ครู-อาจารย์จึงต้องดำเนินการสอนโดยยึดหลักสูตรไว้เป็นสำคัญเมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่งก็ย่อมจะทำให้หลักสูตรล้าสมัยได้ หลักสูตรที่ ล้าสมัยไม่ทันกับความต้องการของสังคมและความต้องการทางเศรษฐกิจก็ถือได้ว่า หลักสูตรนั้นเป็นอุปสรรคต่อการผลิตนักเรียน และสิ่งที่จะทำให้เกิดปัญหานั้นก็คือ เนื้อหาในหลักสูตรรวมทั้งความมุ่งหมายในหลักสูตรบางตอนกว้างเกินไปอาจทำให้เป็นอุปสรรคต่อการสอนได้ เพราะถ้าผู้สอนมุ่งรายละเอียดบางตอน จะทำให้สอนไม่จบหลักสูตร ซึ่งจะเป็นการเสียหายต่อคุณภาพของนักเรียนที่ผลิตออกสู่ตลาดอาชีพ...

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539 : 3) สรุปความหมายของหลักสูตรไว้ว่า

...ความหมายของหลักสูตรที่มีผู้กล่าวถึงและใช้กันมาก มี 5 ประการ คือ (ใช้ตัวย่อว่า "SOPEA" ซึ่งมาจากความหมายของหลักสูตรแต่ละลักษณะในภาษาอังกฤษ เพื่อง่ายต่อการจดจำ)

1. Curriculum as Subjects and Subject Matter (หลักสูตรคือรายวิชาหรือเนื้อหาวิชาที่เรียน)
2. Curriculum as Objectives (หลักสูตรคือจุดหมายที่ผู้เรียนพึงบรรลุ)
3. Curriculum as Plan (หลักสูตรคือแผนสำหรับจัดโอกาสการเรียนรู้หรือประสบการณ์ที่คาดหวังแก่นักเรียน)
4. Curriculum as Learners' Experience (หลักสูตรคือประสบการณ์ทั้งปวงของผู้เรียนที่จัดโดยโรงเรียน)
1. Curriculum as Educational Activities (หลักสูตรคือกิจกรรมทางการศึกษาที่จัดให้กับผู้เรียน)...

จากทัศนะของนักการศึกษาหลายท่านเท่าที่ประมวลมา ณ ที่นี้ พอสรุปได้ว่า หลักสูตรหมายถึงประสบการณ์ทั้งหมดที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความสามารถ และคุณสมบัติสอดคล้องกับความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหาวิชา จุดหมายปลายทางของผู้เรียน แผนการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียน หรือกิจกรรมทางการศึกษา ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรทั้งสิ้น แม้จะมีหลักสูตรที่ชัดเจนสมบูรณ์เพียงใด ถ้าการนำหลักสูตรไปใช้เบี่ยงเบนไปจากวัตถุประสงค์ หรือมีการนำไปใช้ที่ไม่สอดคล้องกับหลักสูตร ย่อมเกิดผลเสียหายในอนาคตได้ เช่น ไม่สามารถพัฒนาคนให้มีคุณสมบัติตามความประสงค์ได้ ดังที่มีผู้แสดงความสำคัญของการนำหลักสูตรไปใช้ดังนี้

ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 38) แสดงความสำคัญของหลักสูตรเมื่อนำไปใช้ว่า

...หลักสูตรเป็นหลักและหัวใจของการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่เป้าหมายของการศึกษา ความเข้าใจในเรื่องของหลักสูตรและการเรียนการสอน จะทำให้การจัดการศึกษาดำเนินไปด้วยดีทั้งแก่ตัวผู้เรียนเอง และช่วยให้ครูได้มีทิศทางและสิ่งกำหนดในการสอน...

อำภา บุญช่วย (2537 : 26) กล่าวถึง ความสำคัญของการนำหลักสูตรไปใช้ว่า "...การนำหลักสูตรไปใช้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากของหลักสูตร เป็นการนำเอาหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้..."

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539 : 141) แสดงความสำคัญของการนำหลักสูตรไปใช้ว่า "...การนำหลักสูตรไปใช้เป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก เพราะถ้าไม่มีการนำหลักสูตรที่สร้างขึ้น ไปสู่การปฏิบัติจริงในโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ หลักสูตรนั้นก็ไม่มี ความหมาย..."

จากข้อความที่ประมวลมา สรุปแล้วการนำหลักสูตรไปใช้เป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก หมายความว่า การนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติซึ่งจะต้องมีผู้เกี่ยวข้องรับผิดชอบกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะจัดในขั้นตอนนี้อย่างเคร่งครัด

สมิตร คุณานุกร (2523 : 130-132) กล่าวถึง การนำหลักสูตรไปใช้พอสรุปเป็นข้อได้ว่า ประกอบด้วยกิจกรรม 3 ประการคือ

1. การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน คือ ตีความหมายและกำหนดรายละเอียดของหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่นหรือของโรงเรียน แล้วออกมาในรูปของเอกสาร เช่น โครงการสอน แผนการสอน หรือคู่มือครู
2. การจัดปัจจัยและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ภายในโรงเรียน เช่น ห้องเรียน จำนวนนักเรียน ห้องสมุด อุปกรณ์การเรียนการสอน ซึ่งจะเอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพ
3. การสอนให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร ซึ่งจะต้องเลือกวิธีสอนให้เหมาะสม

อนงค์ศิริ วิชาลัย (2530 : 69) กล่าวถึง กิจกรรมในการนำหลักสูตรไปใช้ว่าควรพิจารณากิจกรรม 3 ประเภท พอสรุปได้คือ

1. การปรับเพื่อนำไปสู่การสอน คือ การศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรแม่บทกับแผนการสอนในด้านจุดหมาย จุดมุ่งหมายเฉพาะเนื้อหา กิจกรรมและการประเมินผล
2. การจัดเตรียมดำเนินการ คือ ชี้แจงทำความเข้าใจเรื่องหลักสูตร และร่วมกันวางแผนการสอน
3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการปรับปรุงการสอนเพื่อผลสัมฤทธิ์ของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ที่ฝ่าฝืนจะดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

นักเรียน

สังค อุทรานันท์ (2532 : 263-271) แบ่งงานการนำหลักสูตรไปใช้ออกเป็น 3 งาน ดังนี้

1. งานบริหารและบริการหลักสูตร ได้แก่ งานเตรียมบุคลากรเพื่อให้เข้าใจหลักสูตรและวิธีการปฏิบัติ การจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตร การบริหาร และการบริการวัสดุ หลักสูตร เช่น เอกสาร สื่อต่างๆ และงานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร ประกอบด้วย การปรับปรุงหลักสูตร ทำแผนการสอน และประเมินผลการเรียนการสอน
2. งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
3. งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร เช่น การนิเทศ การติดตามผล การใช้หลักสูตร

โดยสรุป การปฏิบัติที่อยู่ในขั้นของการนำหลักสูตรไปใช้คือ กระบวนการให้การศึกษาทั้งกระบวนการ เริ่มต้นจากการทำความเข้าใจหลักสูตร และวิธีการปฏิบัติเพื่อให้บรรลุผลที่ตั้งไว้ การวางแผน โครงการสอน คู่มือ การปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน การบริการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการใช้หลักสูตร เช่น สื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนการติดตามผลการใช้หลักสูตร

สังค อุทรานันท์ (2527 : 273-275) กล่าวว่า บุคคลที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร ดังนี้

1. นักวิชาการ ได้แก่ ศึกษานิเทศก์ หรือนักวิชาการที่ทำหน้าที่พัฒนาหลักสูตร มีบทบาทในการส่งเสริมการใช้หลักสูตร ดังนี้
 - 1.1 ช่วยพัฒนาครูให้มีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรและการดำเนินการเรียนการสอน ตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร
 - 1.2 ทำการนิเทศ และติดตามผลการใช้หลักสูตรในหน่วยงานที่ใช้หลักสูตร
 - 1.3 ให้การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินการใช้หลักสูตร โดยการใช้บริการวัสดุหลักสูตรและให้กำลังใจแก่ผู้นำหลักสูตรไปใช้
2. ผู้บริหารสถานศึกษา ควรมีบทบาทในการ ส่งเสริม และสนับสนุนการใช้หลักสูตร ดังนี้
 - 2.1 ทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ที่สถานศึกษาใช้อย่างชัดเจน
 - 2.2 ให้บริการวัสดุหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนชนิดต่าง ๆ แก่ครู
 - 2.3 ดำเนินการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร ภายในสถานศึกษาอย่างสม่ำเสมอ
 - 2.4 กระตุ้นและส่งเสริมครูในการใช้หลักสูตรอย่างถูกต้อง เช่น จัดอบรมหรือจัดประชุมสัมมนา เป็นต้น
 - 2.5 ให้กำลังใจ และบำรุงขวัญแก่ครู ผู้ใช้หลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อเป็นแบบอย่างแก่ครูคนอื่น ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ห้ามเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังขอสงวนสิทธิ์ในเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. หัวหน้าหมวดวิชาหรือหัวหน้าสาขาวิชา ควรจะดำเนินการส่งเสริมการใช้หลักสูตร ดังต่อไปนี้
 - 3.1 ศึกษารายละเอียดและทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรที่ตนเองรับผิดชอบอย่าง ชัดแจ้ง
 - 3.2 ช่วยวางแผนและจัดทำแผนการเรียนการสอน ที่สอดคล้องกับหลักสูตรที่ตนเอง รับผิดชอบ
 - 3.3 จัดหาวัสดุ หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนและให้บริการแก่ครู คนที่อยู่ในสาย เดียวกัน
 - 3.4 ดำเนินการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรที่อยู่ในความรับผิดชอบของตนเอง อย่างสม่ำเสมอ
 - 3.5 ทำการประสานงาน การใช้หลักสูตรกับหมวดวิชาอื่น หรือสาขาวิชาอื่นเพื่อให้การ ใช้หลักสูตรภายในสถานศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
4. ครูผู้สอนในฐานะเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง มีส่วนที่จะช่วยสนับสนุนในการใช้ หลักสูตรภายในสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพได้ ดังนี้
 - 4.1 ทำการศึกษาหลักสูตร เพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรที่ตนเองใช้อย่าง ชัดเจน
 - 4.2 ทำการปรับปรุงหลักสูตรที่ใช้อยู่ ให้มีความเหมาะสมกับสภาพและความต้องการ ของท้องถิ่น
 - 4.3 ทำการสอนให้ถูกต้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตรที่ใช้อยู่
 - 4.4 พยายามคิดค้นหาวิธีการที่เหมาะสมหรือวิธีการที่มีประสิทธิภาพสำหรับการใช้ หลักสูตรที่ตนเองเป็นผู้ใช้
5. บุคลากรอื่น ๆ ภายในสถานศึกษา ได้แก่ บรรณารักษ์ นักเทคโนโลยีทางการศึกษา นักวัดผล นักแนะแนว ฯลฯ ต่างก็มีบทบาทในการสนับสนุนและส่งเสริมการใช้ หลักสูตรโดยการกระทำในสิ่งต่อไปนี้
 - 5.1 ปฏิบัติงานในหน้าที่ที่ตนเองรับผิดชอบอย่างเต็มที่
 - 5.2 ให้ความช่วยเหลือ หรือให้บริการแก่ครูผู้ใช้หลักสูตรอย่างเต็มที่
2. มีเครื่องช่วยในการค้นคว้าสำหรับนักเรียน เช่น มีอภิธานศัพท์ (glossaries) ย่อเรื่อง มี คำอธิบายเพิ่มเติมในที่ที่ควรอธิบาย การจัดย่อหน้า การจัดหัวเรื่อง (heading)
3. ลักษณะภายนอกหนังสือ เช่น คุณภาพการพิมพ์ คุณภาพกระดาษ การเย็บ การเข้าเล่ม ตลอดจนความน่าจับต้องของหนังสือ

2.2.2 ด้านกระบวนการเรียนการสอน

ในการจัดการเรียนการสอน สจัด อุทรานันท์ (2527 : 30) กล่าวว่ามืองค์ประกอบที่จำเป็น ซึ่งประกอบด้วย ลักษณะของผู้เรียน จุดมุ่งหมายของการสอน เนื้อหาสาระที่จะสอน การเตรียมความพร้อม ดำเนินการสอน กิจกรรมสร้างเสริมทักษะ กิจกรรมสนับสนุนและการควบคุมและการตรวจสอบ สัมฤทธิ์ผลของการสอน และการปรับปรุงแก้ไข

สจัด อุทรานันท์ (2529 : 122) ได้กล่าวถึง การสอนที่ทำให้เกิดทักษะการทำงาน ไว้ดังนี้

1. วิเคราะห์สิ่งที่ต้องฝึกทักษะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และเกิดทักษะในสิ่งนั้นว่าจะต้องฝึกทักษะส่วนไหนบ้าง และต่อเนื่องกันอย่างไร
2. ทำการวัดพฤติกรรมก่อนการฝึกทักษะนั้น ว่าผู้เรียนมีทักษะพื้นฐานเพียงพอหรือยัง
3. จัดขั้นตอนการฝึกทักษะให้เป็น ไปตามลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายากหรือพื้นฐานไปสู่สลับซับซ้อน
4. อธิบายและสาธิตการปฏิบัติงานในการฝึกทักษะให้ผู้เรียนดู
5. ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง โดยฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องพร้อม ๆ กับให้รู้ผลสำเร็จของการฝึกทักษะด้วย

องค์ประกอบของการสอนแบบฝึกทักษะปฏิบัติ มีดังนี้

1. สถานที่ฝึกปฏิบัติ เหมาะกับจุดมุ่งหมายและวิธีการ มีความพร้อมและเป็นสถานที่ที่ควรเป็นแบบฉบับได้
2. อุปกรณ์และเครื่องมือ มีจำนวนเพียงพอกับผู้เรียน อยู่ในสภาพที่พร้อมจะใช้งาน
3. เอกสารประกอบการฝึกทักษะ ประกอบด้วย คู่มือฝึกปฏิบัติ เอกสารประกอบและแนะนำการฝึกทักษะ
4. การเตรียมตัวของผู้เรียนและผู้สอน
 - 4.1 ผู้เรียนทำความเข้าใจให้ชัดเจนถึงขั้นตอน ในการฝึกทักษะปฏิบัติ พิจารณาและทดสอบความสามารถของตนว่ามีความพร้อมในทักษะดังกล่าวหรือไม่
 - 4.2 ผู้สอน กำหนดจุดมุ่งหมายของการฝึกทักษะ กำหนดเนื้อหาเตรียมเอกสาร เครื่องมืออุปกรณ์ ติดต่อสถานที่และกำหนดเวลาการฝึกทักษะ
5. อภิปรายและประเมินผล

การสอนวิชาชีพ Wagoner and Other (1975 : 23) กล่าวว่า มีความคล้ายคลึงกับการสอนวิชาสามัญด้านภาคทฤษฎี แต่จะแตกต่างกันด้านภาคปฏิบัติซึ่งในการฝึกทักษะ จะต้องเน้นให้นักเรียนนักศึกษาสามารถนำเอาความรู้ ความสามารถไปประกอบอาชีพได้จริง ขบวนการสอนภาคทฤษฎีแต่ละบทเรียน ควรแยกออกเป็น 4 ขั้นตอน ตามลำดับ ดังนี้

1. ทำให้นักเรียนนักศึกษาสนใจปัญหา ครูเป็นผู้ยกตัวอย่างปัญหาเพื่อท้าทายความคิดของ

นักเรียน ให้นักเรียนสนใจที่จะเรียนรู้

2. ให้เนื้อหาหรือสิ่งที่บอกกล่าวตามวัตถุประสงค์ของบทเรียน เพื่อนำสิ่งบอกกล่าวมาแก้ปัญหา โดยยึดหลักการปฏิบัติ ดังนี้

2.1 สอนจากสิ่งง่าย ๆ ไปหายาก

2.2 สอนจากสิ่งที่มองเห็นทำการทดลองให้ไปสู่กฎเกณฑ์นิยาม และหลักการ

2.3 สอนจากสิ่งที่ทราบแล้วไปยังสิ่งที่ไม่ทราบ

2.4 สอนให้นักเรียนนักศึกษาสามารถนำความรู้ไปใช้แก้ปัญหาที่แตกต่างออกไปจากที่สอน

3. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดแก้ปัญหาหลังจากได้เรียนรู้ในสิ่งที่สอนไปแล้ว

4. ต้องมีขบวนการวัดผลสำเร็จ เพื่อวัดค่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้สำเร็จตามวัตถุประสงค์หรือไม่ มีปัญหาหรือยังไม่เข้าใจในเรื่องใดบ้าง เพื่อจะได้ทำการตรวจ ปรับ ให้การเรียนการสอนบรรลุผล ตามวัตถุประสงค์

มังกร สระศรี (2531 : 82 – 93) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพปัจจุบันและปัญหาในการเตรียมการสอนของครู – อาจารย์ ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษากลุ่มภาคเหนือ ผลวิจัยพบว่า

1. การเตรียมเกี่ยวกับกระบวนการสอน

1.1 ผู้บริหารและผู้สอนก็มีความเห็นสอดคล้องตรงกันว่า พฤติกรรมของผู้บริหารเกี่ยวข้องกับการเตรียมการสอนโดยส่วนรวมนั้น ผู้บริหารได้ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางและในกรณีสถานศึกษาได้ส่งครู-อาจารย์ไปดูการเตรียมการสอนในสถานศึกษาอื่น ๆ นั้น ทั้งผู้บริหารและผู้สอนมีความเห็นตรงกันว่า ผู้บริหารมีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

1.2 ในกรณีให้ผู้ที่ไปศึกษาอบรมเกี่ยวกับหลักสูตรแล้วนำมาเผยแพร่ชี้แจงให้ครู-อาจารย์การจัดนิเทศภายในเกี่ยวกับหลักสูตร การทำงานเป็นกลุ่มและนิเทศภายในเกี่ยวกับการเรียนการสอนในคณะวิชาหรือแผนกวิชา และการประชุมประเมินผลการปฏิบัติงานตามแผนในคณะวิชาและแผนกวิชา ผู้บริหารได้ปฏิบัติในระดับปานกลางในขณะที่ผู้สอนเห็นว่าได้ปฏิบัติในระดับน้อย ในกรณีการทำแผนปฏิบัติงานและปฏิทินปฏิบัติงานด้านการเรียนการสอนก่อนเปิดภาคเรียนการประชุมครู-อาจารย์ เพื่อวางแผนปฏิบัติงานด้านการเรียนการสอนก่อนเปิดภาคเรียน และการเตรียมอาคารเรียนห้องเรียนไว้พร้อมก่อนเปิดภาคเรียน นั้น ผู้บริหารเห็นว่ามี การปฏิบัติในระดับมาก ในขณะที่ผู้สอนเห็นว่าได้ปฏิบัติในระดับปานกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเตรียมอาคารห้องเรียนไว้พร้อมก่อนเปิดภาคเรียนนั้น นักเรียนนักศึกษาก็มีความเห็นว่า ผู้บริหารได้มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง เช่นเดียวกับความเห็นของผู้สอน

1.3 ผู้บริหารได้จัดให้มีการประชุมครู-อาจารย์ เพื่อวางแผนปฏิบัติงานด้านการเรียนการสอนก่อนเปิดภาคเรียนนำหน้าเป็นอันดับ 1 แต่ผู้สอนเห็นว่าเป็นอันดับที่ 4 พฤติกรรมที่ผู้บริหารได้ปฏิบัติหน้าหน้าเป็นอันดับ 1 ในทรรศนะของผู้สอน นั้น คือ การจัดทำแผนปฏิบัติงานและปฏิทิน

ปฏิบัติงานด้านการเรียนการสอนไว้แต่ละปีล่วงหน้าเปิดภาคเรียน (ผู้บริหารอาจจัดทำเองได้มิได้ ประชุมครู-อาจารย์ เพื่อปรึกษาหารือก็ได้) ในขณะที่ผู้บริหารเองกลับเห็นว่า ผู้บริหารได้ปฏิบัติ เป็นอันดับ 2

1.4 ผู้บริหารและผู้สอน ก็มีความเห็นตรงกันว่า พฤติกรรมของผู้สอนซึ่งเกี่ยวข้องกับ การเตรียมการสอนโดยส่วนรวมแล้ว ผู้สอนได้ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรณีที่ผู้สอนได้ศึกษาคำอธิบายรายวิชาจุดมุ่งหมายรายวิชา และเวลาที่กำหนดของรายวิชาที่จะสอน จนเข้าใจแจ่มแจ้งนั้น ผู้บริหารและผู้สอนมีความคิดเห็นตรงกันว่าผู้สอน ได้มีการปฏิบัติในระดับ มาก

1.5 ผู้บริหารเห็นว่า ในกรณีผู้สอนได้ศึกษาหลักสูตรจนเข้าใจถึงหลักการจุดมุ่งหมายและ วิธีใช้หลักสูตรอย่างแจ่มแจ้ง และกรณีผู้สอนได้ศึกษาวิธีการวัดและประเมินผลของรายวิชาที่จะ สอนจนเข้าใจแจ่มแจ้งนั้น ผู้บริหารเห็นว่า ผู้สอนได้ปฏิบัติในระดับมาก ในขณะที่ผู้สอนเองเห็นว่า ตนเองได้ปฏิบัติในระดับปานกลาง

1.6 ผู้บริหารและผู้สอนก็เห็นสอดคล้องตรงกันว่า กรณีได้ศึกษาคำอธิบายรายวิชาจุดมุ่ง หมายรายวิชา และเวลาที่กำหนดของรายวิชาที่จะสอนจนเข้าใจแจ่มแจ้งนั้น เป็นพฤติกรรมที่ผู้สอน ได้ปฏิบัติหน้าหน้าเป็นอันดับ 1 และกรณีได้ศึกษาวิธีการวัดและประเมินผลของรายวิชาที่จะสอนจน เข้าใจแจ่มแจ้ง เป็นพฤติกรรมที่ผู้สอนได้ปฏิบัติเป็นอันดับ 2

1.7 ผู้บริหารและผู้สอนมีความเห็นสอดคล้องกันว่า กรณีได้ทำการทดสอบก่อนสอน(Pre- test) เพื่อทราบพื้นฐานด้านเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อมและความต้องการของนักเรียนนักศึกษา นั้น ผู้ สอนได้ปฏิบัติในระดับปานกลาง ในขณะที่นักเรียนนักศึกษาเห็นว่าผู้สอนได้ปฏิบัติในระดับน้อย และผู้บริหารและผู้สอนยังมีความเห็นตรงกันอีกว่า ผู้สอนได้ปฏิบัติด้านการวัดหรือประเมินผลใน แต่ละบทแต่ละตอนที่สอนอย่างสม่ำเสมอในระดับปานกลาง แต่นักเรียนนักศึกษากลับเห็นว่ามีการ ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

2. ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหา

2.1 ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่า เหตุที่มีผลกระทบโดยตรง ซึ่งทำให้ครูอาจารย์ไม่เตรียม การสอนหรือเตรียมน้อย รุนแรงเป็นระดับ 1 คือ “ครูอาจารย์เห็นว่ามีคู่มือและใบงานหรือใบช่วย สอนอื่น ๆ ใช้อยู่แล้ว” ในขณะที่ผู้สอนเองที่เห็นว่ารุนแรงเป็นระดับ 9 เหตุที่มีความรุนแรงเป็น ระดับ 1 ในทรรศนะของผู้สอนนั้น คือ “ครู - อาจารย์ได้รับมอบหมายงานพิเศษ (เช่น งานบริหาร ธุรการ บริการและกิจกรรมอื่น ๆ) มากเกินไป” ในขณะที่ผู้บริหารเห็นว่า กรณีนี้มีความรุนแรง เป็นระดับ 2

เอกสารที่ส่งไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น 2.2 ผู้บริหารและผู้สอนมีความคิดเห็นสอดคล้องตรงกันว่า เหตุที่ไม่มีผลกระทบจะทำ ให้ครู - อาจารย์ ไม่เตรียมการสอนหรือเตรียมน้อยนั้น คือ สถานศึกษาเห็นว่า การเตรียมการสอนไม่ สำคัญและไม่จำเป็น

2.3 ผู้บริหารและผู้สอนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า หากจะให้ครู – อาจารย์เตรียมการสอน พฤติกรรมอันมีความสำคัญเป็นอันดับ 1 ที่ผู้บริหารพึงปฏิบัติ คือ ต้องวางแผนคิดตามผล โดยให้ความสำคัญและความสนใจการเตรียมการสอนของครู-อาจารย์อย่างสม่ำเสมอและจริงจัง อีกทั้งผู้บริหารและผู้สอนก็มีความคิดเห็นสอดคล้องตรงกันต่อไปอีกว่า สถานศึกษาไม่ควรปรับปรุงในด้านรูปธรรม (เช่น บริเวณของสถานศึกษา) มากเกินไปต้องสนใจและตั้งใจปรับปรุงคุณภาพของการเรียนการสอน โดยให้ความสำคัญด้านวิชาการมากยิ่งขึ้น และในการพิจารณาความคิดเห็นความชอบของครู-อาจารย์ให้นำผลงานทางวิชาการมาประกอบเป็นปัจจัยสำคัญในการพิจารณาด้วย

วิธีสอน

วิธีสอนมีอยู่มากมายหลายวิธี และแต่ละวิธีก็ย่อมเหมาะสมกับเนื้อหาวิชามากน้อยไม่เหมือนกัน ครูผู้สอนจำเป็นจะต้องมีความสามารถในการพิจารณาวิธีสอนแบบต่าง ๆ ที่จะนำไปใช้ให้เหมาะสมกับวิชาที่สอนหรือเหมาะสมกับผู้เรียน การเรียนการสอนจึงจะเกิดประสิทธิภาพสูงและเป็นที่ยอมรับกันว่าการสอนแบบฝึกหัดปฏิบัติ เป็นวิธีการสอนที่ดีที่สุดที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะ (Psychomotor Domain)

รูปแบบและการดำเนินการสอนแบบฝึกปฏิบัติ

ในเรื่องของรูปแบบการสอนแบบฝึกปฏิบัตินี้ เจลิม วราวิทซ์ และสมคิด แก้วสนธิ (2530 : 149) แบ่งเป็น 4 แบบ คือ การสอนแบบปฏิบัติการในห้องปฏิบัติการ การสอนแบบโครงการ การสอนนอกสถานที่ หรือการฝึกภาคสนาม และการสอนปฏิบัติการแบบสาธิต ส่วนชัยพร วิชาวุธ (2518 : 25) แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ ปฏิบัติการเพื่อให้เห็นจริงในสิ่งที่คนอื่นทำไว้แล้ว และปฏิบัติการเพื่อให้เกิดความรู้ใหม่ ส่วน ไพฑูรย์ สินลาธิน (2524 : 102) ได้แบ่งเป็น 2 ลักษณะเช่นกัน คือ การฝึกปฏิบัติเพื่อให้เห็นจริง เข้าใจตามและปฏิบัติได้ ได้แก่ การสาธิต การทดลอง การฝึกงาน การศึกษานอกสถานที่ และการฝึกปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมความคิดริเริ่ม พัฒนานิสัย และสร้างความรู้ใหม่ ได้แก่ การค้นคว้าในห้องทดลอง การสอนแบบโครงการ ซึ่งสรุปอธิบายดังนี้

1. การสาธิต (Demonstration)

การสอนแบบสาธิต สามารถจัดได้ทั้งในและนอกห้องปฏิบัติการ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายทั้งเน้นด้านทักษะพิสัย ทศนคติ และพุทธิพิสัย ในเวลาเดียวกัน ซึ่งผู้สอนจะต้องให้ความเอาใจใส่และสนใจ พร้อมทั้งคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1.1 เตรียมอุปกรณ์เอกสารให้พร้อม

1.2 สอนโดยการสาธิตให้ดูหรือให้ผู้เรียนปฏิบัติก่อน แล้วจึงสาธิตวิธีที่ถูกต้องซึ่งช่วย

ให้ผู้เรียนแสดงความสามารถของตนได้เต็มที่

- 1.3 ครูสอนปฏิบัติให้เหมือนชีวิตจริง เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นกระบวนการทั้งหมด
- 1.4 ควรสาธิตให้ผู้เรียนชมตามลำดับขั้น โดยไม่เร่งรีบ พร้อมอธิบายเป็นขั้นตอนเพื่อให้ผู้เรียนสังเกตและติดตาม
- 1.5 จัดให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติการด้วยตนเองตลอด เหมือนกับที่จะต้องปฏิบัติในชีวิตจริง โดยคอยดูแลอย่างใกล้ชิด
- 1.6 สังเกตการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน ชมเชยเมื่อทำถูกต้อง และบอกให้ทราบถึงสิ่งที่ต้องแก้ไขเมื่อผิดพลาด
- 1.7 อภิปรายให้ผู้เรียนทราบเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ฝึกปฏิบัติไปแล้ว พร้อมทั้งข้อสงสัยที่พบ พร้อมสอดแทรกความรู้ด้านทัศนคติและพุทธพิสัย
- 1.8 ให้ผู้เรียนได้ทดลองใหม่ พร้อมชี้แจงข้อความแก้ไขจนผู้เรียนเกิดความมั่นใจและชำนาญในสิ่งที่ฝึกปฏิบัติ

2. การทดลอง (Laboratory)

การสอนแบบการทดลองนี้ เป็นการฝึกปฏิบัติที่มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หลักการและข้อเท็จจริงจากที่ผู้อื่นได้ค้นพบ พิสูจน์ทฤษฎีที่ได้ศึกษาในชั้นเรียน มีโอกาสใช้เครื่องมือเครื่องใช้ในสายอาชีพนั้น เพื่อค้นคว้าและวิจัยหรือค้นพบสิ่งใหม่ ได้มีการยอมรับกันว่า การสอนแบบนี้มีประสิทธิผลดี เนื่องจากเป็นการให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติการด้วยตนเองมากที่สุด แม้ในสภาพความเป็นจริงจะยังขาดอุปกรณ์ที่จะให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติด้วยตนเองเท่ากันทุกคนก็ตาม ในการสอนด้วยการทดลองนี้ผู้สอนควรคำนึงถึงหลักบางประการดังนี้

- 2.1 จัดอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ต้องปฏิบัติให้เป็นระเบียบ และพร้อมที่จะฝึกได้ทันที
 - 2.2 หาวิธีการที่เหมาะสมให้ผู้เรียนได้ตื่นเต้น เร้าใจ ก่อให้เกิดความคิดทั้งก่อน และหลังระหว่างการฝึกปฏิบัติ
 - 2.3 จัดการฝึกปฏิบัติให้เป็นไปตามลำดับขั้นของความสามารถของผู้เรียนเพื่อป้องกันความสับสนและเบื่อหน่ายและให้ผลที่ได้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกปฏิบัติครั้งต่อไป
 - 2.4 ผลการปฏิบัติควรเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน และนำไปประยุกต์ใช้ในวิชาชีพได้
- นอกจากนี้ หลังการปฏิบัติ ผู้สอนควรอธิบายการฝึกอีกครั้งหนึ่ง เพื่อตรวจผลการฝึกปฏิบัติ ความเข้าใจหลังการทดลอง ตอบคำถามที่ผู้เรียนข้องใจ พร้อมทั้งอธิบายการเขียนรายงานที่ถูกต้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสาร 3. การค้นคว้าในห้องทดลอง (Unstructured Laboratory Experiences) ให้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น วิธีการสอนแบบค้นคว้าในห้องทดลอง ซึ่งผู้สอนและผู้เรียนจะทำงานไปพร้อม ๆ กัน ในส่วนของการวางแผนและเตรียมการ ส่วนขั้นดำเนินการทดลองอยู่ในความช่วยเหลือของผู้สอน

อย่างใกล้ชิด สรุปผลวิเคราะห์โดยผู้เรียนแล้วอภิปรายต่อผู้สอน ไม่เป็นการเรียนการสอนอย่างเต็มรูปแบบ และมีลักษณะเป็นผู้ร่วมงาน (Research Team) โดยลักษณะการดำเนินงานดังนี้

- 3.1 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมอภิปรายถึงเรื่องที่จะทำการทดลอง ซึ่งจะต้องเป็นเรื่องที่ทั้งสองฝ่ายสนใจและมีความรู้ รวมทั้งความเป็นไปได้ และความพร้อมของเครื่องมือ
- 3.2 ผู้เรียนศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง แล้วกำหนดวัตถุประสงค์ ตั้งสมมติฐานวางแผนดำเนินการทดลอง และวิธีที่ใช้โดยละเอียด
- 3.3 ผู้เรียนนำสิ่งที่ค้นคว้าปรึกษาผู้สอน แล้วจึงเตรียมเครื่องมืออุปกรณ์และดำเนินการทดลอง โดยมีการติดตามประเมินผลให้ผู้สอนทราบเป็นระยะ ๆ
- 3.4 ผู้เรียนสรุปวิเคราะห์ผลการทดลอง เสนอเป็นรายงานวิเคราะห์อภิปรายร่วมกับผู้สอน

4. การสอนแบบโครงการ (Project Method)

การสอนแบบโครงการ เป็นการทดลองและฝึกปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ที่แคบลงแต่หัวข้อและการทำงานกว้างขวางกว่า จุดมุ่งหมายหลัก เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการทำงานด้านต่าง ๆ ตั้งแต่ต้นจนสิ้นสุดโครงการ ซึ่งผลจะทำให้ทราบข้อความรู้และข้อค้นพบบางอย่างพร้อมกัน ซึ่งนับเป็นการสอนที่เหมาะสมกับระดับอุดมศึกษามาก โดยทั่วไปแบ่งการสอนเป็น 3 ลักษณะ คือ เป็นโครงการที่เน้นการเรียนรู้ และบทบาทของผู้เรียน ส่วนผลของโครงการเป็นเรื่องเสริม อีกลักษณะหนึ่งเป็นโครงการที่เน้นผลงานเพื่อประกอบการสอนอื่น ๆ ทั้งสองลักษณะจะมีขั้นตอนดังนี้

- 4.1 ผู้เรียนเลือกหัวข้อที่จะศึกษา ซึ่งเป็นหัวข้อที่กว้างและแคบลงชัดเจนเมื่อได้ศึกษาไประยะหนึ่ง
- 4.2 ผู้เรียนให้ข้อคิดและข้อสังเกตต่อหัวข้อ ในเรื่องความเหมาะสมความเป็นไปได้ของหัวข้อ
- 4.3 ผู้เรียนวางแผนดำเนินการเก็บรวบรวมความรู้ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เลือก
- 4.4 ผู้เรียนวิเคราะห์และสรุปข้อมูลแก่ผู้สอน และผู้ร่วมงานกลุ่มอื่น เพื่อรับข้อคิดเห็นนำไปปรับปรุงรายงานให้สมบูรณ์ และเสนอผู้สอนพร้อมรับฟังคำอภิปรายวิพากษ์วิจารณ์จากผู้สอน

จากการที่ได้สรุปรูปแบบ และการดำเนินการสอนแบบฝึกปฏิบัติมาแล้วข้างต้น ยังมีนักการศึกษาหลายท่านได้ทำการศึกษาและสรุป วิธีสอนที่สอดคล้องกับวิชาชีพ ดังนี้ คือ

สุทธิ ประจักษ์ศักดิ์ (2524 : 97) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ (อยู่ในกลุ่มวิชาการงานและอาชีพ) จะต้องเป็นการสอนที่มุ่งให้เด็กนักเรียนได้มีการปฏิบัติงานมากกว่าวิชาอื่น และโดยลักษณะเนื้อหาวิชาอุตสาหกรรมศิลป์นั้น ความรู้ความสามารถความเข้าใจทักษะ

ของผู้เรียนขึ้นอยู่กับการศึกษา การทดลอง และปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติการ วิธีที่สอนที่นิยมใช้กันมีดังนี้

1. การสอนแบบบรรยาย
2. การสอนแบบสาธิต
3. การสอนแบบกำหนดงาน
4. การสอนด้วยแบบพิมพ์

และนอกจากนี้ ปรีชา ชาคิมลากร (2524 : 54-55) ได้เสนอเพิ่มเติมว่า วิธีสอนที่ผู้บริหารเห็นว่าเหมาะสมกับวิชาการงานและอาชีพมีดังนี้ คือ

1. วิธีสอนแบบโครงการ
2. วิธีสอนแบบแก้ปัญหา
3. วิธีสอนแบบสถานการณ์จำลอง
4. วิธีสอนแบบค้นคว้า
5. วิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวน
6. วิธีสอนโดยใช้บทบาทสมมติ
7. วิธีสอนแบบการอภิปราย
8. วิธีสอนแบบการประชุม

กล่าวโดยสรุป เทคนิคและวิธีสอนเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของการสอนมีองค์ประกอบหลัก 3 ด้าน คือ เนื้อหา ผู้เรียน และครู ซึ่งหมายรวมถึงลักษณะของผู้เรียน จุดมุ่งหมายของการสอน เนื้อหาสาระการเตรียมความพร้อม การจัดกิจกรรม การควบคุม ตรวจสอบสัมฤทธิ์ผลการสอน และการปรับปรุงการสอน นอกจากนั้นการเลือกรูปแบบการสอน ไม่ว่าจะเป็นการสอนแบบบรรยาย อภิปราย สอนทักษะหรือสอนวิชาชีพต้องยึดหลักความเหมาะสม กล่าวคือ เหมาะสมกับผู้สอน เนื้อหา จุดมุ่งหมาย ตัวผู้เรียนและบทบาทความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน

การวัดผลประเมินผล

ความหมายและความสำคัญ กาญจนา เกียรติประวัติ (2524 : 116) แยกให้เห็นถึงความหมายของการวัดผล และการประเมินผล ดังนี้ การวัดผล (measurement) คือ การกำหนดหน่วยให้แก่ปริมาณที่มีอยู่ โดยใช้เครื่องมือวัด การวัดทางการศึกษาที่ใช้กันอยู่อาจเป็นการสังเกตของครู ตารางตรวจสอบพฤติกรรม หรือข้อสอบ ส่วนการประเมินผล (evaluation) คือ การนำผลที่วัดได้มาหาคุณค่าการประเมินผล ควรจะรวมถึงการวิเคราะห์จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ วิธีการที่ได้ใช้ไปเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย ตลอดจนพิจารณาถึงปริมาณของคุณสมบัติที่วัดได้ เช่น เก่งหรือไม่เก่ง ดีหรือไม่ดี...

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539 : 94) สรุปความหมายของการวัดและการประเมินผลไว้ว่า การวัด คือ กระบวนการกำหนดค่า ตีค่า คุณสมบัติของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือคนใดคนหนึ่ง เป็นตัวเลข โดยใช้เครื่องมือเป็นหลักในการวัด ส่วนการประเมินผล คือ กระบวนการพิจารณาตัดสินคุณค่าของ วัดดู คน สิ่งของ หรือการดำเนินกิจกรรมว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์เพียงใด ดีเลวเพียงใด โดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากการวัดเป็นหลัก

จากคำจำกัดความทั้งสองนี้ จะเห็นความแตกต่างของการวัดและการประเมินผล ว่าการวัดจะมีค่าเป็นตัวเลขวัดได้โดยใช้เครื่องมือ ส่วนการประเมินผลเป็นการนำตัวเลขที่ได้จากการวัดมา ตัดสินค่า ซึ่งแม้จะมีความหมายแตกต่างกันแต่ก็มีความสัมพันธ์กันอยู่อย่างต่อเนื่อง

หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา นักการศึกษาได้เสนอแนะหลักการวัดและ ประเมินผลการศึกษาไว้ ส่วนใหญ่มีแนวทางไม่แตกต่างกัน พอสรุปได้ดังนี้

ไพศาล หวังพานิช (2526 : 21-23) เสนอแนะหลักการวัดผลไว้ดังนี้

1. วัดให้ตรงกับวัตถุประสงค์ ในการวัดแต่ละครั้ง
2. ใช้เครื่องมือที่ดี ควรตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือก่อน
3. มีความยุติธรรม ไม่เปิดโอกาสให้มีการเสียเปรียบ ได้เปรียบกันขึ้น
4. แปลผลได้ถูกต้อง ผลของการวัดจะออกมาในรูปคะแนนเป็นส่วนใหญ่
5. ใช้ผลการวัดได้คุ้มค่า

อำภา บุญช่วย (2537 : 135) แสดงหลักการประเมินผล การเรียนว่าใช้กันแพร่หลาย มี 2 ลักษณะ คือ อิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม ซึ่งมีวิธีการตัดสินแตกต่างกัน

ไพศาล หวังพานิช (2531 : 15-17) กล่าวถึง ขั้นตอนการวัดผลการศึกษา ไว้ดังนี้

1. ขั้นวางแผน การวัดผลการศึกษาที่ดีและสามารถใช้ผลการวัดได้ถูกต้องตรงตามความต้องการ จำเป็นต้องมีการวางแผนให้ชัดเจนและรัดกุม การวางแผนการวัดผลการศึกษาประกอบด้วย

1.1 กำหนดจุดมุ่งหมายของการวัด ครูหรือผู้รับผิดชอบจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายเบื้องต้นโดยพยายามตอบคำถาม ให้ได้ว่า

- 1.1.1 สอบใคร (เพื่อทราบขอบข่ายเนื้อหา หรือระดับความยากง่าย)
- 1.1.2 สอบไปทำไม(เพื่อทราบชนิดและลักษณะข้อสอบหรือเครื่องมือที่จะวัด)
- 1.1.3 สอบอะไร (เพื่อทราบสิ่งที่จะวัดจากผู้เรียน)

1.2 กำหนดสิ่งที่จะวัด เป็นการกำหนดเนื้อหาคุณลักษณะหรือพฤติกรรมที่จะวัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส แต่ละเนื้อหาและพฤติกรรมนั้น จะวัดมากน้อยเพียงใด เดีให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น 1.3 กำหนดเครื่องมือ เครื่องมือในการวัดผลศึกษามีหลายอย่าง แต่ละอย่างก็ไปใช้ เหมาะที่จะวัดพฤติกรรม ชนิด การวัดแต่ละครั้งจึงต้องเลือกเครื่องมือให้เหมาะสม หรืออาจต้องใช้เครื่องมือหลายชนิดประกอบกัน นอกจากกำหนดชนิดของ

เครื่องมือแล้ว ยังควรกำหนดลักษณะปลีกย่อย เครื่องมือที่จะใช้ได้แก่

- 1.3.1 รูปแบบคำถามที่ใช้
- 1.3.2 จำนวนข้อคำถามและเวลาที่ใช้ในการวัด
- 1.3.3 วิธีการที่จะตรวจคุณภาพของเครื่องมือ
- 1.3.4 ผู้รับผิดชอบในการสร้างเครื่องมือ
- 1.3.5 กำหนดเวลาที่ใช้ในการสร้างเครื่องมือ
- 1.3.6 วิธีการที่จะให้ผู้เรียนตอบ
- 1.3.7 วิธีการตรวจให้คะแนน การบันทึกผล

2. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

- 2.1 เขียนข้อคำถาม การเขียนคำถามแต่ละข้อจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในการวัดพฤติกรรมและเนื้อหาที่จะต้องการจะวัด
 - 2.2 พิจารณาคัดเลือกคำถาม คำถามที่เขียนขึ้นนั้นควรมีการตรวจสอบเป็นรายชื่อว่า แต่ละเนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการ ได้จริงหรือไม่ ตลอดจนการตรวจความชัดเจนของคำถาม ถ้าเป็นไปได้ควรอาศัยความเห็นจากหลายๆ คน ขั้นนี้อาจต้องมีการแก้ไข เลือกหรืออาจเขียนเพิ่มเติมจนครบตามจำนวนที่ต้องการ
 - 2.3 พิจารณาคำถามทั้งที่เลือกใช้ เพื่อตรวจสอบจำนวนข้อว่า เพียงพอที่จะวัดพฤติกรรม และเนื้อหาได้ถูกต้อง สอดคล้องกับแผนที่กำหนดไว้หรือไม่ พร้อมทั้งเขียนคำอธิบายการใช้เครื่องมือ และวิธีตอบอย่างชัดเจน
 - 2.4 จัดพิมพ์เครื่องมือ โดยคำนึงถึงความถูกต้องของภาษาและรูปแบบ
 - 2.5 ทำเฉลย เพื่อตรวจสอบความบกพร่องต่างๆ ก่อนนำเครื่องมือ ไปใช้จริง
 - 2.6 จัดเตรียมเครื่องมือที่จะใช้ โดยการนับจำนวนเพื่อแยกนำไปใช้ได้สะดวกตามจำนวน ผู้เข้าสอบแต่ละห้อง
3. การนำเครื่องมือไปทำการสอบวัดจะต้องดำเนินการ ให้เกิดความยุติธรรมแก่ผู้เข้า

สอบทุกคน

ดังนี้

4. ขั้นตรวจและใช้ผลวัด การรวบรวมคำตอบของผู้สอบมาตรวจให้คะแนนควรปฏิบัติ
 - 4.1 แปลงคำตอบของผู้สอบเป็นคะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้แล้วฉบับที่คะแนนไว้
 - 4.2 รวบรวมคะแนนที่ได้จากการวัดทุกชนิด ไม่ว่าจะ เป็นคะแนนเก็บหรือคะแนนภาค

ปฏิบัติ เพื่อนำไปใช้ในการประเมินผลตามจุดมุ่งหมาย

5. ขั้นตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

โกวิทช์ ประวาลพฤษ์ และคณะ (2522 : 15) กล่าวว่า ขั้นตอนของการวัดประเมินผล

การเรียนสรุปได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ “พฤติกรรม” ที่ต้องการประเมิน โดยแปลความหรือตีความในรูปของการแสดงออกของผู้เรียน ซึ่งเป็นขั้นทำความเข้าใจจุดประสงค์ในการสอน นั่นเอง

ขั้นที่ 2 ตั้ง “เกณฑ์” โดยการกำหนดว่า การแสดงออกของนักเรียน นักศึกษาต้องอยู่ในระดับใด ครูจึงยอมรับว่า นักเรียนนักศึกษามีพฤติกรรมนั้นจริง

ขั้นที่ 3 วัดผลนักเรียนนักศึกษาโดยเลือกใช้วิธีการและเครื่องมือที่เหมาะสมเพื่อให้ได้ “ข้อมูล” ที่บอกให้ทราบว่าพฤติกรรมของนักเรียนนักศึกษาอยู่ในระดับใด

ขั้นที่ 4 ลงความเห็นว่าเป็นว่า นักเรียนนักศึกษามีพฤติกรรมนั้นจริงหรือไม่ โดยการนำข้อมูลใน ขั้นที่ 3 เปรียบเทียบกับเกณฑ์ในขั้นที่ 2 ถ้าพฤติกรรมของนักเรียนนักศึกษาถึงระดับที่เป็นเกณฑ์ ก็ยอมรับว่านักเรียนนักศึกษามีพฤติกรรมนั้นจริงโดยสมบูรณ์ ถ้าพฤติกรรมของนักเรียนไม่ถึงระดับที่เป็นเกณฑ์ ก็วินิจฉัยหาข้อบกพร่องของการเรียนการสอน

ขั้นที่ 5 ตัดสินใจดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลการศึกษา จะบรรลุผลหรือไม่เพียงใดขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่วัดผลและประเมินผลการศึกษาของนักเรียนนักศึกษาโดยตรง ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาจึงมีความจำเป็นต้องส่งเสริมให้ครูมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวัดผลและประเมินผล ทั้งด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติ ผู้บริหารสถานศึกษาจำเป็นต้องมีบทบาทหน้าที่ ด้านการวัดผลและประเมินผล ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาระเบียบกระทรวงศึกษาธิการที่เกี่ยวข้องกับการวัดผล และประเมินผลการเรียนการสอน ตลอดจนแนวปฏิบัติต่าง ๆ ให้เข้าใจอย่างละเอียด
2. จัดหาเอกสาร หรือคู่มือปฏิบัติเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลให้ครูได้ศึกษา
3. จัดให้มีการประชุมสัมมนา เพื่อชี้แจงทำความเข้าใจแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล และแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ตลอดจนร่วมกันวางแผนปฏิบัติ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการศึกษาของสถานศึกษา
4. จัดหาแบบพิมพ์ต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับบันทึกผลการวัดผลและการประเมิน ตลอดจนจัดหาอุปกรณ์และเครื่องใช้ เพื่อเตรียมการวัดผลและประเมินผล
5. คู่มือให้ครูปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียน

สรุปได้ว่าการวัดและประเมินผล เป็นขบวนการที่ช่วยให้ผู้สอนได้ทราบความก้าวหน้าของผู้เรียนว่าก้าวหน้าไปเพียงใด มีสิ่งใดบ้างที่บกพร่อง และต้องทำการปรับปรุงแก้ไข เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับครูใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

2.2.3 ด้านการวิจัย พัฒนา

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น ล้วนนี้ห้ามมิให้คิดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้ การวิจัยและพัฒนา

งานวิจัยเป็นส่วนหนึ่งที่จะได้ข้อมูลเพื่อนำมาวางแผนการดำเนินงาน นอกจากนี้ยังทำให้ทราบปัญหาและอุปสรรคของการดำเนินงาน

การวิจัยเป็นวิธีการหรือกระบวนการค้นคว้าหาความจริงที่เชื่อถือได้

ซึ่งไพศาล หวังพานิช (2531 : 21) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ส่งเสริมความรู้ทางวิชาการ เพื่อนำไปสู่วิทยาการแขนงใหม่ ทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติ ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ผู้ใช้ผลการวิจัยและผู้ทำการวิจัยต่อไป
2. ทำให้รู้ข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไขในงานต่าง ๆ สามารถนำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติโดยตรงและใช้ปฏิบัติโดยทั่วไป ผลของการวิจัยสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ หรือสามารถนำไปใช้ในการวางแผนและกำหนดนโยบายในระดับต่าง ๆ ได้เหมาะสม ช่วยในการตัดสินใจของบุคคล วิธีการวิจัยสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ปัญหาและวินิจฉัยสั่งงานได้ด้วย
3. ผลการวิจัยจะช่วยทำนายปรากฏการณ์ และพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ
4. ตอบสนองลักษณะธรรมชาติของมนุษย์ และพฤติกรรมต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องแท้จริง

โชค อ่อนพรหม (2532 : 53 – 56) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความพร้อมและความต้องการพัฒนางานวิชาการของครูช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ครูช่างทั้ง 6 สาขา มีความรู้ที่น้อย คือ งานวิชาการเกี่ยวกับด้านการวิจัยและพัฒนา และให้ความเห็นว่าควรจัดโครงการเพิ่มพูนความรู้แบบเฉพาะกิจหรือต่อเนื่องตลอดปีการศึกษา

ทิวา อ่อนนุช (2537 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความต้องการพัฒนาสมรรถภาพการสอนของครู-อาจารย์ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า

1. ครู-อาจารย์ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีความต้องการพัฒนาสมรรถภาพการสอนทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยมีความต้องการเรียงตามลำดับ ดังนี้ อันดับที่ 1 ด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน อันดับที่ 2 ด้านกำหนดวัตถุประสงค์การสอน อันดับที่ 3 ด้านการเลือกวิธีการและเทคนิคการสอน อันดับที่ 4 ด้านการเตรียมการสอน อันดับที่ 5 ด้านเทคนิคการวัดและประเมินผล และอันดับที่ 6 ด้านการผลิตและการใช้สื่อการสอน

2. ผลการเปรียบเทียบความต้องการพัฒนาสมรรถภาพการสอนของครู-อาจารย์ปรากฏดังนี้

2.1 ครู-อาจารย์ ประเภทวิชาคหกรรม ที่มีประสบการณ์ต่างกันมีความต้องการพัฒนาสมรรถภาพการสอนทั้ง 6 ด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 ครู-อาจารย์ ประเภทวิชาคหกรรมที่สอนต่างสาขาวิชากันมีความต้องการพัฒนาสมรรถภาพการสอนทั้ง 6 ด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.3 ครู-อาจารย์ ประเภทวิชาคหกรรมมีความต้องการในวิธีการพัฒนาสมรรถภาพการสอนเรียงลำดับจากความต้องการมากไปหาน้อย ดังนี้ การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ การจัดให้ครู-อาจารย์ ไปทัศนศึกษาในสถานประกอบการ การจัดให้ครู-อาจารย์ ได้ไปทัศนศึกษาในวิทยาลัยอื่นที่จัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ การวิจัยสัมมนาเชิงวิชาการ การเผยแพร่ความรู้ด้านการเรียนการสอนในรูปของสิ่งพิมพ์ การจัดห้องสมุด เฉพาะครู-อาจารย์ การจัดเอกสารให้ครู- อาจารย์ที่สนใจได้ศึกษาด้วยตนเอง การจัดบริการตอบปัญหาเกี่ยวกับด้านการเรียนการสอน การจัดที่ปรึกษาของครู-อาจารย์ด้านการเรียนการสอนและวิธีการอื่น ๆ

สำหรับลำดับความต้องการสถานที่จัดกิจกรรมเสริมความรู้หรือกิจกรรมพัฒนาการเรียนการสอนของครู-อาจารย์ประเภทวิชาคหกรรมต้องการจัดในสถาบันของทางราชการหรือสถานศึกษา ระดับสูงในประเทศ เป็นอันดับที่ 1 อันดับที่ 2 จัดภายในวิทยาลัย อันดับที่ 3 จัดในโรงงานอุตสาหกรรม อันดับที่ 4 จัดในสถานศึกษาต่างประเทศ อันดับสุดท้ายจัดในโรงแรม

ดังนั้น การวิจัยจะนำไปสู่การพัฒนาความรู้ของผู้สอน ซึ่งทำให้ได้ทราบถึงปัญหาอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนและจะเป็นกลไกสำคัญในการก่อให้เกิดการพัฒนาความรู้ได้

2.2.4 ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

กิติมา ปรีดีคិតถ (2529 : 132) กล่าวถึง บทบาทของสถานศึกษาในการให้บริการทางวิชาการ แก่ชุมชน ไว้ดังนี้

การสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนเป็นบทบาทหนึ่งของสถานศึกษา ดังนั้น เพื่อให้สถานศึกษาปฏิบัติงานในด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง จึงควรจัดบริการและประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้ด้านการศึกษา เศรษฐกิจและสังคม เช่น การให้บริการด้านความรู้ อาจจะกระทำในลักษณะของการจัดนิทรรศการ การจัดห้องสมุดประชาชน ที่อ่านหนังสือพิมพ์ ประจำหมู่บ้าน ออกวารสารหรือเอกสารสิ่งพิมพ์เพื่อเผยแพร่ข่าวสารและความรู้ด้านต่าง ๆ การจัดรายการเพื่อการศึกษาทางวิทยุเป็นต้น นอกจากนี้สถานศึกษายังสามารถจัดบริการให้คำปรึกษาหารือ ด้านต่าง ๆ แก่ประชาชนที่ประสบปัญหา ตลอดทั้งด้านอุปกรณ์และเครื่องมือต่าง ๆ นอกจากนี้สถานศึกษาต้องแสดงบทบาทในการเป็นผู้นำของท้องถิ่น หรือเป็นตัวอย่างแก่ประชาชนซึ่งอาจจะเป็นในด้าน การเพาะปลูก การเลี้ยงสัตว์ ออกไปสอนวิชาชีพในชุมชนและการทัศนศึกษา เพื่อให้ประชาชนได้รับความรู้ใหม่ ๆ ทั้งยังเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนกับประชาชน และประชาชนกับสถานศึกษาอีกทางหนึ่งด้วย อย่างไรก็ตามการให้บริการแก่ชุมชนจะประสบผลสำเร็จก็ต่อเมื่อการให้บริการของสถานศึกษาสอดคล้องกับความต้องการและปัญหาของชุมชน โดยสถานศึกษาจะต้องมีการสำรวจหาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

สิริ เทศประสิทธิ์ (2529 : 135-141) กล่าวว่า ในการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. บริการให้สอดคล้องกับนโยบาย วัตถุประสงค์ ความมุ่งหมาย เป้าหมาย และแนวทางพัฒนาชุมชนที่รัฐบาลวางไว้
2. บริการให้สอดคล้องกับความต้องการอันจำเป็นและความขาดแคลนซึ่งรับจากการสำรวจหรือเก็บข้อมูล บริการส่งเสริมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตนอกเหนือไปจากความต้องการอันจำเป็นและความขาดแคลน
3. บริการด้านวิชาการที่เหมาะสมกับชุมชนเนื่องจากการสำรวจ และวิเคราะห์ความต้องการและความขาดแคลนของชุมชนเมืองบางแห่งเห็นว่าบริการด้านวิชาการที่เหมาะสมกับชุมชนเมือง มีหลายประการ เช่น
 - 3.1 วิชาชีพระยะสั้น เช่น ช่างยนต์ ช่างไฟฟ้า ช่างวิทยุ ขับรถยนต์ พิมพ์ดีด การครัวและการถนอมอาหาร การตัดเย็บเสื้อผ้า การเสริมสวย การประดิษฐ์ดอกไม้และการประดิษฐ์เศษวัสดุ
 - 3.2 การพัฒนาคุณภาพชีวิตด้านอื่น ๆ เช่น แนะนำสุขภาพ แนะนำการศึกษา แนะนำอาชีพ และแนะนำด้านศีลธรรม ศาสนาและวัฒนธรรม ห้องสมุดประชาชน นันทนาการ ดนตรี ขับร้อง ฟ้อนรำ กีฬา และการละเล่น
4. วิชาการที่เหมาะสมกับชุมชนชนบท มีหลายประการ เช่น
 - 4.1 วิชาชีพระยะสั้น เช่น ช่างเครื่องยนต์เล็ก ช่างไฟฟ้า ช่างวิทยุ การครัวและการถนอมอาหาร การตัดเย็บเสื้อผ้า การประดิษฐ์เศษวัสดุ การตัดและซอยผม
 - 4.2 การรู้หนังสือ ได้แก่ การรณรงค์เพื่อแก้ไขการไม่รู้หนังสือ เช่น การจัดตั้งชั้นเรียนผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน และการช่วยสอนผู้ใหญ่ให้รู้หนังสือแบบอาสาสมัครตัวต่อตัว
 - 4.3 การพัฒนาคุณภาพชีวิตด้านอื่นๆ เช่น แนะนำสุขภาพ แนะนำศึกษาต่อ แนะนำศีลธรรมและวัฒนธรรม ที่อ่านหนังสือ ห้องสมุดประจำหมู่บ้าน นันทนาการและการอภิปรายแบบชาวบ้าน
5. การให้บริการแก่ชุมชน ไม่ว่าจะเป็นด้านวิชาการบุคคล เงิน วัสดุและอื่น ๆ จะต้องเป็นการให้บริการโดยมีแผนงานหรือโครงการประสานกับชุมชนอย่างชัดเจน ซึ่งในการให้บริการด้านวิชาชีพควรมีแนวทาง ดังนี้
 - 5.1 ต้องเป็นไปตามแผนงานหรือโครงการที่ตกลงกันไว้ระหว่างผู้เกี่ยวข้อง
 - 5.2 บุคลากรจะต้องได้รับการฝึกอบรมในงานที่จะไปช่วยชุมชนนั้นอย่างคึกคักก่อนแล้ว
 - 5.3 บุคลากร จะต้องได้รับการปฐมนิเทศก่อนเข้าร่วมงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น

แล้ว

5.3 บุคลากร จะต้องได้รับการปฐมนิเทศก่อนเข้าร่วมงาน

- 5.4 ผู้บริหารสถานศึกษา จะต้องคอยติดตามผลงานของบุคลากรอยู่อย่างต่อเนื่อง
- 5.5 ผู้บริหารสถานศึกษา จะต้องคอยสนับสนุนให้กำลังใจและให้สวัสดิการตามควรแก่บุคลากรที่ไปช่วยชุมชน
- 5.6 ผู้บริหารสถานศึกษา จะต้องพิจารณาความดีความชอบ แก่บุคลากรตามควรแก่ผลงาน
- 5.7 ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องบันทึกผลงานของบุคลากรที่ไปช่วยชุมชนไว้ด้วย
- 5.8 ควรจะมีการวิเคราะห์ผลงานนั้น ๆ ด้วย เช่น ได้ผลอย่างไร เพียงไร อุปสรรคและปัญหาขัดข้องอย่างไร เป็นต้น

สิทธิ สายหล้า (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการปฏิบัติงานวิชาการตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ผลการวิจัย พบว่า

ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน สถานศึกษาขาดข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการของชุมชน ประชาชนไม่เห็นความสำคัญของการช่วยเหลือด้านวิชาการจากสถานศึกษา สถานศึกษาไม่สามารถจัดการเรียนการสอนเพื่อตอบสนองความต้องการแก่ชุมชนได้เพียงพอหรือตรงกับความต้องการและสถานศึกษาไม่ได้จัดทำโครงการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

การให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชนเป็นบทบาทสำคัญของสถานศึกษา ในการพัฒนาท้องถิ่น ขกระดับการศึกษา การครองชีพ ตลอดจนเพิ่มรายได้ให้กับประชาชน นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือประชาสัมพันธ์สถานศึกษาได้เป็นอย่างดี และเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสถานศึกษากับท้องถิ่น ประชาชนกับข้าราชการ การจัดบริการอาจกระทำในรูปแบบการสอนวิชาชีพ ระยะสั้น การพัฒนาคุณภาพชีวิต เช่น การแนะแนวอาชีพ-ศึกษาต่อ แนะแนวสุขภาพกิจกรรมนันทนาการ ทั้งนี้คือคำนึงถึงความสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นและการขาดแคลนของแต่ละท้องถิ่น อย่างไรก็ตามฝ่ายบริหารควรกำหนดนโยบายและติดตามวิเคราะห์ผลการดำเนินงานทุกครั้งเพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคตลอดจนพัฒนาการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ในการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพ จึงเน้นให้ผู้จบการศึกษามีความสามารถในการปฏิบัติวิชาชีพได้นั้น ต้องมีขั้นตอนและกระบวนการต่าง ๆ มากมาย และในการจัดการเรียนการสอนมักมีปัญหาเกิดขึ้น ซึ่ง มนัส สุวรรณพงษ์ (2531 : 4) ได้แสดงความคิดเห็นว่า

...การจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษาในปัจจุบันไม่บรรลุผลสำเร็จ ทั้งที่ถ้าดูจากปัจจัยต่าง ๆ แล้วน่าจะทำได้ผลสำเร็จไม่ว่าจะเป็นด้านนโยบาย หลักสูตรก็เอื้ออำนวยเป็นอย่างดี ปัญหาที่เกิดขึ้นน่าจะมาจากการเรียนการสอน วิธีการถ่ายทอดตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ ซึ่งเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของการจัดการเรียนการสอน หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ การจัดการเรียนการสอนในสถาน

ศึกษาอย่างไม่ดีเท่าที่ควร...และจากการสรุปปัญหาของสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยเทคนิค ที่มีต่อการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม คือ (กรมอาชีวศึกษา, 2527 : มปป.)

1. มีการจัดการศึกษาวิชาชีพซ้ำซ้อนกัน เช่น กรมสามัญศึกษา กรมการฝึกหัดครู เป็นต้น
2. เมื่อเรียนจบแล้วหางานทำไม่ได้
3. ความยากจนไม่มีทุนทรัพย์
4. นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาคหกรรม
5. ครูขาดทักษะและประสบการณ์ในการถ่ายทอดความรู้
6. สถานศึกษาให้ความสำคัญประเภทวิชาคหกรรมน้อยเกินไป
7. ขาดครุภัณฑ์ หรือครุภัณฑ์ที่มีอยู่สภาพไม่ดี และไม่ทันสมัย
8. สังคมไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาด้านคหกรรม

ปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพในด้านครูผู้สอน กรมอาชีวศึกษา (2530 : 61) ได้ทำการวิจัยและพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูให้มีสมรรถภาพที่พึงประสงค์ตามหลักสูตร ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา พบว่า

1. ขาดครูทางด้านวิชาชีพ ทำให้จัดการเรียนการสอนไม่ได้หลากหลาย
2. ครูที่สอนวิชาชีพส่วนใหญ่ จบมาจากวิทยาลัยอาชีวศึกษา จึงชำนาญแต่ในทางปฏิบัติ แต่ขาดเทคนิคในการสอน และไม่ได้จัดหลักสูตรให้แจ่มแจ้งว่าหลักสูตรกำหนดไว้อย่างไร
3. ครูมักเน้นภาคทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ เน้นการรู้กว้างรู้หลายเรื่องมากกว่าการรู้ดีเฉพาะเรื่อง ทำให้เป็นปัญหาในการพัฒนาอาชีพอิสระ
4. ครูบางสาขา มีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียน มีคาบเวลาการสอนต่อสัปดาห์ ทำให้การเรียนการสอนไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร
5. วุฒิบางสาขาไม่ตรงกับรายวิชาที่สอน

อภิชาติ ชัยบาล (2525 : 15-16) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาการทำงานและวิชาอาชีพในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 พบว่า พฤติกรรมการสอนของครูวิชาการทำงานและวิชาอาชีพเป็นแบบยึดตำราที่เคยเรียนมาจากสถาบันของตนเป็นแนวการสอนขาดการเตรียมสอน ไม่แจ่มแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และไม่ได้แนะนำแหล่งศึกษาเพิ่มเติม ครูมีชั่วโมงสอนมากซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของหน่วยศึกษานิเทศ กรมสามัญศึกษา (2526 : 39-40) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนวิชาชีพ พบว่าขาดความพร้อม และขาดแคลนครูวิชาการทำงานทุกสาขาวิชา ขาดแคลนครูมือครู โครงการสอน แผนการสอน และสื่อการสอน ขาดโรงฝึกงานและห้องปฏิบัติการ โดยเฉพาะสถานที่ฝึกงาน เป็นต้น

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2524 : 110) ได้ประมวลปัญหาและอุปสรรคในการจัดการศึกษาแบบฝึกปฏิบัติ ไว้ดังนี้คือ

1. ผู้เรียนไม่มีพื้นฐานเพียงพอก่อนทำการฝึกปฏิบัติ ซึ่งเกิดจากการไม่อ่านคู่มือปฏิบัติการ

ก่อนเข้าห้องปฏิบัติ การแก้ปัญหาของผู้สอนโดยการบรรยายก่อนนั้นทำให้ผู้เรียนมองไม่เห็นความสำคัญของเอกสารคู่มือ ผลที่เกิดตามมาคือ ไม่เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เรียนรู้จากการจำมากกว่าการใช้ความคิด

2. การทำงานเป็นกลุ่มของผู้เรียนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เพราะผู้เรียนบางคนอาจเข้าห้องปฏิบัติการ โดยทำหน้าที่เพียงเป็นผู้สังเกตโดยไม่ลงมือปฏิบัติ ซึ่งเกิดจากการแบ่งงานที่ไม่ดีพอ อุปกรณ์ไม่เพียงพอ
3. ผู้เรียนมุ่งหวังผลการทดลองมากกว่ากระบวนการทดลอง ซึ่งจะพบมากในการปฏิบัติ เพื่อพิสูจน์ทฤษฎีที่ได้เรียนจากการบรรยาย ทำให้ผู้เรียนคิดถึงข้อมูลที่น่าจะเป็นตามทฤษฎีมากกว่าจะสังเกตผลการทดลองที่ได้จากการลงมือปฏิบัติจริง
4. ผู้เรียนปฏิบัติเพื่อให้ผลใกล้เคียงกับแนวคิดของผู้สอน ส่วนใหญ่ปัญหานี้จะพบในการฝึกปฏิบัติด้านศิลป์ที่ใช้ฝีมือและแนวคิดอย่างอิสระของผู้เรียน โดยผู้เรียนที่มีแนวคิดแตกต่างจากผู้สอนจะไม่แสดงออก ถ้าทราบว่าคุณคิดขัดต่อความคิดของผู้สอน
5. ผู้เรียนไม่ร่วมมือในการออกฝึกภาคสนาม เนื่องจากไม่ได้รับความสะดวกสบายหรือใช้เวลานานในการศึกษาโดยเห็นความสำคัญน้อยซึ่งเกิดจากทัศนคติของผู้เรียนบางคน
6. ปัญหาเรื่องการลงทุนสูง การสอนแบบฝึกปฏิบัติในทุกสาขาวิชา จะต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงกว่าปกติ ซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนต้องจ่ายเงินในส่วนนี้มาก
7. การเตรียมของผู้สอน ผู้สอนด้วยวิธีการฝึกปฏิบัติ จะต้องมีการเตรียมตัวอย่างดีมีเวลาที่วางแผนการสอนล่วงหน้าอย่างเป็นขั้นตอน จึงต้องมีเวลาให้กับการสอนแบบนี้มาก
8. บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน แม้บทบาทของผู้เรียนจะต้องมีมากกว่าในการเรียนแบบฝึกปฏิบัติ แต่เท่าที่เป็นอยู่ผู้สอนมักจะสวมบทบาทนั้นเสียเอง เช่น สาธิตให้ดูอย่างเดียวโดยไม่ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ ทดลองใช้จนสำเร็จ หรือบรรยายมากเกินไป ทำให้การปฏิบัติไม่ได้ผลเต็มที่
9. จำนวนผู้เรียนนับเป็นปัญหาใหญ่ เนื่องจากจำนวนผู้เรียนมากเกินไป จึงทำให้มีบางส่วนไม่มีโอกาสลงมือปฏิบัติ เป็นผลให้การสอนแบบนี้ไม่ได้ผลเท่าที่ควร
10. วิธีประเมินผล ซึ่งมักเกิดปัญหาขึ้นเสมอ เนื่องจากไม่ได้มีการชี้แจงให้ทราบล่วงหน้าว่าจะประเมินผลหรือเทคนิคและวิธีการเป็นหลัก ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการนี้ ผู้สอนจึงควรแจ้งให้ผู้เรียนทราบก่อนการปฏิบัติทุกครั้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ โดยได้ดำเนินการศึกษาตามลำดับดังนี้ คือ

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือรวบรวมข้อมูล
 - 3.1.1 การสร้างเครื่องมือ
 - 3.1.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ทำการศึกษาความคิดเห็นของประชากรทั้งหมดอัน ได้แก่ ผู้บริหารและครู-อาจารย์ที่สอนวิชาคหกรรมในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ 11 แห่ง รวมทั้งสิ้น 75 คน โดยจำแนกเป็น

1. ผู้บริหาร ได้แก่ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชาคหกรรม ที่เปิดสอนวิชาคหกรรมในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ ทั้งหมด จำนวน 33 คน

2. ครูอาจารย์ ได้แก่ หัวหน้าแผนกวิชาคหกรรม ครู-อาจารย์ที่สอนวิชาคหกรรม ในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ ทั้งหมด จำนวน 42 คน

รายละเอียดจำนวนประชากร จำแนกตามตำแหน่งและประเภทของวิทยาลัย ดังแสดงในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนประชากรที่ศึกษาจำแนกตามตำแหน่งและประเภทของวิทยาลัย

ลำดับที่	สถานศึกษา	จำนวนประชากร					
		ผู้บริหาร				ครูอาจารย์ผู้สอน	รวม
		ผู้อำนวยการ	ผู้อำนวยการฝ่ายบริหาร	หัวหน้าคณะฯ	รวม		
1	วิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา	1	1	1	3	7	10
2	วิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช	1	1	1	3	6	9
3	วิทยาลัยอาชีวศึกษาปัตตานี	1	1	1	3	3	6
4	วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา	1	1	1	3	4	7
5	วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต	1	1	1	3	5	8
6	วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี	1	1	1	3	4	7
7	วิทยาลัยเทคนิคชุมพร	1	1	1	3	4	7
8	วิทยาลัยเทคนิคตรัง	1	1	1	3	2	5
9	วิทยาลัยเทคนิคพัทลุง	1	1	1	3	3	6
10	วิทยาลัยเทคนิคสตูล	1	1	1	3	1	4
11	วิทยาลัยเทคนิคนราธิวาส	1	1	1	3	3	6
	รวม	11	11	11	33	42	75

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาจากประชากรทั้งหมด

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 การสร้างเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจผู้วิจัยได้ใช้การสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยวิธีการสร้างเครื่องมือดังต่อไปนี้

3.2.1.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาประเภทวิชา

คหกรรม

3.2.1.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามฉบับร่างด้วยตนเอง แล้วนำเสนออาจารย์

ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจแก้ไขครั้งแรก

3.2.1.3 สร้างเป็นแบบสอบถามวัดความคิดเห็นการจัดการศึกษาประเภทวิชา

คหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู-อาจารย์ สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาค

ใต้ รวม 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านการวิจัย พัฒนาและด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ตำแหน่งในการทำงาน ประเภทของสถานศึกษา มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check - List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการจัดการศึกษาตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ที่มีปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมในสถานศึกษา สังกัด กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยให้ผู้ตอบตอบเป็นน้ำหนักมากน้อยตามความคิดเห็นของผู้ตอบ คำถาม แต่ละข้อได้กำหนดคะแนนในการตอบไว้เป็น 5 ระดับ คือ

5 หมายถึง มีปัญหาในการจัดการศึกษา มากที่สุด

4 หมายถึง มีปัญหาในการจัดการศึกษา มาก

3 หมายถึง มีปัญหาในการจัดการศึกษา ปานกลาง

2 หมายถึง มีปัญหาในการจัดการศึกษา น้อย

1 หมายถึง มีปัญหาในการจัดการศึกษา น้อยที่สุด

ประกอบด้วยคำถามที่เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมของ ผู้บริหารและครูอาจารย์ ทั้ง 4 ด้าน

3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.2.2.1 นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำเสนอผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรง และความครอบคลุมเนื้อหา ดังมี รายนามดังต่อไปนี้

1. ดร.รักเกียรติ แก้วจางง ผู้อำนวยการศูนย์นิเทศและอาชีวศึกษาภาคใต้
2. รศ.ดร.อัศวิน พรหมโสภา หัวหน้างานพัฒนาบุคลากร (สถาบันเทคโนโลยี ราชมนักวิทยาลัยเขตภาคใต้)
3. นายสุธรรม เชนกรินทร์ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคจนะ
4. ดร.รุจิรา แก้วทงงค์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี สงขลา
5. ผศ.เดือน พรหมเมศ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8 สถาบันราชภัฏสงขลา

3.2.2.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ได้ตรวจสอบแก้ไข อีกครั้งเพื่อขอความเห็นชอบไปทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัย

3.2.2.3 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงครั้งสุดท้ายไปทดลองใช้ (Try-out) กับ ผู้บริหารและครูอาจารย์ ที่สอนคหกรรม จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคกลาง ดังนี้ วิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยา วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุพรรณบุรี วิทยาลัยอาชีวศึกษาสระบุรี วิทยาลัยอาชีวศึกษา

ศึกษากาญจนบุรี จำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาร์ท (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.97

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.1 ขอนหนังสือจากสำนักงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เพื่อขออนุญาตต่อกรมอาชีวศึกษา

3.3.2 กรมอาชีวศึกษามีหนังสืออนุญาตให้เก็บข้อมูลจากผู้บริหารและครู-อาจารย์ในสถานศึกษาที่เปิดสอนคหกรรมศาสตร์ในสถานศึกษาที่สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้จำนวน 11 แห่ง

3.3.3 นำหนังสืออนุญาตจากกรมอาชีวศึกษา และจดหมายส่วนตัวพร้อมแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากผู้บริหารและครู-อาจารย์ในสถานศึกษาทั้ง 11 แห่ง ด้วยตนเอง

3.3.4 ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลที่เก็บได้จากประชากรในแต่ละสถานศึกษา โดยมีแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 73 ฉบับ คิดเป็น 97.33% ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 สรุปจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่ส่งไปได้รับคืนและสมบูรณ์ จำแนกตามสถานศึกษา

ชื่อสถานศึกษา	แบบสอบถาม		
	ที่ส่ง	ได้รับคืนและสมบูรณ์	ได้รับคืนคิดเป็นร้อยละ
1. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา	10	10	100
2. วิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช	9	9	100
3. วิทยาลัยอาชีวศึกษาปัตตานี	6	5	83.33
4. วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา	7	7	100
5. วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต	8	8	100
6. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี	7	7	100
7. วิทยาลัยเทคนิคชุมพร	7	7	100
8. วิทยาลัยเทคนิคตรัง	5	5	100
9. วิทยาลัยเทคนิคพัทลุง	6	6	100
10. วิทยาลัยเทคนิคสตูล	4	4	100
11. วิทยาลัยเทคนิคนราธิวาส	6	5	83.33
รวม	75	73	97.33

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (Statistical Package for the Social Sciences/Personal Computer Plus) for Windows Version 7.5

3.4.1 ข้อมูลที่เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงจำนวนค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย แล้วนำเสนอเป็นรูปตารางร้อยละ พร้อมคำบรรยายประกอบ

3.4.2 ข้อมูลที่เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคุณกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ในการพิจารณาน้ำหนักของคะแนนเฉลี่ยของแต่ละช่วงของความคิดเห็นดังนี้

4.50 - 5.00 หมายถึง มีปัญหาในการจัดการศึกษาอยู่ในระดับ มากที่สุด

3.50 - 4.49 หมายถึง มีปัญหาในการจัดการศึกษาอยู่ในระดับ มาก

2.50 - 3.49 หมายถึง มีปัญหาในการจัดการศึกษาอยู่ในระดับ ปานกลาง

1.50 - 2.49 หมายถึง มีปัญหาในการจัดการศึกษาอยู่ในระดับ น้อย

0.50 - 1.49 หมายถึง มีปัญหาในการจัดการศึกษาอยู่ในระดับ น้อยที่สุด

3.4.3 เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารกับครู-อาจารย์ ที่มีต่อปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคุณกรรม โดยพิจารณาจากความแตกต่างของระดับและค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติดังต่อไปนี้

3.5.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ

3.5.2 ค่าเฉลี่ย (μ) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปของตารางและแปลผลด้วยการบรรยายตามวัตถุประสงค์ในการวิจัยตามลำดับดังนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งในการทำงาน ประเภทของสถานศึกษา สถานที่ปฏิบัติงาน ตามตารางที่ 4.1

4.2 ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ ตามตารางที่ 4.2-4.6

4.3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามตำแหน่งตามตารางที่ 4.7-4.11

4.4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับปัญหา การจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามสถานศึกษา ตามตารางที่ 4.12-4.16

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งในการทำงาน ประเภทของสถานที่ปฏิบัติงาน

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม รายละเอียดเกี่ยวกับตำแหน่งในการทำงาน ประเภทของสถานศึกษา และสถานที่ปฏิบัติงาน ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละ เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวน	ร้อยละ
ตำแหน่งในการทำงาน	ผู้อำนวยการ	9	12.33
	ผู้ช่วยวิชาการ	11	15.07
	หัวหน้าคณะวิชาคหกรรม	11	15.07
	ครู- อาจารย์	42	57.53
รวม		73	100.00
ประเภทของสถานศึกษา	วิทยาลัยอาชีวศึกษา	46	63.01
	วิทยาลัยเทคนิค	27	36.99
รวม		73	100.00

จากตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของสถานศึกษาทั้ง 11 แห่ง รวมจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 73 คน มีข้อมูลทั่วไปดังนี้

ตำแหน่งในการทำงาน ส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามมีตำแหน่งครู-อาจารย์ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 57.53 รองลงมาคือ ตำแหน่งผู้บริหาร โดยแยกรายละเอียดดังนี้ ตำแหน่งผู้ช่วยวิชาการ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 15.07 และหัวหน้าคณะวิชาคหกรรม จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 15.07 ตำแหน่งผู้อำนวยการ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 12.33

ประเภทของสถานศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามในวิทยาลัยอาชีวศึกษา จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 63.01 ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามในวิทยาลัยเทคนิคจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 36.99

4.2 ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น "ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้"

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัญหา การจัดการศึกษาประเภทวิชา
คหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรม
อาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ ด้านหลักสูตร

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านหลักสูตร	N = 73		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	μ	σ		
1. การประชุมชี้แจงอบรมเพื่อทำความเข้าใจนโยบายและองค์ประกอบของหลักสูตรแต่ละครั้ง	3.01	0.98	ปานกลาง	5
2. การยึดถือหลักสูตรและนโยบายด้านวิชาการเป็นหลักในการปฏิบัติงาน	3.16	1.04	ปานกลาง	2
3. การมีส่วนร่วมของครูผู้สอนในการวางแผนด้านการใช้หลักสูตร	3.00	0.94	ปานกลาง	6
4. ความรู้ ความเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับจุดหมาย หลักการและโครงสร้างของหลักสูตรฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	2.97	1.05	ปานกลาง	8
5. การพัฒนาเอกสารประกอบหลักสูตรและคู่มือต่าง ๆ	3.21	0.91	ปานกลาง	1
6. การประชาสัมพันธ์การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่จัดสอนในวิทยาลัย	3.00	1.04	ปานกลาง	7
7. การจัดแผนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดหมายหลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร	3.04	1.05	ปานกลาง	3
8. การแก้ปัญหาที่เกิดจากการนำหลักสูตรไปใช้ในแต่ละรายวิชา	3.03	0.94	ปานกลาง	4
เฉลี่ยรวม	3.05	0.76	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารและครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม ด้านหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.05$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความคิดเห็นต่อปัญหาการจัดการศึกษาประเภทคหกรรม อยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ ปัญหาที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดลำดับแรกคือ ข้อ 5 การพัฒนาเอกสารประกอบหลักสูตรและคู่มือต่าง ๆ ($\mu = 3.21$) ลำดับที่สองคือ ข้อ 2 การยึดถือหลักสูตรและนโยบายด้านวิชาการเป็นหลักในการปฏิบัติงาน ($\mu = 3.16$) ลำดับที่สาม คือ ข้อ 7 การจัดแผนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดหมาย หลักการ และเกณฑ์การใช้หลักสูตร ($\mu = 3.04$) ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อ 4 ความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับจุดหมายหลักการและโครงสร้างของหลักสูตรฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ($\mu = 2.97$) และข้อ 6 การประชาสัมพันธ์การจัดการเรียนการสอน
ไม่ว่ากร ตามหลักสูตรที่จัดสอนในวิทยาลัย เนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัญหา การจัดการศึกษา ประเภทวิชา
คหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัด
กรมอาชีวศึกษากลุ่มภาคใต้ ด้านกระบวนการเรียนการสอน

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านกระบวนการเรียนการสอน	N = 73		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	μ	σ		
1. ครู-อาจารย์ในประเภทวิชาคหกรรม ได้รับความรู้ เกี่ยวกับการนำวิธีสอนต่างๆมาใช้ได้อย่างเหมาะสม	3.12	0.88	ปานกลาง	3
2. ผู้บริหารจัดให้ครู-อาจารย์ได้สอนตรงกับความ ถนัดของตน	2.95	1.21	ปานกลาง	33
3. การส่งเสริมให้ครู-อาจารย์ใช้วิธีการสอนใหม่ๆ	3.05	0.96	ปานกลาง	13
4. การจัดทำโครงการสอน	3.16	0.96	ปานกลาง	1
5. การจัดครูเข้าสอนวิชาต่าง ๆ	2.97	0.99	ปานกลาง	26
6. การเตรียมการสอนของครู-อาจารย์	2.97	0.99	ปานกลาง	26
7. การจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับครูผู้สอน	2.96	1.18	ปานกลาง	31
8. การใช้ห้องเรียนห้องปฏิบัติการ	3.04	1.12	ปานกลาง	16
9. การควบคุมดูแลของฝ่ายบริหารต่อการจัดการเรียน การสอน	3.11	1.01	ปานกลาง	5
10. การแนะนำครู-อาจารย์ให้ใช้วิธีการสอนเพื่อส่งเสริม ผลการฝึกทักษะ	3.10	0.96	ปานกลาง	6
11. การมีส่วนร่วมการปรับปรุงการเรียนการสอนของครู- อาจารย์	2.97	0.93	ปานกลาง	24
12. การให้ความช่วยเหลือครู-อาจารย์ด้านการจัดหาวัสดุ ฝึกหัด	3.01	1.10	ปานกลาง	20
13. การเก็บรวบรวมข้อมูลทางด้านการจัดการเรียนการ สอนของผู้บริหาร	3.04	0.92	ปานกลาง	14
14. ผู้บริหารให้ความร่วมมือในการปรับปรุงการสอนของ ครู-อาจารย์	3.14	1.00	ปานกลาง	2
15. การกำหนดเกณฑ์การวัดผลและประเมินผลการเรียน การสอน	3.01	0.99	ปานกลาง	19
16. การนำเกณฑ์วัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน มาใช้	3.04	1.01	ปานกลาง	15
17. การประชุมสัมมนาปรับปรุงเกณฑ์การวัดผล และประเมินผลการเรียนการสอน	2.97	0.97	ปานกลาง	25
18. การจัดการประเมินผลการเรียนการสอนของครู ผู้สอน	2.96	0.96	ปานกลาง	28

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านกระบวนการเรียนการสอน	N = 73		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	μ	σ		
19. การส่งเสริมครู-อาจารย์ให้เข้าใจระเบียบการวัดผล ประเมินผลการเรียนการสอน	3.01	0.91	ปานกลาง	17
20. การรวบรวมข้อมูลทางการจัดการเรียนการสอนของ อาจารย์	2.95	0.81	ปานกลาง	32
21. การจัดการนิเทศการเรียนการสอนเพื่อปรับปรุงคุณภาพ การเรียนการสอน	3.07	0.84	ปานกลาง	8
22. การให้ความร่วมมือการนิเทศการเรียนการสอนของ ครู-อาจารย์	3.05	0.90	ปานกลาง	11
23. การดำเนินการตามแผนการจัดกิจกรรมส่งเสริมการ เรียนการสอน	3.05	0.90	ปานกลาง	11
24. การมอบหมายงานและความรับผิดชอบด้านการเรียน การสอนให้ครู-อาจารย์	3.00	1.07	ปานกลาง	21
25. ผู้บริหารนำความต้องการของครูมาพิจารณาเพื่อเป็น แนวทางในการจัดอบรมหรือประชุมสัมมนา	3.07	0.95	ปานกลาง	10
26. การปรับปรุงระบบการวัดผลและการประเมินผลที่ วิทยาลัยดำเนินการใช้อยู่ในปัจจุบัน	2.96	1.01	ปานกลาง	29
27. การนำผลที่ได้จากการวัดผลและประเมินผลมา วิเคราะห์ปัญหาเพื่อวางแผนปรับปรุงแก้ไขปัญหาใน ปีการศึกษาต่อไป	3.12	1.00	ปานกลาง	4
28. การให้คำแนะนำเรื่องหลักสูตรและแผนการเรียน	3.10	1.00	ปานกลาง	7
29. การให้คำแนะนำเรื่องหลักสูตรและแผนการเรียน	2.96	1.03	ปานกลาง	30
30. การให้ความรู้และคำแนะนำเกี่ยวกับการวัดผล และประเมินผล	2.84	0.80	ปานกลาง	34
30. การให้คำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งวิชาเพื่อการศึกษา ค้นคว้า	2.97	0.88	ปานกลาง	23
32. การให้ความรู้และข้อปฏิบัติในการขอรับบริการ สวัสดิการต่าง ๆ ของวิทยาลัย	2.99	0.94	ปานกลาง	22
33. การให้คำแนะนำเรื่องการศึกษาต่อและการเตรียม เพื่อประกอบอาชีพ	3.01	0.95	ปานกลาง	18
34. การจัดข้อมูลและรายละเอียดที่ถูกต้องเกี่ยวกับการศึกษา เรื่องต่าง ๆ ที่จะแนะนำให้แก่นักเรียน	3.07	0.90	ปานกลาง	9
เฉลี่ยรวม	3.02	0.75	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารและครูอาจารย์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรมด้านกระบวนการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.02$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความคิดเห็นต่อปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทคหกรรมอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ ปัญหาที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดลำดับแรกคือ ข้อ 4 การจัดทำโครงการสอน ($\mu = 3.16$) ลำดับที่สองคือ ข้อ 14 ผู้บริหารให้ความร่วมมือในการปรับปรุงการสอนของครู-อาจารย์ ($\mu = 3.14$) ลำดับที่สาม คือข้อ 1 ครู-อาจารย์ในประเภทวิชาคหกรรมได้รับความรู้เกี่ยวกับการนำวิธีสอนต่าง ๆ มาใช้ได้อย่างเหมาะสม ($\mu = 3.12$) ลำดับที่สี่ คือข้อ 27 การนำผลที่ได้จากการวัดผลและประเมินผลมาวิเคราะห์ปัญหาเพื่อวางแผนปรับปรุงแก้ไขปัญหาในการศึกษาต่อไป ($\mu = 3.12$) ลำดับที่ห้า คือข้อ 9 การควบคุมดูแลของฝ่ายบริหารต่อการจัดการเรียนการสอน ($\mu = 3.11$) ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อ 30 การให้ความรู้และคำแนะนำเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล ($\mu = 2.84$) และข้อ 2 วิทยาลัยจัดให้ครู-อาจารย์ได้สอนตรงกับความถนัดของตน ($\mu = 2.95$)

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัญหา การจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรมตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ ด้านการวิจัยพัฒนา

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านการวิจัยพัฒนา	N = 73		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	μ	σ		
1. การฝึกอบรมหรือประชุมเชิงปฏิบัติการให้กับครู-อาจารย์ คณะวิชา	3.04	0.89	ปานกลาง	9
2. การปฐมนิเทศให้กับครูอาจารย์ที่เข้ามาปฏิบัติงานใหม่ เพื่อให้ทราบหลักการทำงานระเบียบข้อบังคับ สวัสดิการ และกิจกรรมต่าง ๆ	3.11	1.01	ปานกลาง	3
3. การส่งเสริมครู-อาจารย์เกี่ยวกับการวิจัยทางคหกรรมศาสตร์	3.21	1.03	ปานกลาง	1
4. ผู้บริหารให้ความสำคัญและมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาส่งครูอาจารย์เข้าอบรมโดยพิจารณาตามความสามารถเฉพาะตัว	3.01	1.05	ปานกลาง	10
5. ส่งเสริมให้ครู-อาจารย์ในประเภทวิชาคหกรรมพัฒนาตนเองโดยให้ไปศึกษาต่อ	3.07	1.15	ปานกลาง	7
6. จัดให้ครู-อาจารย์มีโอกาสฝึกทักษะที่มีความจำเป็นในวิชาชีพกับผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขา	3.08	1.13	ปานกลาง	5
7. การจัดทำข้อมูลเกี่ยวกับการสอนการฝึกอบรม การพัฒนาทางวิชาการของครู-อาจารย์	3.10	1.04	ปานกลาง	4

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านการวิจัยพัฒนา	N = 73		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	μ	σ		
8. การให้การศึกษาอบรมแก่ครู-อาจารย์เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพ	3.15	1.04	ปานกลาง	2
9. การกำหนดเกณฑ์การประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการสอนของครู-อาจารย์	3.05	0.96	ปานกลาง	8
10. การจัดสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมขวัญและกำลังใจของครู-อาจารย์	3.07	1.13	ปานกลาง	6
เฉลี่ยรวม	3.09	0.83	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารและครูอาจารย์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม ด้านการวิจัยพัฒนามีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.09$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความคิดเห็นต่อปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม อยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ ปัญหาที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดลำดับแรกคือ ข้อ 3 การส่งเสริมครู-อาจารย์เกี่ยวกับการวิจัยทางคหกรรมศาสตร์ ($\mu = 3.21$) ลำดับที่สองคือ ข้อ 8 การให้การศึกษาอบรมแก่ครู-อาจารย์เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพ ($\mu = 3.15$) ลำดับที่สาม คือ ข้อ 2 การปฐมนิเทศให้กับครู-อาจารย์ที่เข้ามาปฏิบัติงานใหม่เพื่อให้ทราบหลักการทำงาน ระเบียบ ข้อบังคับ สวัสดิการและกิจกรรมต่าง ๆ ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อ 4 วิทยาลัยให้ความสำคัญและมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาส่งครู-อาจารย์เข้าอบรม โดยพิจารณาตามความสามารถเฉพาะตัว ($\mu = 3.01$) และข้อ 1 การฝึกอบรมหรือประชุมเชิงปฏิบัติการให้กับครู-อาจารย์คณะวิชา ($\mu = 3.04$)

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัญหา การจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน	N = 73		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	μ	σ		
1. การเชิญผู้มีความรู้ในชุมชนมาให้ความรู้แก่ครูและนักเรียนเป็นระยะ ๆ ตามความต้องการ	3.15	1.05	ปานกลาง	1
2. การจัดนิทรรศการทางวิชาการและแสดงผลงานนักศึกษา	3.00	1.07	ปานกลาง	4
3. การร่วมมือกันระหว่างวิทยาลัยกับชุมชนในการกำหนดเปิดสอน	3.03	1.12	ปานกลาง	3
4. การใช้ทรัพยากรบุคคลของวิทยาลัยเป็นแหล่งวิชาการ เพื่อฝึกฝนวิชาชีพให้กับชุมชน	2.95	1.18	ปานกลาง	5

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน	N = 73		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	μ	σ		
5. การประชาสัมพันธ์ เผยแพร่วิทยาการแก่ชุมชน	3.08	1.14	ปานกลาง	2
6. การเปิดสอนหลักสูตรระยะสั้นแก่ชุมชน	2.89	1.17	ปานกลาง	6
เฉลี่ยรวม	3.03	0.96	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารและครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชนมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.03$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความคิดเห็นต่อปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ ปัญหาที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดลำดับแรก คือ ข้อ 1 การเชิญผู้มีความรู้ในชุมชนมาให้ความรู้แก่ครูและนักเรียนเป็นระยะ ๆ ตามความต้องการ ($\mu = 3.15$) ลำดับที่สองคือ ข้อ 5 การประชาสัมพันธ์ เผยแพร่วิทยาการแก่ชุมชน ($\mu = 3.08$) ลำดับที่สามคือข้อ 3 การร่วมมือกันระหว่างวิทยาลัยกับชุมชนในการกำหนดเปิดการสอน ($\mu = 3.03$) ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อ 6 การเปิดสอนหลักสูตรระยะสั้นแก่ชุมชน ($\mu = 2.89$) และข้อ 4 การใช้ทรัพยากรบุคคลของวิทยาลัยเป็นแหล่งวิทยาการเพื่อฝึกฝนวิชาชีพให้กับชุมชน ($\mu = 2.95$)

ตารางที่ 4.6 สรุปค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับปัญหา การจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้

ปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชา คหกรรม	N = 73		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	μ	σ		
1. ด้านหลักสูตร	3.05	0.76	ปานกลาง	2
2. ด้านกระบวนการเรียนการสอน	3.02	0.75	ปานกลาง	3
3. ด้านการวิจัย-พัฒนา	3.09	0.83	ปานกลาง	1
4. ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน	3.02	0.96	ปานกลาง	4
เฉลี่ยรวม	3.04	0.73	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.6 พบว่าผู้บริหารและครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.04$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีความคิดเห็นต่อการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน ตามลำดับดังนี้คือ ด้านการวิจัยพัฒนา ($\mu = 3.09$) ด้านหลักสูตร ($\mu = 3.05$) ด้านกระบวนการเรียนการสอน ($\mu = 3.02$ $\sigma = 0.75$) และด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน ($\mu = 3.02$ $\sigma = 0.96$)

4.3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูอาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามตำแหน่ง

ตารางที่ 4.7 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามตำแหน่ง ด้านหลักสูตร

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านหลักสูตร	ผู้บริหาร		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่	ครู-อาจารย์		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	N = 31				N = 42			
	μ	σ			μ	σ		
1. การประชุมชี้แจงอบรมเพื่อทำความเข้าใจนโยบายและองค์ประกอบของหลักสูตรแต่ละครั้ง	3.03	1.05	ปานกลาง	3	3.00	0.94	ปานกลาง	7
2. การยึดถือหลักสูตรและนโยบายด้านวิชาการเป็นหลักในการปฏิบัติงาน	3.10	1.01	ปานกลาง	2	3.21	1.07	ปานกลาง	2
3. การมีส่วนร่วมของครูผู้สอนในการวางแผนด้านการใช้หลักสูตร	2.97	0.98	ปานกลาง	5	3.02	0.92	ปานกลาง	5
4. ความรู้ ความเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับจุดหมาย หลักการและโครงสร้างของหลักสูตรฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	3.00	1.06	ปานกลาง	4	2.95	1.06	ปานกลาง	8
5. การพัฒนาเอกสารประกอบหลักสูตรและคู่มือต่างๆ	3.13	0.88	ปานกลาง	1	3.26	0.94	ปานกลาง	1
6. การประชาสัมพันธ์การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่จัดสอนในวิทยาลัย	2.97	1.05	ปานกลาง	7	3.02	1.05	ปานกลาง	6
7. การจัดแผนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดหมาย หลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร	2.97	1.02	ปานกลาง	6	3.10	1.08	ปานกลาง	4
8. การแก้ปัญหาที่เกิดจากการนำหลักสูตรไปใช้ในแต่ละรายวิชา	2.94	1.00	ปานกลาง	8	3.10	0.91	ปานกลาง	3
เฉลี่ยรวม	3.01	0.78	ปานกลาง		3.08	0.76	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.7 พบว่าการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม ด้านหลักสูตร มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าเฉลี่ยของครู-อาจารย์ ($\mu = 3.08$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร ($\mu = 3.01$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ ทั้งสองกลุ่ม ซึ่งไม่แตกต่างกันและมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกข้อ ค่าเฉลี่ยของครู-อาจารย์ ส่วนมากจะสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร

ตารางที่ 4.8 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรมตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัด กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามตำแหน่ง ด้านกระบวนการเรียนการสอน

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านกระบวนการเรียนการสอน	ผู้บริหาร		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่	ครู-อาจารย์		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	N = 31				N = 42			
	μ	σ			μ	σ		
1. ครู-อาจารย์ในประเภทวิชาคหกรรม ได้รับความรู้เกี่ยวกับการนำวิธีสอนต่างๆมาใช้ได้อย่างเหมาะสม	3.16	0.86	ปานกลาง	3	3.10	0.91	ปานกลาง	6
2. ผู้บริหารจัดให้ครู-อาจารย์ได้สอนตรงกับความสามารถของคน	2.77	1.09	ปานกลาง	34	3.07	1.30	ปานกลาง	12
3. การส่งเสริมให้ครู-อาจารย์ใช้วิธีการสอนใหม่ๆ	3.10	0.98	ปานกลาง	9	3.02	0.95	ปานกลาง	17
4. การจัดทำโครงการสอน	3.10	0.94	ปานกลาง	7	3.21	0.98	ปานกลาง	1
5. การจัดครูเข้าสอนวิชาต่าง ๆ	3.00	0.93	ปานกลาง	22	2.95	1.03	ปานกลาง	28
6. การเตรียมการสอนของครู-อาจารย์	3.16	0.97	ปานกลาง	5	2.83	0.99	ปานกลาง	33
7. การจัดตารางสอนให้เหมาะสมกับครูผู้สอน	2.97	1.20	ปานกลาง	29	2.95	1.19	ปานกลาง	29
8. การใช้ห้องเรียนห้องปฏิบัติการ	3.10	1.19	ปานกลาง	12	3.00	1.08	ปานกลาง	21
9. การควบคุมดูแลของฝ่ายบริหารต่อการจัดการเรียนการสอน	3.10	1.01	ปานกลาง	10	3.12	1.02	ปานกลาง	4
10. การแนะนำครู-อาจารย์ให้ใช้วิธีการสอนเพื่อส่งเสริมการฝึกทักษะ	3.03	0.91	ปานกลาง	17	3.14	1.00	ปานกลาง	2
11. การมีส่วนร่วมการปรับปรุงการเรียนการสอนของครู-อาจารย์	2.87	0.92	ปานกลาง	33	3.05	0.94	ปานกลาง	13

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านกระบวนการเรียนการสอน	ผู้บริหาร		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่	ครู-อาจารย์		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	N = 31				N = 42			
	μ	σ			μ	σ		
12. การให้ความช่วยเหลือครู- อาจารย์ด้านการจัดหาวัสดุฝึกหัด	3.06	1.12	ปานกลาง	15	2.98	1.09	ปานกลาง	25
13. การเก็บรวบรวมข้อมูลทางด้าน การจัดการเรียนการสอนของผู้ บริหาร	3.10	0.91	ปานกลาง	6	3.00	0.94	ปานกลาง	20
14. ผู้บริหารให้ความร่วมมือในการ ปรับปรุงการสอนของครู- อาจารย์	3.23	1.09	ปานกลาง	1	3.07	0.95	ปานกลาง	10
15. การกำหนดเกณฑ์การวัดผลและ ประเมินผลการเรียนการสอน	2.97	0.95	ปานกลาง	27	3.05	1.03	ปานกลาง	16
16. การนำเกณฑ์วัดผลและประเมิน ผลการเรียนการสอนมาใช้	3.00	0.93	ปานกลาง	22	3.07	1.07	ปานกลาง	11
17. การประชุมสัมมนาปรับปรุง เกณฑ์การวัดผล และประเมิน ผลการเรียนการสอน	2.97	0.87	ปานกลาง	26	2.98	1.05	ปานกลาง	24
18. การจัดการประเมินผลการเรียน การสอนของครูผู้สอน	3.06	0.96	ปานกลาง	14	2.88	0.97	ปานกลาง	31
19. การส่งเสริมครู-อาจารย์ให้เข้าใจ ระเบียบการวัดผลประเมินผล การเรียนการสอน	3.06	0.89	ปานกลาง	13	2.98	0.92	ปานกลาง	23
20. การรวบรวมข้อมูลทางการจัด การเรียนการสอนของอาจารย์	2.94	0.89	ปานกลาง	31	2.95	0.76	ปานกลาง	26
21. การจัดการนิเทศการเรียนการ สอนเพื่อปรับปรุงคุณภาพการ เรียนการสอน	3.00	0.82	ปานกลาง	20	3.12	0.86	ปานกลาง	3
22. การให้ความร่วมมือการนิเทศ การเรียนการสอนของครู- อาจารย์	3.00	0.93	ปานกลาง	22	3.10	0.88	ปานกลาง	5
23. การดำเนินการตามแผนการจัด กิจกรรมส่งเสริมการเรียนการ สอน	3.00	0.89	ปานกลาง	21	3.10	0.91	ปานกลาง	6

เอกสารนี้เป็นทรัพย์สินที่สงวนไว้สำหรับภายในของมหาวิทยาลัยสุโขทัยวิทยาเขตกำแพงแสน
ไม่ว่ากรณีใดๆ ห้ามเผยแพร่หรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตจากอธิการบดีมหาวิทยาลัยสุโขทัยวิทยาเขตกำแพงแสน

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านกระบวนการเรียนการสอน	ผู้บริหาร		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่	ครู-อาจารย์		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	N = 31				N = 42			
	μ	σ			μ	σ		
24. การมอบหมายงานและความรับผิดชอบด้านการเรียนการสอนให้ครู-อาจารย์	3.00	0.97	ปานกลาง	25	3.00	1.15	ปานกลาง	22
25. ผู้บริหารนำความต้องการของครูมาพิจารณาเพื่อเป็นแนวทางในการจัดอบรมหรือประชุมสัมมนา	3.10	0.94	ปานกลาง	7	3.05	0.96	ปานกลาง	15
26. การปรับปรุงระบบการวัดผลและการประเมินผลที่ผู้บริหารดำเนินการใช้อยู่ในปัจจุบัน	3.03	0.98	ปานกลาง	18	2.90	1.03	ปานกลาง	30
27. การนำผลที่ได้จากการวัดผลและประเมินผลมาวิเคราะห์ปัญหาเพื่อวางแผนปรับปรุงแก้ไขปัญหาในปีการศึกษาต่อไป	3.16	0.90	ปานกลาง	4	3.10	1.08	ปานกลาง	9
28. การให้คำแนะนำเรื่องหลักสูตรและแผนการเรียน	3.19	0.91	ปานกลาง	2	3.02	1.07	ปานกลาง	19
29. การให้คำแนะนำเรื่องหลักสูตรและแผนการเรียน	3.10	1.08	ปานกลาง	11	2.86	1.00	ปานกลาง	32
30. การให้ความรู้และคำแนะนำเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล	2.94	0.81	ปานกลาง	30	2.76	0.79	ปานกลาง	34
31. การให้คำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งวิชาเพื่อการศึกษาค้นคว้า	3.00	0.77	ปานกลาง	19	2.95	0.96	ปานกลาง	27
32. การให้ความรู้และข้อปฏิบัติในการขอรับบริการสวัสดิการต่าง ๆ ของวิทยาลัย	2.94	0.89	ปานกลาง	31	3.02	0.98	ปานกลาง	18
33. การให้คำแนะนำเรื่องการศึกษาต่อและการเตรียมเพื่อประกอบอาชีพ	2.97	0.98	ปานกลาง	28	3.05	0.94	ปานกลาง	13
34. การจัดข้อมูลและรายละเอียดที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่จะแนะนำให้แก่นักเรียน	3.03	0.84	ปานกลาง	16	3.10	0.96	ปานกลาง	8
เฉลี่ยรวม	3.04	0.74	ปานกลาง		3.02	0.77	ปานกลาง	

เอกสารนี้เป็นลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
 ใช้อ้างอิงเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากทางมหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 4.8 พบว่า การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม ด้านกระบวนการเรียนการสอน มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร ($\mu = 3.04$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของครู-อาจารย์ ($\mu = 3.02$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อทั้งสองกลุ่ม ซึ่ง ไม่แตกต่างกันและมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกข้อค่าเฉลี่ยของครู-อาจารย์ ส่วนมากจะสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร

ตารางที่ 4.9 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัด กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามตำแหน่ง ด้านการวิจัยพัฒนา

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านการวิจัยพัฒนา	ผู้บริหาร		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่	ครู-อาจารย์		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	N = 31				N = 42			
	μ	σ			μ	σ		
1. การฝึกอบรมหรือประชุมเชิงปฏิบัติการให้กับครู-อาจารย์ คณะวิชา	3.03	0.87	ปานกลาง	5	3.05	0.91	ปานกลาง	9
2. การปฐมนิเทศให้กับครูอาจารย์ที่เข้ามาปฏิบัติงานใหม่ เพื่อให้ทราบหลักการงานระเบียบข้อบังคับ สวัสดิการและกิจกรรมต่าง ๆ	3.16	0.90	ปานกลาง	1	3.07	1.09	ปานกลาง	8
3. การส่งเสริมครู-อาจารย์เกี่ยวกับการวิจัยทางคหกรรมศาสตร์	3.10	0.83	ปานกลาง	3	3.29	1.15	ปานกลาง	1
4. ผู้บริหารให้ความสำคัญและมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาส่งครู-อาจารย์เข้าอบรมโดยพิจารณาตามความสามารถเฉพาะตัว	2.90	0.91	ปานกลาง	10	3.10	1.14	ปานกลาง	6
5. ส่งเสริมให้ครู-อาจารย์ในสาขาวิชาคหกรรมพัฒนาตนเองโดยให้ไปศึกษาต่อ	3.00	1.15	ปานกลาง	8	3.12	1.15	ปานกลาง	5
6. จัดให้ครู-อาจารย์มีโอกาสฝึกทักษะที่มีความจำเป็นในวิชาชีพกับผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขา	2.97	1.14	ปานกลาง	9	3.17	1.12	ปานกลาง	3

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

ปัญหาการจัดการศึกษาด้านการวิจัยและพัฒนา	ผู้บริหาร		ระดับปัญหา	ลำดับที่	ครู-อาจารย์		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	N = 31				N = 42			
	μ	σ			μ	σ		
7. การจัดทำข้อมูลเกี่ยวกับการสอนการฝึกอบรม การพัฒนาทางวิชาการของครูอาจารย์	3.03	0.98	ปานกลาง	6	3.14	1.09	ปานกลาง	4
8. การให้การศึกษายอบรมแก่ครู-อาจารย์เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพ	3.10	1.08	ปานกลาง	4	3.19	1.02	ปานกลาง	2
9. การกำหนดเกณฑ์การประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการสอนของครู-อาจารย์	3.03	0.98	ปานกลาง	6	3.07	0.95	ปานกลาง	7
10. การจัดสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมขวัญและกำลังใจของครู-อาจารย์	3.16	1.13	ปานกลาง	2	3.00	1.15	ปานกลาง	10
เฉลี่ยรวม	3.05	0.79	ปานกลาง		3.12	0.86	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.9 พบว่าการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม ด้านการวิจัยและพัฒนา มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าเฉลี่ยของครู-อาจารย์ ($\mu = 3.12$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร ($\mu = 3.05$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อทั้งสองกลุ่มซึ่งไม่แตกต่างกันและมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกข้อ ค่าเฉลี่ยของครู-อาจารย์ส่วนมากจะสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.10 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามตำแหน่ง ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน	ผู้บริหาร		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่	ครู-อาจารย์		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	N = 31				N = 42			
	μ	σ			μ	σ		
1. การเชิญผู้มีความรู้ในชุมชนมาให้ความรู้แก่ครูและนักเรียนเป็นระยะ ๆ ตามความต้องการ	3.06	1.00	ปานกลาง	2	3.21	1.09	ปานกลาง	2
2. การจัดนิทรรศการทางวิชาการและแสดงผลงานนักศึกษา	3.06	0.85	ปานกลาง	1	2.95	1.21	ปานกลาง	6
3. การร่วมมือกันระหว่างวิทยาลัยกับชุมชนในการกำหนดเปิดสอน	2.90	0.94	ปานกลาง	3	3.12	1.23	ปานกลาง	3
4. การใช้ทรัพยากรบุคคลของวิทยาลัยเป็นแหล่งวิทยากรเพื่อฝึกฝนวิชาชีพให้กับชุมชน	2.81	1.17	ปานกลาง	5	3.05	1.19	ปานกลาง	4
5. การประชาสัมพันธ์เผยแพร่วิชาการแก่ชุมชน	2.87	0.96	ปานกลาง	4	3.24	1.25	ปานกลาง	1
การเปิดสอนหลักสูตรระยะสั้นแก่ชุมชน	2.77	1.20	ปานกลาง	6	2.98	1.16	ปานกลาง	5
เฉลี่ยรวม	2.91	0.80	ปานกลาง		3.09	1.06	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.10 พบว่าการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรมด้านการวิจัยและพัฒนา มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าเฉลี่ยของครู-อาจารย์ ($\mu = 3.09$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร ($\mu = 2.91$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อทั้งสองกลุ่ม ซึ่งไม่แตกต่างกันและมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกข้อค่าเฉลี่ยของครู-อาจารย์ส่วนมากจะสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.11 สรุปการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษา
ประเภทวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษา
สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามตำแหน่ง

ปัญหาการจัดการศึกษา สาขาวิชาคหกรรม	ผู้บริหาร		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่	ครู-อาจารย์		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	N = 31				N = 42			
	μ	σ			μ	σ		
1. ด้านหลักสูตร	3.01	0.78	ปานกลาง	3	3.08	0.76	ปานกลาง	3
2. ด้านกระบวนการเรียนการสอน	3.04	0.74	ปานกลาง	2	3.02	0.77	ปานกลาง	4
3. ด้านการวิจัยพัฒนา	3.05	0.79	ปานกลาง	1	3.12	0.86	ปานกลาง	1
4. ด้านการให้บริการทางวิชาการ แก่ชุมชน	2.91	0.80	ปานกลาง	4	3.09	1.06	ปานกลาง	2
เฉลี่ยรวม	3.02	0.71	ปานกลาง		3.05	0.75	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.11 พบว่าผู้บริหารและครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม มีค่าเฉลี่ยรวมไม่แตกต่างกัน คือ อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งสองกลุ่มซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันทุกด้านแต่ค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกด้านและค่าเฉลี่ยของครู-อาจารย์จะสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารเกือบทุกด้าน เป็นที่น่าสังเกตว่าด้านการวิจัยพัฒนา ผู้บริหาร กับครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นตรงกันในปัญหาลำดับแรก ด้านกระบวนการเรียนการสอน ผู้บริหารให้ความสำคัญของปัญหาอยู่ในระดับที่สอง ส่วนครู-อาจารย์ ให้ความสำคัญของปัญหาอยู่ในลำดับที่สี่ และด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน ผู้บริหารให้ความสำคัญของปัญหาอยู่ในลำดับที่สี่ ส่วนครู-อาจารย์ให้ความสำคัญของปัญหาอยู่ในลำดับที่สอง

4.4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับปัญหา การจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามสถานศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.12 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษาด้านหลักสูตร

ปัญหาการจัดการศึกษาด้านหลักสูตร	วิทยาลัยอาชีวศึกษา		ระดับปัญหา	ลำดับที่	วิทยาลัยเทคนิค		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	N = 46				N = 27			
	μ	σ			μ	σ		
1. การประชุมชี้แจงอบรมเพื่อทำความเข้าใจนโยบายและองค์ประกอบของหลักสูตรแต่ละครั้ง	2.87	0.93	ปานกลาง	6	3.26	1.02	ปานกลาง	6
2. การยึดถือหลักสูตรและนโยบายด้านวิชาการเป็นหลักในการปฏิบัติงาน	2.93	1.06	ปานกลาง	3	3.56	0.89	มาก	1
3. การมีส่วนร่วมของครูผู้สอนในการวางแผนด้านการใช้หลักสูตร	2.91	0.89	ปานกลาง	4	3.15	1.03	ปานกลาง	7
4. ความรู้ ความเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับจุดหมาย หลักการและโครงสร้างของหลักสูตรฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	2.96	1.01	ปานกลาง	2	3.00	1.14	ปานกลาง	8
5. การพัฒนาเอกสารประกอบหลักสูตรและคู่มือต่างๆ	3.15	0.82	ปานกลาง	1	3.30	1.07	ปานกลาง	4
6. การประชาสัมพันธ์การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่จัดสอนในวิทยาลัย	2.83	0.95	ปานกลาง	8	3.30	1.14	ปานกลาง	5
7. การจัดแผนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดหมาย หลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร	2.89	1.06	ปานกลาง	5	3.30	0.99	ปานกลาง	3
8. การแก้ปัญหาที่เกิดจากการนำหลักสูตรไปใช้ในแต่ละรายวิชา	2.85	0.94	ปานกลาง	7	3.33	0.88	ปานกลาง	2
เฉลี่ยรวม	2.92	0.74	ปานกลาง		3.27	0.77	ปานกลาง	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า จากตารางที่ 4.12 พบว่าการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ที่ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้ง หากมีการนำไปใช้ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคนิคเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม ด้านหลักสูตรมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไป

ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าเฉลี่ยของวิทยาลัยเทคนิค ($\mu = 3.27$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ($\mu = 2.92$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีระดับปัญหาแตกต่างกันคือ ข้อ 2 การยึดถือหลักสูตรและนโยบายด้านวิชาการเป็นหลักในการปฏิบัติงาน ค่าเฉลี่ยวิทยาลัยเทคนิคอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.56$) ค่าเฉลี่ยวิทยาลัยอาชีวศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.93$) นอกนั้นมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน ส่วนมากค่าเฉลี่ยในวิทยาลัยเทคนิคสูงกว่าค่าเฉลี่ยในวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ตารางที่ 4.13 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรมตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำนวนตามประเภทของสถานศึกษาด้านกระบวนการเรียนการสอน

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านกระบวนการเรียนการสอน	วิทยาลัย อาชีวศึกษา		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่	วิทยาลัย เทคนิค		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	N = 46				N = 27			
	μ	σ			μ	σ		
1. ครู-อาจารย์ในประเภทวิชาคหกรรม ได้รับความรู้เกี่ยวกับการนำวิธีสอน ต่าง ๆ มาใช้ได้อย่างเหมาะสม	3.00	0.92	ปานกลาง	5	3.33	0.78	ปานกลาง	5
2. ผู้บริหารจัดให้ครู-อาจารย์ได้สอน ตรงกับความต้องการของตน	2.76	1.23	ปานกลาง	32	3.26	1.13	ปานกลาง	16
3. การส่งเสริมให้ครู-อาจารย์ใช้วิธีการ สอนใหม่ ๆ	2.96	1.01	ปานกลาง	9	3.22	0.85	ปานกลาง	18
4. การจัดทำโครงการสอน	3.15	1.05	ปานกลาง	1	3.19	0.79	ปานกลาง	23
5. การจัดครูเข้าสอนวิชาต่าง ๆ	2.83	1.02	ปานกลาง	27	3.22	0.89	ปานกลาง	20
6. การเตรียมการสอนของครู-อาจารย์	2.80	1.09	ปานกลาง	29	3.26	0.71	ปานกลาง	11
7. การจัดตารางสอนให้เหมาะสมกับ ครูผู้สอน	2.78	1.19	ปานกลาง	30	3.26	1.13	ปานกลาง	16
8. การใช้ห้องเรียนห้องปฏิบัติการ	2.89	1.12	ปานกลาง	19	3.30	1.10	ปานกลาง	9
9. การควบคุมดูแลของฝ่ายบริหารต่อ การจัดการเรียนการสอน	2.93	1.02	ปานกลาง	16	3.41	0.93	ปานกลาง	3
10. การแนะนำครู-อาจารย์ให้ใช้วิธีการ สอนเพื่อส่งเสริมการฝึกทักษะ	3.00	0.99	ปานกลาง	6	3.26	0.90	ปานกลาง	14
11. การมีส่วนร่วมการปรับปรุงการ เรียนการสอนของครู-อาจารย์	2.93	0.98	ปานกลาง	15	3.04	0.85	ปานกลาง	34

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านกระบวนการเรียนการสอน	วิทยาลัย อาชีวศึกษา		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่	วิทยาลัย เทคนิค		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	N = 46				N = 27			
	μ	σ	μ		σ			
12. การให้ความช่วยเหลือครู-อาจารย์ ด้านการจัดทำวัสดุฝึก	2.74	1.10	ปานกลาง	33	3.48	0.94	ปานกลาง	1
13. การเก็บรวบรวมข้อมูลทางด้านการ จัดการเรียนการสอนของผู้บริหาร	2.87	0.98	ปานกลาง	23	3.33	0.73	ปานกลาง	4
14. ผู้บริหารให้ความร่วมมือในการปรับ ปรุงการสอนของครู-อาจารย์	2.98	1.04	ปานกลาง	8	3.41	0.89	ปานกลาง	2
15. การกำหนดเกณฑ์การวัดผลและ ประเมินผลการเรียนการสอน	2.87	1.07	ปานกลาง	24	3.26	0.81	ปานกลาง	12
16. การนำเกณฑ์วัดผลและประเมินผล การเรียนการสอนมาใช้	2.93	1.04	ปานกลาง	17	3.22	0.93	ปานกลาง	21
17. การประชุมสัมมนาปรับปรุง เกณฑ์การวัดผล และประเมินผล การเรียนการสอน	2.83	1.02	ปานกลาง	27	3.22	0.85	ปานกลาง	18
18. การจัดการประเมินผลการเรียนการ สอนของครูผู้สอน	2.87	0.93	ปานกลาง	22	3.11	1.01	ปานกลาง	30
19. การส่งเสริมครู-อาจารย์ให้เข้าใจ ระเบียบการวัดผลประเมินผลการ เรียนการสอน	2.83	0.90	ปานกลาง	26	3.33	0.83	ปานกลาง	6
20. การรวบรวมข้อมูลทางการจัดการ เรียนการสอนของอาจารย์	2.87	0.83	ปานกลาง	20	3.07	0.78	ปานกลาง	31
21. การจัดการนิเทศการเรียนการสอน เพื่อปรับปรุงคุณภาพการเรียนการ สอน	3.00	0.82	ปานกลาง	4	3.19	0.88	ปานกลาง	24
22. การให้ความร่วมมือการนิเทศการ เรียนการสอนของครู-อาจารย์	2.98	0.88	ปานกลาง	7	3.19	0.92	ปานกลาง	25
23. การดำเนินการตามแผนการจัดกิจ กรรมส่งเสริมการเรียนการสอน	2.93	0.90	ปานกลาง	11	3.26	0.86	ปานกลาง	13
24. การมอบหมายงานและความรับ ผิดชอบด้านการเรียนการสอนให้ ครู-อาจารย์	2.85	1.07	ปานกลาง	25	3.26	1.02	ปานกลาง	15

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านกระบวนการเรียนการสอน	วิทยาลัย อาชีวศึกษา		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่	วิทยาลัย เทคนิค		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	N = 46				N = 27			
	μ	σ			μ	σ		
25. ผู้บริหารนำความต้องการของครู มาพิจารณาเพื่อเป็นแนวทางใน การจัดอบรมหรือประชุมสัมมนา	2.93	0.83	ปานกลาง	10	3.30	1.10	ปานกลาง	9
26. การปรับปรุงระบบการวัดผลและ การประเมินผลที่ผู้บริหรดำเนิน การใช้อยู่ในปัจจุบัน	2.89	0.97	ปานกลาง	18	3.07	1.07	ปานกลาง	33
27. การนำผลที่ได้จากการวัดผลและ ประเมินผลมาวิเคราะห์ปัญหาเพื่อ วางแผนปรับปรุงแก้ไขปัญหาใน ปีการศึกษาต่อไป	3.09	0.98	ปานกลาง	2	3.19	1.04	ปานกลาง	26
28. การให้คำแนะนำเรื่องหลักสูตรและ แผนการเรียน	3.02	0.98	ปานกลาง	3	3.22	1.05	ปานกลาง	22
29. การให้คำแนะนำเรื่องหลักสูตรและ แผนการเรียน	2.76	0.99	ปานกลาง	31	3.30	1.03	ปานกลาง	8
30. การให้ความรู้และคำแนะนำเกี่ยว กับการวัดผลและประเมินผล	2.67	0.73	ปานกลาง	34	3.11	0.85	ปานกลาง	29
31. การให้คำแนะนำเกี่ยวกับแหล่ง วิชาเพื่อการศึกษาค้นคว้า	2.87	0.91	ปานกลาง	21	3.15	0.82	ปานกลาง	27
32. การให้ความรู้และข้อปฏิบัติในการ ขอรับบริการสวัสดิการต่างๆ ของ วิทยาลัย	2.93	0.95	ปานกลาง	13	3.07	0.92	ปานกลาง	32
33. การให้คำแนะนำเรื่องการศึกษาต่อ และการเตรียมเพื่อประกอบอาชีพ	2.93	0.90	ปานกลาง	11	3.15	1.03	ปานกลาง	28
34. การจัดข้อมูลและรายละเอียดที่ถูก ต้องเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่จะแนะนำ ให้นักเรียน	2.93	0.95	ปานกลาง	13	3.30	0.78	ปานกลาง	7
เฉลี่ยรวม	2.90	0.77	ปานกลาง	10	3.23	0.69	ปานกลาง	

เอกสารนี้เป็นทรัพย์สินส่วนพระองค์ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคนิค

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.13 พบว่าการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ที่
ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคนิคเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชา

คท-กรรม ด้านกระบวนการเรียนการสอน มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าเฉลี่ยของวิทยาลัยเทคนิค ($\mu = 3.23$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ($\mu = 2.90$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อทั้งสองกลุ่ม ซึ่งไม่แตกต่างกันและมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกข้อ ค่าเฉลี่ยวิทยาลัยเทคนิคส่วนมากสูงกว่าค่าเฉลี่ยวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ตารางที่ 4.14 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษาประเภทวิชาคทกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ด้านการวิจัยพัฒนา

ปัญหาการจัดการศึกษา ด้านการวิจัยพัฒนา	วิทยาลัย อาชีวศึกษา		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่	วิทยาลัย เทคนิค		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	N = 46				N = 27			
	μ	σ			μ	σ		
1. การฝึกอบรมหรือประชุมเชิงปฏิบัติกรให้กับครู-อาจารย์ คณะวิชา	2.85	0.89	ปานกลาง	9	3.37	0.79	ปานกลาง	5
2. การปฐมนิเทศให้กับครู- อาจารย์ที่เข้ามาปฏิบัติงานใหม่ เพื่อให้ทราบหลักการทำงาน ระเบียบข้อบังคับ สวัสดิการ และกิจกรรมต่าง ๆ	2.93	1.02	ปานกลาง	4	3.41	0.93	ปานกลาง	3
3. การส่งเสริมครู-อาจารย์เกี่ยวกับ การวิจัยทางคทกรรมศาสตร์	3.17	0.97	ปานกลาง	1	3.26	1.13	ปานกลาง	8
4. ผู้บริหารให้ความสำคัญและมี หลักเกณฑ์ในการพิจารณาส่ง ครู-อาจารย์เข้าอบรมโดย พิจารณาตามความสามารถ เฉพาะตัว	2.91	1.07	ปานกลาง	5	3.19	1.00	ปานกลาง	10
5. ส่งเสริมให้ครู-อาจารย์ใน ประเภทวิชาคทกรรมพัฒนาคน เองโดยให้ ไปศึกษาต่อสำหรับ	2.96	1.13	ปานกลาง	3	3.26	1.16	ปานกลาง	9
6. จัดให้ครู-อาจารย์มีโอกาสฝึก ทักษะที่มีความจำเป็นในวิชา ชีวิตกับผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขา	2.89	1.06	ปานกลาง	7	3.41	1.19	ปานกลาง	4

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ปัญหาการจัดการศึกษาด้านการวิจัยพัฒนา	วิทยาลัยอาชีวศึกษา		ระดับปัญหา	ลำดับที่	วิทยาลัยเทคนิค		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	N = 46				N = 27			
	μ	σ			μ	σ		
7. การจัดทำข้อมูลเกี่ยวกับการสอนการฝึกอบรม การพัฒนาทางวิชาการของครู-อาจารย์	2.96	1.01	ปานกลาง	2	3.33	1.07	ปานกลาง	7
8. การให้การศึกษาอบรมแก่ครู-อาจารย์เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพ	2.89	0.88	ปานกลาง	6	3.59	1.15	มาก	1
9. การกำหนดเกณฑ์การประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการสอนของครู-อาจารย์	2.87	0.86	ปานกลาง	8	3.37	1.04	ปานกลาง	6
10. การจัดสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมขวัญและกำลังใจของครู-อาจารย์	2.85	1.07	ปานกลาง	10	3.44	1.15	ปานกลาง	2
เฉลี่ยรวม	2.93	0.75	ปานกลาง		3.36	0.90	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.14 พบว่าการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ ที่ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคนิคเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม ด้านการวิจัยพัฒนา มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าเฉลี่ยของวิทยาลัยเทคนิค ($\mu = 3.36$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ($\mu = 2.93$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีระดับปัญหาแตกต่างกันคือ ข้อ 8 การให้การศึกษาอบรมแก่ครูอาจารย์เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพ ค่าเฉลี่ยวิทยาลัยเทคนิคอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.59$) ค่าเฉลี่ยวิทยาลัยอาชีวศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.93$) นอกนั้นมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน ส่วนมากค่าเฉลี่ยวิทยาลัยเทคนิคสูงกว่าค่าเฉลี่ยวิทยาลัยอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะมิใช่ใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.15 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

ปัญหาการจัดการศึกษาด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน	วิทยาลัยอาชีวศึกษา		ระดับปัญหา	ลำดับที่	วิทยาลัยเทคนิค		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	N = 46				N = 27			
	μ	σ			μ	σ		
1. การเชิญผู้มีความรู้ในชุมชนมาให้ความรู้แก่ครูและนักเรียนเป็นระยะๆ ตามความต้องการ	2.89	0.95	ปานกลาง	2	3.59	1.08	มาก	1
2. การจัดนิทรรศการทางวิชาการและแสดงผลงานนักศึกษา	2.78	1.17	ปานกลาง	3	3.37	0.74	ปานกลาง	3
3. การร่วมมือกันระหว่างวิทยาลัยกับชุมชนในการกำหนดเปิดสอน	2.72	1.11	ปานกลาง	5	3.56	0.93	มาก	2
4. การใช้ทรัพยากรบุคคลของวิทยาลัยเป็นแหล่งวิชาการเพื่อฝึกฝนวิชาชีพให้กับชุมชน	2.74	1.24	ปานกลาง	4	3.30	0.99	ปานกลาง	5
5. การประชาสัมพันธ์เผยแพร่วิทยาการแก่ชุมชน	2.93	1.20	ปานกลาง	1	3.33	1.00	ปานกลาง	4
6. การเปิดสอนหลักสูตรระยะสั้นแก่ชุมชน	2.65	1.10	ปานกลาง	6	3.30	1.20	ปานกลาง	6
เฉลี่ยรวม	2.79	0.98	ปานกลาง		3.41	0.79	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.15 พบว่าการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ที่ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคนิคเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าเฉลี่ยของวิทยาลัยเทคนิค ($\mu = 3.41$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ($\mu = 2.79$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีระดับปัญหาแตกต่างกันคือ ข้อ 1 การเชิญผู้มีความรู้ในชุมชนมาให้ความรู้แก่ครูและนักเรียนเป็นระยะ ๆ ตามความต้องการค่าเฉลี่ยวิทยาลัยเทคนิคอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.59$) ค่าเฉลี่ยวิทยาลัยอาชีวศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.89$) และข้อ 3 การร่วมมือกันระหว่างวิทยาลัยกับชุมชนในการกำหนดเปิดสอนวิชาเทคนิคอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.56$) ค่าเฉลี่ยของวิทยาลัยอาชีวศึกษาอยู่ในระดับปาน

กลาง ($\mu = 2.72$) นอกนั้นมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน ส่วนมากค่าเฉลี่ยวิทยาลัยเทคนิคสูงกว่าค่าเฉลี่ยวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ตารางที่ 4.16 สรุปการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรมตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา

ปัญหาการจัดการศึกษา สาขาวิชาคหกรรม	วิทยาลัย อาชีวศึกษา		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่	วิทยาลัย เทคนิค		ระดับ ปัญหา	ลำดับ ที่
	N = 46				N = 27			
	μ	σ			μ	σ		
1. ด้านหลักสูตร	2.92	0.74	ปานกลาง	2	3.27	0.77	ปานกลาง	3
2. ด้านกระบวนการเรียนการสอน	2.90	0.77	ปานกลาง	3	3.23	0.69	ปานกลาง	4
3. ด้านการวิจัยพัฒนา	2.93	0.75	ปานกลาง	1	3.36	0.90	ปานกลาง	2
4. ด้านการให้บริการทางวิชาการ แก่ชุมชน	2.79	0.98	ปานกลาง	4	3.41	0.79	ปานกลาง	1
เฉลี่ยรวม	2.89	0.72	ปานกลาง		3.28	0.68	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.16 พบว่า การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ที่ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคนิคเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม มีค่าเฉลี่ยรวมไม่แตกต่างกัน คือ อยู่ในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่ม ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีปัญหาไม่แตกต่างกันทุกด้าน แต่ค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกด้าน และค่าเฉลี่ยวิทยาลัยเทคนิคสูงกว่าค่าเฉลี่ยวิทยาลัยอาชีวศึกษาทุกด้าน เป็นที่น่าสังเกตว่าด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน วิทยาลัยอาชีวศึกษา ให้ความสำคัญของปัญหาอยู่ในลำดับที่สี่ ส่วนวิทยาลัยเทคนิคให้ความสำคัญของปัญหาอยู่ในลำดับที่หนึ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทนี้จะกล่าวถึงสาระสำคัญของการวิจัยทั้งหมด โดยแบ่งออกเป็นวัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานของการวิจัย วิธีการดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล การวิจัยและข้อเสนอแนะตามลำดับดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านการวิจัยพัฒนา ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

สมมติฐานการวิจัย ผู้บริหารและครู-อาจารย์ ที่มีตำแหน่งในการทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ทั้ง 4 ด้าน แตกต่างกัน

วิธีการดำเนินการวิจัย ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยผู้บริหารและครู-อาจารย์ ที่สอนวิชาคหกรรมในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ เก็บข้อมูลจากผู้บริหาร จำนวน 33 คน และครูอาจารย์ 42 คน รวม 75 คน ของแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด

สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ตัวเลือก จำนวน 58 ข้อ สร้างขึ้นเพื่อใช้สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านการวิจัย พัฒนาและด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ประกอบด้วยการหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง หาความเที่ยงตรงของแบบสอบถามโดยเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน พิจารณาตรวจสอบเนื้อหา โครงสร้างและได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำชี้แนะ

2. ความเชื่อมั่น ทดสอบโดยนำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไป Try-out กับผู้บริหารและครูอาจารย์ ที่สอนวิชาคหกรรมในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคกลาง จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยา, วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุพรรณบุรี, วิทยาลัยอาชีวศึกษาสระบุรี, วิทยาลัยอาชีวศึกษากาญจนบุรี จำนวน 30 คน และนำมาคำนวณหาความเชื่อมั่นแบบการหาสัมประสิทธิ์อัลฟ่า โดยการคำนวณด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.97

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยขอหนังสือขอความร่วมมือการเก็บข้อมูลจากงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และหนังสือขออนุญาตแจกแบบสอบถามจากกรมอาชีวศึกษา โดยส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์และนำส่งด้วยตนเอง หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ติดต่อขอรับแบบสอบถามจากสถานศึกษา แต่ละสถานศึกษาโดยได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ จำนวน 73 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 97.33 จากแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด 75 ฉบับ แยกเป็นผู้บริหาร จำนวน 31 ฉบับ และครู-อาจารย์ ผู้สอนวิชาคหกรรมในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ จำนวน 42 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์ด้วยจำนวนและร้อยละ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับปัญหา และจัดระดับปัญหา

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และจัดระดับปัญหา

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 สรุปข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้บริหารและครู-อาจารย์ที่ให้ข้อมูลเป็นผู้อำนวยการ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 12.33 ผู้ช่วยผู้อำนวยการ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 15.07 หัวหน้าคณะวิชาคหกรรม จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 15.07 และเป็นครู-อาจารย์ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 57.53

จำแนกประเภทของสถานศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถามจากข้อมูล เป็นผู้บริหารและครู-อาจารย์ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 63.01 และปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยเทคนิค จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 36.99

5.1.2 สรุปความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้

ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าปัญหาอันดับแรกคือ ด้านการวิจัยพัฒนา ลำดับที่สอง ด้านหลักสูตร ลำดับที่สาม ด้านกระบวนการเรียนการสอนและลำดับสุดท้าย คือ ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน ส่วนการพิจารณาเป็นรายด้านและรายชื่อในด้านต่าง ๆ ปรากฏผลดังนี้

ด้านการวิจัย-พัฒนา พบว่าปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาลำดับแรก คือ การส่งเสริมครู-อาจารย์เกี่ยวกับการวิจัยทางคหกรรมศาสตร์ ลำดับที่สอง คือ การให้การศึกษอบรมแก่ครู-อาจารย์เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพ ลำดับที่สามคือการปฐมนิเทศให้กับครู-อาจารย์ที่เข้ามาปฏิบัติงานใหม่เพื่อให้ทราบหลักการทำงานระเบียบข้อบังคับ สวัสดิการและกิจกรรมต่าง ๆ ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 2 ลำดับ คือ วิทยาลัยให้ความสำคัญและมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาส่งครู-อาจารย์เข้าอบรม โดยพิจารณาตามความสามารถเฉพาะตัว และการฝึกอบรมหรือประชุมเชิงปฏิบัติการให้กับครู-อาจารย์คณะวิชา

ด้านหลักสูตร พบว่า ปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาลำดับแรก คือ การพัฒนาเอกสารประกอบหลักสูตรและคู่มือต่าง ๆ ลำดับที่สอง คือ การยึดถือหลักสูตรและนโยบายด้านวิชาการเป็นหลักในการปฏิบัติงาน ลำดับที่สาม คือ การจัดแผนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดหมายหลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 2 ลำดับคือ ความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับจุดหมาย หลักการและโครงสร้างของหลักสูตรฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบันและการประชาสัมพันธ์การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่จัดสอนในวิทยาลัย

ด้านกระบวนการเรียนการสอน พบว่า ปัญหาการจัดการศึกษาประเภทคหกรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาลำดับแรกคือ การจัดทำโครงการสอน ลำดับที่สอง คือ วิทยาลัยให้ความร่วมมือในการปรับปรุงการสอนของครู-อาจารย์ ลำดับที่สาม คือ ครู-อาจารย์ ในสาขาวิชา ได้รับความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนต่าง ๆ มาใช้อย่างเหมาะสม ลำดับที่สี่ คือ การนำผลที่ได้จากการวัดผลและประเมินผลมาวิเคราะห์ปัญหาเพื่อวางแผนปรับปรุงแก้ไขปัญหาในปีการศึกษาต่อไป ลำดับที่ห้า คือ การควบคุมดูแลของฝ่ายบริหารต่อการจัดการเรียนการสอน ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 2 ลำดับ คือ การให้ความรู้และคำแนะนำเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล และวิทยาลัยจัดให้ครูอาจารย์ได้สอนตรงกับความถนัดของตน

ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน พบว่า ปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาลำดับแรกคือ การเชิญผู้มีความรู้ในชุมชนมาให้ความรู้แก่ครู และนักเรียนเป็นระยะ ๆ ตามความต้องการ ลำดับที่สอง คือ การประชาสัมพันธ์เผยแพร่วิทยาการแก่ชุมชน ลำดับที่สาม คือ การร่วมมือกันระหว่างวิทยาลัยกับชุมชนในการกำหนดเปิดสอน ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 2 ลำดับคือ การเปิดสอนหลักสูตรระยะสั้นแก่ชุมชนและการใช้ทรัพยากรบุคคลของวิทยาลัยเป็นแหล่งวิทยาการเพื่อฝึกฝนวิชาชีพให้กับชุมชน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานานาชาติ ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

5.1.3 สรุปเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษากลุ่มภาคใต้

จำแนกตามตำแหน่งในการทำงาน

ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาทหาร โดยภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกันและอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่าผู้บริหาร ส่วนการเปรียบเทียบเป็นรายด้านและรายข้อในด้านต่าง ๆ พบว่าทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านการวิจัยพัฒนา ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน ไม่แตกต่างกันและอยู่ในระดับปานกลาง โดยครู-อาจารย์มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่าผู้บริหารเป็นส่วนมาก

5.1.4 สรุปเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาทหาร สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษาภูมิภาคใต้ จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาทหาร โดยภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกันและอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยวิทยาลัยเทคนิคมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษาส่วนการเปรียบเทียบเป็นรายด้านและรายข้อในด้านต่าง ๆ ปรากฏผลดังนี้

ด้านหลักสูตร พบว่า มีความคิดเห็นโดยภาพรวมไม่แตกต่างกันโดยวิทยาลัยเทคนิคมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่แตกต่างกัน คือ การยึดถือหลักสูตรและนโยบายด้านวิชาการเป็นหลักในการปฏิบัติงาน โดยวิทยาลัยเทคนิคมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก วิทยาลัยอาชีวศึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านกระบวนการเรียนการสอน พบว่า มีความคิดเห็นโดยภาพรวมไม่แตกต่างกันและอยู่ในระดับปานกลาง โดยวิทยาลัยเทคนิคมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษาเป็นส่วนมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันและอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการวิจัยพัฒนา พบว่า มีความคิดเห็นโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน โดยวิทยาลัยเทคนิคมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่แตกต่างกันคือ การให้การศึกษาอบรมแก่ครูอาจารย์ เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพ โดยวิทยาลัยเทคนิคมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก วิทยาลัยอาชีวศึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน พบว่า มีความคิดเห็นโดยภาพรวมไม่แตกต่างกันโดยวิทยาลัยเทคนิคมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่แตกต่างกัน คือ การเชิญผู้มีความรู้ในชุมชนมาให้ความรู้แก่ครูและนักเรียนเป็นระยะ ๆ ตามความต้องการและการร่วมมือระหว่างวิทยาลัยกับชุมชนในการกำหนดเปิดสอน โดยวิทยาลัยเทคนิคมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก วิทยาลัยอาชีวศึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

5.2 อภิปรายผล

5.2.1 ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภท วิชาทหาร

ปัญหาในการจัดการศึกษาประเภทวิชาทหาร จากการวิจัยครั้งนี้พบว่าผู้บริหาร ครู-อาจารย์ มีความเห็นว่า ปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาทหาร โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหาร ครู-อาจารย์ โดยเฉพาะครู-อาจารย์ ยังขาดการฝึกอบรม ในการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งบรรจง ชูสกุลชาติ (2528 : 82-83) กล่าวว่า การพัฒนาบุคลากรในสถานศึกษามีความจำเป็นและการให้ความสำคัญในการที่จะแก้ปัญหา และเพิ่มประสิทธิภาพด้านการเรียนเพื่อให้เกิดผลผลิต คือ ทรัพยากรที่มีคุณภาพ และการจัดการเรียนการสอนยังไม่สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่นเท่าที่ควร นอกจากนี้การทำวิจัยในชั้นเรียนสถานศึกษายังขาดบุคลากรด้านการวิจัย จึงทำให้ปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาทหาร ในแต่ละด้านพบว่าปัญหาลำดับแรก คือ ด้านการวิจัย พัฒนา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารไม่ให้ความสำคัญในการศึกษา งานวิจัยต่าง ๆ ซึ่งการวิจัยและพัฒนา เป็นปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาหน่วยงานและสาขาวิชา ซึ่งสอดคล้องกับสุภางค์ จันทวานิช (2524 : 22-25) กล่าวว่า การส่งเสริมให้เกิดการวิจัยให้มากที่สุด ซึ่งประกอบด้วยปัจจัย 3 ด้าน คือ ปัจจัยที่เกี่ยวกับนักวิจัยหน่วยงานและบริบททางการศึกษา ดังนั้น วิทยาลัยจึงควรให้ความสำคัญเพื่อนำมาพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน ปัญหาลำดับสุดท้าย คือ การให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหาร ครู-อาจารย์ไม่พบว่าชุมชนต้องการ การบริการทางวิชาการจากสถานศึกษา อันเนื่องมาจากการได้รับการบริการทางวิชาการจากหน่วยงานอื่น ๆ เช่น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน หรือเกษตรจังหวัด เป็นต้น เมื่อพิจารณารายละเอียดในด้านต่าง ๆ ปรากฏผลดังนี้

1. ด้านการวิจัยพัฒนา พบว่าปัญหาการจัดการศึกษา ประเภทวิชาทหารอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรื่องที่มีปัญหาลำดับแรกและลำดับที่สอง คือ การส่งเสริมครู-อาจารย์เกี่ยวกับ การวิจัยทางคหกรรมศาสตร์และการให้การศึกษาอบรมแก่ครู-อาจารย์ เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารและครู-อาจารย์ต้องการโอกาสในการศึกษาและพัฒนาในด้านอาชีพมากยิ่งขึ้น ซึ่งไพศาล หวังพานิช (2531: 21) กล่าวว่าประโยชน์ของการวิจัย เป็นการส่งเสริมความรู้ทางวิชาการ เพื่อนำไปสู่วิทยาการแผนใหม่ ทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติทำให้รู้ข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไขในงานต่าง ๆ สามารถนำไปแก้ปัญหาได้ถูกต้องมีประสิทธิภาพหรือสามารถนำไปใช้วางแผน กำหนดนโยบายในระดับต่าง ๆ ได้เหมาะสมและเป็นสิ่งที่ผู้บริหารการศึกษาจะต้องสนใจกระตุ้นให้ครู-อาจารย์ มีความพอใจ มีความรักต่องานวิจัยหรือสร้างเจตคติที่ดีต่องานวิจัย เพราะเจตคติโดยทั่วไป หมายถึง ความรู้สึก หรืออารมณ์ที่จะกระทำในทางรับ

หรือ ปฏิเสธต่อบุคคลสถานการณ์หรือค่านิยมต่าง ๆ เจตคติที่ดีต่องานวิจัยจึงเป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่ควรจะได้รับ การเสริมสร้างให้มีขึ้นแก่ครู-อาจารย์ทุกคน (พิทยา สายหู. 2522 : 1-2) แต่ในความเป็นจริงผู้บริหารและครู-อาจารย์ มีความรู้งานวิจัยน้อย จึงทำให้การส่งเสริมการทำงานวิจัยมีน้อยในทางปฏิบัติ จึงเป็นผลให้ครู-อาจารย์มีความรู้ในงานวิจัยน้อย ซึ่งงานวิจัยของโชค อ่อนพรหม (2532 : 53-56) พบว่าครูช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค มีความรู้ที่น้อยคือ งานวิชาการเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนา และเห็นว่าควรจัดโครงการเพิ่มพูนความรู้แบบเฉพาะกิจ หรือต่อเนื่องตลอดปีการศึกษา เรื่องที่มีปัญหาลำดับที่สาม คือ การปฐมนิเทศให้กับครู-อาจารย์ที่เข้ามาปฏิบัติงานใหม่ เพื่อให้ทราบการทำงานระเบียบข้อบังคับสวัสดิการและกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครู-อาจารย์ ไม่ว่าจะเป็นครูประจำการหรือครูจ้างสอน เห็นว่าควรมีการปฐมนิเทศ เพื่อจะได้มีทิศทางและแนวทางในการปฏิบัติงาน รวมทั้งการเรียนการสอน ดังที่ สุภา จุฬกุลต์ (2535 : 156) ได้ให้ข้อเสนอแนะบางประการคือ ควรพัฒนาบุคลากรทางด้านทักษะและประสบการณ์ทางด้านวิชาชีพ โดยสนับสนุนการเข้ารับการศึกษานอกหลักสูตร และดูงานในแหล่งวิทยาการต่าง ๆ โดยตรง เพื่อให้มีความรู้ทักษะเพียงพอในการสอนและการจัดการอบรมก่อนประจำการในเรื่องเกี่ยวกับ นวัตกรรมทางการศึกษาต่าง ๆ ให้กับครู-อาจารย์บรรจุใหม่ด้วย

ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ผู้บริหารให้ความสำคัญและมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาส่งครู-อาจารย์เข้าอบรม โดยพิจารณาตามความสามารถเฉพาะตัวและการฝึกอบรมหรือประชุมเชิงปฏิบัติการให้กับครู-อาจารย์คณะวิชา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในคณะวิชาคหกรรมมีครูที่จบด้านนี้มาโดยตรงและผู้บริหารก็ได้จัดส่งเข้ารับการอบรมโดยที่ประเภทวิชาคหกรรมไม่สามารถจัดครูประเภทอื่นเข้าอบรมแทนได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทิพาวรรณ เฟื่องเรือง (2537 : 189) พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคหกรรม ควรได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิคหรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนวิชาชีพพระยะสันได้อย่างดี อยู่ในระดับเห็นด้วย และสอดคล้องกับ ทิวา อ่อนนุช (2537 : บทคัดย่อ) พบว่า ครู-อาจารย์ ประเภทวิชาคหกรรมมีความต้องการมากในเรื่องการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ และงานวิจัยของ ทิพนีย์ สมบัติ (2529 : 81) พบว่าผู้บริหารมีความเห็นว่า หลักเกณฑ์ในการพิจารณา ส่งครู-อาจารย์เข้ารับการอบรมนั้นยึดถือหลักเกณฑ์การนำมาใช้ประโยชน์เป็นสำคัญ ส่วนหลักเกณฑ์ในการจัดครู-อาจารย์สอนในแต่ละรายวิชานั้น พิจารณาจากประสบการณ์ การทำงานของครู-อาจารย์ ความสามารถเฉพาะตัวครู-อาจารย์ รวมถึงวุฒิทางการศึกษาด้วย อยู่ในระดับปานกลาง

2. ด้านหลักสูตร พบว่าปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรื่องที่มีปัญหาลำดับแรก คือ การพัฒนาเอกสารประกอบหลักสูตรและคู่มือต่าง ๆ อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารและครู-อาจารย์ที่สอนวิชาคหกรรมขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการพัฒนาเอกสารประกอบหลักสูตรและคู่มือต่าง ๆ เท่าที่ควรและอาจจะมีปัญหาจากการขาดความร่วมมือในการพัฒนา เอกสารประกอบหลักสูตร ซึ่งพรพิมล เรียรไพสิฐ (2526 : 123)

กล่าวว่า การให้ครู-อาจารย์ มีส่วนร่วมในการตัดสินใจจะได้รับความร่วมมือและการยอมรับการตัดสินใจสูง ซึ่งน่าจะดีกว่าที่ผู้บริหารจะต้องทำความเข้าใจและบทบาทในตัวครู ดังนั้นจะต้องเตรียมการปฏิบัติการทำเอกสารประกอบหลักสูตรและใช้ร่วมกันระหว่างผู้บริหารกับครู-อาจารย์

ปัญหาลำดับที่สอง คือ การยึดถือหลักสูตรและนโยบายด้านวิชาการเป็นหลักในการปฏิบัติงาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมจะบังเกิดผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับครูผู้สอน แม้ว่าหลักสูตรจะวางจุดมุ่งหมายไว้ดีเลิศ ถ้าครูผู้สอนไม่ปฏิบัติตามหลักสูตรและนโยบาย ก็จะไม่บรรลุจุดมุ่งหมายไม่ได้ ดังนั้นควรให้ครู-อาจารย์มีบทบาทในการกำหนดหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของบุญเกิด พิมพ์รเมธากุล (อ้างใน ทิพาวรรณ เฟื่องเรือง. 2537 : 207) กล่าวว่า ในการพัฒนาหลักสูตรควรให้ครูผู้สอนร่วมด้วย แต่งานวิจัยของทิพาวรรณ เฟื่องเรือง (2537 : 207) พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคหกรรมมีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตร สื่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับเห็นด้วยเป็นลำดับสุดท้าย

ปัญหาลำดับที่สามคือ การจัดแผนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดหมาย หลักการ และเกณฑ์การใช้หลักสูตร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า แผนการสอนที่วิทยาลัยจัดทำขึ้น เพื่อให้ผู้สอนมีทิศทางในการสอนโดยจะต้องสอดคล้องกับ จุดหมาย โครงสร้าง เนื้อหา กิจกรรมอีกทั้งเป็นการขยายรายละเอียดของหลักสูตรไปสู่ภาคปฏิบัติ ครูผู้สอนจะต้องมีการแปลงหลักสูตรมาสู่แผนการสอน แต่สภาพความเป็นจริงครูผู้สอน ยังขาดความเข้าใจประสบการณ์ในการจัดทำแผนการสอน อีกประการหนึ่ง ครู-อาจารย์ไม่เห็นความสำคัญของแผนการสอน ซึ่งเป็นข้อควรพิจารณาแก้ไข เพราะการทำแผนการสอนจะช่วยให้ครูจัดการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ได้สูงและจากงานวิจัยของ สุภลักษณ์ คูหาทอง และ พงพิศ ทะก่ง (2524 : 1) ยังพบว่าปัญหาที่ทำให้การเรียนการสอนไม่ประสบผลสำเร็จคือ โรงเรียนจัดแผนการสอนไม่สอดคล้องต่อความต้องการของผู้เรียน ดังนั้นผู้บริหารและครู-อาจารย์จะต้องมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนการสอนร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิพานี สมบัติ (2529 : 82) พบว่า ครู-อาจารย์ให้ความเห็นว่ากระบวนการเรียนการสอนควรอย่างยิ่งที่ครู-อาจารย์ ควรมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนการเรียนและการทำแผนการสอนอย่างสม่ำเสมอ

ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับจุดหมาย หลักการและโครงสร้างของหลักสูตรฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน และการประชาสัมพันธ์ การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่จัดสอนในวิทยาลัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้บริหารและครู-อาจารย์ผู้สอนคหกรรมเข้าใจหลักสูตร ปวช. พุทธศักราช 2538 และระบบการเรียนการสอนที่สอนในวิทยาลัยอยู่แล้ว จึงเป็นผลให้ปัญหามีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มังกร สระศรี (2531:82-93) พบว่าผู้บริหารและผู้สอนได้ศึกษาหลักสูตรจนเข้าใจถึงหลักการจุดมุ่งหมาย และวิธีการใช้หลักสูตรอย่างแจ่มแจ้งมีความคิดเห็นตรงกันว่า ผู้สอนได้ปฏิบัติในระดับมาก

3. ด้านกระบวนการเรียนการสอน พบว่าปัญหา การจัดการศึกษาประเภทวิชา คหกรรม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรื่องที่มีปัญหาลำดับแรกคือ การจัดทำโครงการสอน แสดงให้เห็นว่า ผู้บริหารครู-อาจารย์ ขาดความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการจัดทำโครงการสอนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 183) กล่าวว่าโครงการสอนเป็นหน้าที่ของ สถานศึกษาที่จะต้องดำเนินการโดยร่วมมือจากฝ่ายวิชาการและครู-อาจารย์ เพื่อเป็นการช่วยให้การ สอนมีขั้นตอนมีกระบวนการ ดังนั้นวิทยาลัยจึงควรให้มีการอบรมการทำโครงการสอนอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้พบปัญหาในการจัดทำโครงการสอนอยู่ในระดับสูงสุด

ปัญหาลำดับที่สอง คือ ผู้บริหารให้ความร่วมมือในการปรับปรุงการสอนของครู-อาจารย์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้บริหารมีภาระงานที่ต้องปฏิบัติมากทุก ๆ เรื่อง ฝ่ายวิชาการดูแลเอาใจใส่ไม่ทั่วถึง จึงทำให้การปรับปรุง เทคนิควิธีการสอนของครูไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งการสอน วิชาชีพ เมธี ปิณฑานานนท์ (2530 : 56) กล่าวว่า ครูอาชีพศึกษาย่อมเป็นผู้มีบทบาทสำคัญ ครูอาชีพ ศึกษาจึงควรได้รับการพิจารณาให้มีลักษณะคือ มีความรู้ในวิชาชีพอย่างแท้จริง มีความสามารถในการ ถ่ายทอดวิชาชีพนั่น ๆ ไปสู่ผู้เรียนและมีความรอบรู้ในเรื่องนั้น ๆ นอกเหนือจากวิชาชีพมี ประสบการณ์การเรียน การงาน คุณธรรม จริยธรรม ดังนั้นการสอนในวิทยาลัยจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวย่อมขึ้นอยู่กับเทคนิควิธีการสอนของครูและการให้ความร่วมมือในการปรับปรุง การสอนของครู-อาจารย์

ปัญหาลำดับที่สามคือครู-อาจารย์ ในประเภทวิชาได้รับความรู้เกี่ยวกับการนำวิธีสอน ต่าง ๆ มาใช้ได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การสอนเกี่ยวกับคหกรรมส่วนใหญ่จะใช้สอน แบบบรรยาย สาธิต และให้ปฏิบัติ ซึ่ง ครู-อาจารย์แต่ละคนจะมีวิธีการปฏิบัติที่แตกต่างกัน แต่งาน วิจัยของ สุภา จุฬกุลต์ (2535 : 137) พบว่า ครู-อาจารย์ คหกรรมศาสตร์มีการจัดการสอนโดยวิธี ปฏิบัติ การสาธิตและการบรรยายมาก การที่จะให้ผู้เรียนสำเร็จได้ วิชัย วงศ์ใหญ่ (2523 : 21) กล่าวว่ากระบวนการสอนจะประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ครูต้องอาศัยวิธีการสอนหลาย ๆ แบบ จากงานวิจัย ครู-อาจารย์ได้รับความรู้เกี่ยวกับการนำวิธีการสอนต่าง ๆ มาใช้ ผู้บริหารควรจัด ให้มีการนำเทคนิคการสอนใหม่ๆ มาให้ครู-อาจารย์ผู้สอนได้รับรู้ และไม่ว่าจะสอนด้วยวิธีใด ๆ ก็ ตามการเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะและความรู้ในสาขาอาชีพ มีความสามารถที่จะออกไปประกอบอาชีพ ได้

ปัญหาลำดับที่สี่ คือ การนำผลที่ได้จากการวัดผลและประเมินผลมาวิเคราะห์ปัญหาเพื่อ วางแผนปรับปรุง แก้ไขปัญหาในปีการศึกษาต่อไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครู-อาจารย์ รวมทั้งผู้ บริหารยังมีความรู้ ในการวัดผลประเมินผลไม่เพียงพอ ซึ่งถ้ามองจากการวัดผลจะพบว่าส่วนใหญ่ จะใช้วิธีการตรวจผลงาน การสอบข้อเขียน และการประเมินหลังการปฏิบัติงานและขาดการนำผล การประเมิน มาวิเคราะห์วิจัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุภา จุฬกุลต์ (2535 : 139) พบว่า ปัญหา อุปสรรคด้านการวัดผลและประเมินผลอยู่ในระดับน้อยทุกรายการ จะมีปัญหาในเรื่องครูมีความรู้

ในการวัดผลประเมินผลไม่เพียงพอ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ครู-อาจารย์คหกรรม ควรจะต้องศึกษาหาความรู้ให้ถ่องแท้งานสามารถนำมาวิเคราะห์สามารถวางแผนปรับปรุงแก้ไขและกำหนดเกณฑ์การวัดผลให้แน่นอนว่าจะมีวิธีการอย่างไรที่จะปฏิบัติได้ง่ายและมีประสิทธิภาพ เหมือนกับที่ สมบูรณ์ ชิดพงศ์ (2522 : 28) ได้กล่าวไว้ว่า “...การพัฒนาหลักสูตรจะกระทำได้อีกก็ต่อเมื่อมีการประเมินผลอยู่ตลอดเวลา เพราะผลจากการประเมินจะเป็นตัวบ่งชี้หลักสูตรควรปรับปรุงอย่างไร...”

ปัญหาลำดับที่ห้า คือ การควบคุมดูแลของฝ่ายบริหาร ต่อการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า ครู-อาจารย์ ที่ปฏิบัติงานการสอนต้องรับภาระชั่วโมงการสอนและปฏิบัติหน้าที่พิเศษตามที่ได้รับมอบหมายค่อนข้างมาก จึงทำให้ไม่สามารถพัฒนาการเรียนการสอนได้เท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธนา หิขิลาณี (2543 : 82) พบว่า ด้านบุคลากรมีปัญหาเป็นลำดับ 1 คือ การปฏิบัติงานพิเศษจนไม่มีเวลาพัฒนาและเตรียมการสอน และงานวิจัยของพรทิพย์ ชีรวางกูร (2522 : บทคัดย่อ) พบว่า ครู-อาจารย์ มีชั่วโมงการสอนมากเกินไป และต้องรับภาระงานบริหารอีกด้วยจึงมีผลต่อการเรียนการสอน อีกประการหนึ่ง ผู้บริหารจะไปประชุมสัมมนา ไปราชการค่อนข้างมากทำให้การควบคุมดูแลของฝ่ายบริหาร มีปัญหาเนื่องจากการสั่งงาน เป็นการสั่งจากผู้บริหารซึ่ง จิรพันธ์ ไตรทิพจรส (2542 : 60) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารกับครู เป็นระบบความสัมพันธ์แนวตั้ง จึงเป็นผลให้การควบคุมดูแลของฝ่ายบริหารไม่สมบูรณ์มากนักต่อการจัดการเรียนการสอน

ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การให้ความรู้และคำแนะนำเกี่ยวกับการวัดผลประเมินผลและผู้บริหารจัดให้ครู-อาจารย์ได้สอนตรงกับความถนัดของตน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่ากรมอาชีวศึกษา (2525 : 5) ได้มีระเบียบว่าด้วยการวัดผลประเมินผล หลักสูตรปวช. 2538 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ การวัดผลประเมินผล โดยระบุว่าหน้าที่ผู้อำนวยการต้องดำเนินการให้มีการประเมินผลการเรียนการสอนตามระเบียบและหลักเกณฑ์การให้คะแนนผลการเรียนการสอน กำหนดเนื้อหาที่สอนและการส่งเสริมให้ครู-อาจารย์ได้ปฏิบัติเป็นประจำ จึงเป็นผลให้ปัญหามีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทิพาวรรณ เฟื่องเรือง (2537 : 210) พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคหกรรม ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนอยู่ในระดับเห็นด้วย

4. ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน พบว่าปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชา คหกรรมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรื่องที่มีปัญหาลำดับแรก คือ การเชิญผู้มีความรู้ในชุมชนมาให้ความรู้แก่ครูและนักเรียนเป็นระยะ ๆ ตามความต้องการ แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารขาดข้อมูลเกี่ยวกับภูมิปัญญาของท้องถิ่น จึงทำให้ผู้บริหารไม่สามารถเชิญวิทยากรมาให้ความรู้แก่ครูและนักเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทองพูน กิ่งนาค (2533 : 157) พบว่า การเชิญเจ้าของสถานประกอบการ ผู้ชำนาญงาน นายช่างมาร่วมวางแผนการเรียนการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ นอกจากนี้การสัมมนาผู้บริหารกรมอาชีวศึกษา (2533 : 153) ระบุว่า สถานประกอบการหลายแห่งไม่สนใจที่จะติดต่อประสานงานกับสถานศึกษา เพราะว่ามีแต่เรื่องเสียผล

ประโยชน์ ส่วนบรรเลง คำพรรณ (2530 : บทคัดย่อ) พบว่า การให้โอกาสผู้ชำนาญงานในอาชีพ บางอย่างในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการวางแผนเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาชีพในสถานศึกษา มีการปฏิบัติค่อนข้างน้อยแต่ในความเป็นจริง ผู้บริหารและครู-อาจารย์ ยังมีความต้องการวิทยากรจาก ชุมชนมาให้ความรู้แก่นักศึกษาในสถานศึกษามากยิ่งขึ้น

ปัญหาลำดับที่สอง คือ การประชาสัมพันธ์เผยแพร่วิทยาการแก่ชุมชน ทั้งนี้เป็นเพราะว่า ผู้บริหารไม่ได้ให้ความสำคัญแก่ชุมชนเท่าที่ควร หรืออาจจะเป็นเพราะผู้บริหารมีภาระงานมากหรือ อาจจะเพราะสถานศึกษาขาดข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันและความต้องการของชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิทธิ สายหล้า (2529 : บทคัดย่อ) พบว่า ปัญหาการปฏิบัติงานวิชาการตาม หลักสูตร ปวช. พุทธศักราช 2524 ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน คือ สถานศึกษาขาดข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการของชุมชน ประชาชนไม่เห็นความสำคัญของการช่วยเหลือด้านวิชาการ จากสถานศึกษา จึงเป็นเหตุให้เกิดปัญหาองลงมา

ปัญหาลำดับที่สาม คือ การร่วมมือกันระหว่างวิทยาลัยกับชุมชนในการกำหนดเปิดสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า วิทยาลัยมีข้อมูลเกี่ยวกับสถานศึกษา เช่น ตั้งอยู่ที่ใด หลักสูตรที่สอน เพื่อ อาชีพนั้น ๆ มีอะไรบ้าง ระยะเวลาการเรียนกิจกรรมต่าง ๆ มีอะไร วุฒิเมื่อจบการศึกษาเป็นอย่างไร (จารุ ไซยก่า .2531:7) ให้แก่ชุมชนเพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดเปิดสอนยังไม่เพียงพอ ทำให้ วิทยาลัยไม่ค่อยได้รับความร่วมมือกับชุมชนเท่าที่ควร ซึ่ง นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2530 : 13) กล่าวว่า ข้อมูลทางด้านอาชีพเป็นหัวใจสำคัญของการพิจารณาตัดสินใจเพื่อเลือกอาชีพในอนาคตดังนั้น สวัสดิ์ สุวรรณอักษร (2527 :27) กล่าวไว้ว่า ผู้บริหาร สถานศึกษาต้องศึกษาและสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะหรือสภาพบริเวณที่ตั้งของสถานศึกษาอาคารสถานที่ บุคลากรทุกประเภทที่มีอยู่ วัสดุ อุปกรณ์ เพื่อวางแผนหรือพัฒนาสถานศึกษาเพื่อให้การเปิดสอนวิชาคหกรรม เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สถานศึกษากับชุมชนจะได้ใช้ข้อมูลกำหนดรายละเอียด ในการเปิดสอนได้ตรงตามความต้องการของชุมชน

ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การเปิดสอนหลักสูตรระยะสั้นแก่ชุมชนและการใช้ ทรัพยากรบุคคลของวิทยาลัยเป็นแหล่งวิทยาการเพื่อฝึกฝนวิชาชีพให้กับชุมชน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า วิทยาลัยได้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับการสอนวิชาชีพระยะสั้นแก่ชาวบ้านในโครงการทักษิณพัฒนา โครงการสอนวิชาชีพจังหวัดที่ติดกับประเทศเพื่อนบ้าน โครงการพระราชดำริสมเด็จพระเทพ รัตนราชสุดาฯ เป็นประจำทุกปี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด ของกิติมา ปรีดีติลิก (2529 : 132) กล่าวว่า การออกไปสอนวิชาชีพเพื่อให้ประชาชนได้รับความรู้ใหม่ ๆ เป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่าง ประชาชน กับสถานศึกษา โดยการให้บริการของสถานศึกษาจะต้องสอดคล้องกับความต้องการ และปัญหาของชุมชน ซึ่งวิทยาลัยมีบทบาทที่สำคัญ โดยมีครู-อาจารย์ของวิทยาลัยเป็นวิทยากรใน

การให้ความรู้แก่ชุมชน เช่น การทำอาหาร การทำดอกไม้ประดิษฐ์ การตัดเย็บเสื้อผ้า จึงทำให้ปัญหามีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

5.2.2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม จำแนกตามตำแหน่งในการทำงาน

ผลการเปรียบเทียบ ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรม โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน และอยู่ในระดับปานกลาง โดยครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่าผู้บริหารทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าหลักสูตรปวช. พุทธศักราช 2538 เป็นหลักการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้เพื่อนำไปประกอบอาชีพหรือนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของจินตนา สวินทร. (2536 : 213) กล่าวว่าการจัดการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการที่ผู้บริหารการศึกษา ร่วมกับครูผู้สอนจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์เกิดการเรียนรู้และพัฒนาไปสู่จุดหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้ ดังนั้น ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนจึงควรรู้บทบาทและหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทิพาวรรณ เฟื่องเรือง (2537 : 212) พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม มีความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของโรงเรียนสารพัดช่าง กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่า ด้านผู้เรียนและด้านการวัดผลประเมินผลการเรียนระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

สำหรับรายด้านผู้บริหารกับครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นตรงกัน ที่มีปัญหาลำดับแรก และอยู่ในระดับปานกลางคือ ด้านการวิจัยพัฒนา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การจัดการสอนด้านคหกรรมเป็นการสอนเพื่อให้คนออกไปประกอบอาชีพในสาขาต่าง ๆ และในปัจจุบัน วิชาชีพด้านคหกรรมมีการพัฒนารูปแบบตามสมัยนิยมค่อนข้างมาก ขณะเดียวกันนักเรียนเริ่มมีความสนใจ ในวิชาอาชีพอิสระที่ต้องการประกอบกิจการของตนเองมากขึ้น สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและตลาดแรงงานในปัจจุบัน ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ ไชยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย (2532 : 213) พบว่า นักเรียนที่มีความเป็นตัวของตัวเองในการเลือกศึกษา และประกอบอาชีพมาก อีกทั้งต้องการประกอบอาชีพที่เป็นอิสระตามความถนัดตามความสามารถของตนเอง ดังนั้น ผู้บริหาร ครู-อาจารย์จึงเห็นว่าควรจะต้องมีการพัฒนาคุณภาพครู-อาจารย์ ด้านคหกรรมอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงด้านวิชาการและเทคโนโลยี เพื่อเพิ่มขีดความสามารถให้กับครู-อาจารย์ในการนำเอาความรู้และข้อมูลข่าวสารสมัยใหม่มาปรับปรุงการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพและสอดคล้องกับตลาดแรงงานในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโชค อ่อนพรหม (2532 : 53-56) พบว่าควรจัดโครงการเพิ่มพูนความรู้แบบเฉพาะกิจหรือต่อเนื่องตลอดปีการศึกษา และงานวิจัยของทิพาว อ่อนนุช (2537 : บทคัดย่อ) พบว่าครู-อาจารย์ ด้านคหกรรมมีความต้องการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละด้านและรายชื่อพบความแตกต่างดังนี้

ด้านหลักสูตร โดยภาพรวมทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า เรื่องที่มีปัญหาและมีความคิดเห็นตรงกันคือ การพัฒนาเอกสารประกอบหลักสูตร และคู่มือต่าง ๆ และการยึดถือหลักสูตร นโยบายด้านวิชาการในการปฏิบัติงาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เอกสารประกอบหลักสูตรเป็นแนวในการใช้หลักสูตรให้ตรงตามหลักการจุดมุ่งหมาย ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้บริหารและครูผู้สอนจะต้องทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ ซึ่งเอนก รัตนปัทมาภรณ์ (2528 : 61) กล่าวว่าเอกสารแนะนำหลักสูตรเป็นหนังสือหรือเอกสารที่ช่วยครูให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์เช่น คู่มือครู คู่มือการสอน โครงการสอน แต่ครู-อาจารย์ ในวิทยาลัยยังขาดการพัฒนาเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตร มีเอกสารไม่พร้อมในการเรียนการสอน ซึ่งตรงกับงานวิจัยของสุภา จุฬกุลต์ (2535 : 65) พบว่า ครู-อาจารย์คหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่มีปัญหาอุปสรรคด้านเนื้อหาหลักสูตรในระดับปานกลาง ได้แก่ ปัญหาอุปสรรคในเรื่องการไม่มีแบบเรียน เอกสารหลักสูตรไม่เพียงพอ ไม่มีรูปแบบที่ชัดเจนในการปรับวัตถุประสงค์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุกถลักษณ์ คูหาทอง และพงพิศ ทะก่ง (2524 : 1) พบว่าปัญหาที่ทำให้การเรียนการสอนไม่ประสบผลสำเร็จคือวัสดุประกอบหลักสูตร เช่นเอกสารประกอบการเรียนมีไม่เพียงพอ ดังนั้นจึงเป็นสาเหตุให้ทั้งครู-อาจารย์และผู้บริหารมีความคิดเห็นที่ตรงกัน

ส่วนรายข้อที่ครู-อาจารย์มีลำดับความคิดเห็นต่างกับผู้บริหารคือ การแก้ปัญหาที่เกิดจากการนำหลักสูตรไปใช้ในแต่ละรายวิชา โดยครู-อาจารย์มีความคิดเห็นลำดับ 3 ผู้บริหารลำดับ 9 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครู-อาจารย์ไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตร จึงทำให้เกิดการแก้ปัญหาเกิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุภา จุฬกุลต์ (2535 : 67) พบว่า ครู-อาจารย์คหกรรมศาสตร์ ส่วนใหญ่ระบุว่าปัญหาอุปสรรคในการจัดการสอน คือ การไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายหลักการของหลักสูตรและผู้สอนขาดทักษะและประสบการณ์ทางคหกรรมศาสตร์ แต่ผู้บริหารมีความเข้าใจว่าครู-อาจารย์ได้เข้าใจถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และการใช้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งมังกร สระศรี (2531 : 82-93) พบว่า ผู้บริหารเห็นว่าผู้สอนได้ศึกษาหลักสูตรจนเข้าใจถึงหลักการจุดมุ่งหมายและวิธีใช้หลักสูตรอย่างแจ่มแจ้ง ผู้สอนได้ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ดังนั้นก่อนจะนำหลักสูตรมาใช้ควรจะมีการให้ความรู้หรือชี้แจงให้ผู้ที่จะใช้หลักสูตรมีความเข้าใจถึงจุดมุ่งหมาย หลักการ โครงสร้างแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผล ผู้บริหารและครู-อาจารย์ต้องทำความเข้าใจ เพื่อจะได้ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ได้ตรงเป้าหมายจึงจะทำให้เกิดการแก้ปัญหาจากการนำหลักสูตรไปใช้ได้ดียิ่งขึ้น

ด้านกระบวนการเรียนการสอน โดยภาพรวมทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าปัญหาลำดับแรกคือ ผู้บริหารให้ความร่วมมือในการปรับปรุงการสอนของ ครู-อาจารย์ แต่ครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นในเรื่อง การจัดทำโครงการทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารเองไม่ค่อยมีเวลามากพอที่จะคอยแนะนำการสอนของครู-อาจารย์ เนื่องจากผู้บริหารมีภาระที่ต้องไปประชุมสัมมนาอบรมบ่อยครั้งมากกว่าครู-อาจารย์ อีก

ประการหนึ่งคือครู-อาจารย์มักจะใช้วิธีการสอนแบบที่สอนเป็นประจำ จึงทำให้การปรับปรุงการสอนของครู-อาจารย์มีปัญหาลำดับแรก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของสมจิตร กระณะมา (2530 :77) พบว่าผู้บริหารมีปัญหาด้านการส่งเสริมให้ครู-อาจารย์ใช้วิธีการสอนใหม่ อยู่ในระดับสูงมากเพราะครูมักยึดการสอนแบบเดิมตามความเคยชิน ดังนั้นผู้บริหารจะต้องจัดครู-อาจารย์เข้าสอนเป็นสิ่งที่ควรพิจารณาให้รอบคอบเพราะครู-อาจารย์เป็นผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ของเด็ก วิชัย วงศ์ใหญ่ (2523 : 187) และประสาสน์ แก่นกระจ่าง (2533 : 16) ให้ทรงเห็นว่า การกำหนดวิธีการสอนให้เหมาะสมไม่ควรเน้นทฤษฎีมากเกินไป ควรเน้นการได้รับประสบการณ์ตรงตลอด จนทำให้รู้จักคิดวิเคราะห์ทั้งต้องสอนให้ตรงกับปัญหาและความต้องการของผู้เรียนให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน แต่ครู-อาจารย์มีความคิดเห็นว่าปัญหาลำดับแรกคือ การจัดทำโครงการสอน ทั้งนี้เป็นเพราะว่าครู-อาจารย์อาจจะไม่เข้าใจถึงวิธีการจัดทำโครงการสอนที่ดีพอ แต่งานวิจัยของสุภา จุฬกุลต์ (2535 : 47) พบว่า ในการเตรียมการสอน ร้อยละ 71.6 ครู-อาจารย์คหกรรมศาสตร์ระบุว่า ใช้โครงการสอน ดังนั้นผู้บริหารและครู-อาจารย์ควรเห็นความสำคัญและควรจะมีการทำงานร่วมกัน โดยมีการตรวจดูโครงการสอนว่าทำถูกหรือไม่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิพานี สมบัติ (2529 : 81) พบว่าผู้บริหารมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนว่าผู้บริหารควรอย่างยิ่งที่ทำหน้าที่ตรวจโครงการสอนของครู-อาจารย์

สำหรับข้อที่ผู้บริหารมีความคิดเห็นลำดับที่ต่างกับครู-อาจารย์ คือ การเตรียมการสอนของครู-อาจารย์โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นอยู่ลำดับ 5 ครู-อาจารย์ลำดับ 33 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครู-อาจารย์มีชั่วโมงการสอนและทำหน้าที่พิเศษมากทำให้ขาดความกระตือรือร้นในการเตรียมการสอนเท่าที่ควร ซึ่งงานวิจัยของ สุคนธ์ เอกอุ (2534 :107) พบว่า ครู-อาจารย์ มีงานในหน้าที่พิเศษที่ต้องรับผิดชอบมากเช่นงานการค้า หัวหน้างานหรือเจ้าหน้าที่งานต่าง ๆ ของวิทยาลัยร้อยละ 93.6 และสอดคล้องกับ สุภา จุฬกุลต์ (2535 : 67) พบว่าครู-อาจารย์ คหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่ระบุว่า มีปัญหาอุปสรรค ในเรื่องผู้สอนไม่มีเวลาเพียงพอในการเตรียมสอนและมีข้อเสนอแนะจากงานวิจัยของสุคนธ์ เอกอุ (2534 : 109) พบว่าครู-อาจารย์ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการเตรียมการสอนว่าควรลดหน้าที่พิเศษของครู-อาจารย์ให้น้อยลงเพื่อที่จะได้มีเวลา ร้อยละ 75.0 ส่วนครู-อาจารย์กลับมีความคิดเห็นอยู่ลำดับที่ 33 แสดงว่า ครู-อาจารย์ได้มีการเตรียมการสอนอย่างสม่ำเสมอและเห็นว่ามีคู่มือ ใบงาน ใบช่วยสอนอื่นใช้อยู่แล้วซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุภา จุฬกุลต์ (2535 : 47) พบว่า จากการศึกษาการเตรียมการสอนภาคปฏิบัติของครู-อาจารย์คหกรรมศาสตร์ พบว่า ร้อยละ 81.5 ครู-อาจารย์เตรียมการสอนทุกครั้งที่เข้าสอนและงานวิจัยของมังกร สระศรี (2531 : 81-92) พบว่า ผู้บริหารและผู้สอนมีความคิดเห็นตรงกันว่า พฤติกรรมของผู้สอน ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การเตรียมการสอน โดยส่วนรวมแล้ว ผู้สอนได้ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นปัญหาที่ทำให้การเรียนการสอนไม่ประสบผลสำเร็จนั้นจากงานวิจัยของ มังกร สระศรี (2531 : 81-92) พบว่าผู้บริหารและผู้สอนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า หากจะให้ครู-อาจารย์ เตรียมการสอน พฤติกรรมอันมีความสำคัญเป็น

อันดับ 1 ที่ผู้บริหารพึงปฏิบัติคือ ต้องวางแผน ติดตามผล โดยให้ความสำคัญและความสนใจการเตรียมการสอนของครู-อาจารย์อย่างสม่ำเสมออีกทั้งต้องสนใจและตั้งใจปรับปรุงคุณภาพของการเรียนการสอน โดยให้ความสำคัญด้านวิชาการมากยิ่งขึ้นและในการพิจารณาความดีความชอบของครู-อาจารย์ให้นำผลงานทางวิชาการมาประกอบเป็นปัจจัยสำคัญในการพิจารณาด้วย

ส่วนรายชื่อที่ครู-อาจารย์มีความคิดเห็นต่างกับผู้บริหารคือ การแนะนำครู-อาจารย์ให้ใช้วิธีการสอนเพื่อส่งเสริมการฝึกทักษะโดยครู-อาจารย์มีความคิดเห็นอยู่ลำดับ 2 ผู้บริหารมีความคิดเห็นลำดับ 17 และการจัดการนิเทศการเรียนการสอนเพื่อปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอน โดยครู-อาจารย์มีความคิดเห็นลำดับ 3 ผู้บริหารมีความคิดเห็นลำดับ 20 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครู-อาจารย์ต้องการทักษะเพื่อนำมาใช้เป็นวิธีการสอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธนา หยีหล้าหนี (2543 : 84) พบว่า การให้การอบรมและส่งเสริมการนำเทคนิคใหม่ ๆ มาใช้ในการเรียนการสอนมีปัญหาลำดับ 1 แสดงว่า ผู้บริหารยังไม่ให้ความสำคัญในการเพิ่มทักษะแก่ครู-อาจารย์เท่าที่ควร ดังนั้นผู้บริหารควรประสานกับสถานประกอบการหรือผู้ชำนาญงานในอาชีพมาถ่ายทอดเทคนิคใหม่ ๆ มาช่วยแนะนำครู-อาจารย์อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องแต่ผู้บริหารกลับมีความคิดเห็นต่างจากครู-อาจารย์คืออยู่ลำดับที่ 17 ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของสมจิตร กระจณา (2530 : 77) พบว่า ผู้บริหารมีปัญหาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียนการสอนของครูและปัญหาในการแนะนำครู-อาจารย์ใช้วิธีเพื่อส่งเสริมทักษะ ส่วนการจัดการนิเทศการเรียนการสอนเพื่อปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอน ครู-อาจารย์เห็นว่าตัวครู-อาจารย์เองไม่ทราบว่าเรียนการสอนในปัจจุบันต้องทำอะไรเพื่อให้คุณภาพการเรียนการสอนดีขึ้น เนื่องจาก ขาดบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถในการนิเทศ ครู-อาจารย์ไม่ยอมรับและไม่ศรัทธาค่อผู้ให้การนิเทศ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกรมอาชีวศึกษา (2536 : บทคัดย่อ) พบว่า ผู้มีตำแหน่งเกี่ยวกับงานบริหารสถานศึกษา มีความเห็นว่า อาจารย์ผู้สอนมีความต้องการการนิเทศในระดับมากทุกด้านกล่าวคือ ด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา วิธีการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล ดังนั้นผู้บริหารควรจะได้เป็นผู้ริเริ่ม ในการให้มีการนิเทศเกิดขึ้น

ด้านการวิจัยพัฒนา โดยภาพรวมทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่ผู้บริหารกับครู-อาจารย์มีความคิดเห็นใกล้เคียงกันคือ การส่งเสริมครู-อาจารย์เกี่ยวกับการวิจัยทางคหกรรมศาสตร์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครู-อาจารย์ส่วนใหญ่รับราชการมานานจึงต้องการเพิ่มเติมความรู้ด้านเทคนิคการสอนเพื่อนำมาปรับปรุงการเรียนการสอนให้น่าสนใจ ซึ่ง Maslow (อ้างในธงชัย สันติวงษ์, 2536 : 383-385) กล่าวว่า มนุษย์ทุกคนมีชีวิตรอยู่ในความเปลี่ยนแปลงที่ตนเองเป็นศูนย์กลาง มนุษย์ทุกคนสามารถพัฒนาตนเองได้และต้องการเป็นผู้มีคุณค่า และต้องการความพึงพอใจในตนเองแต่จากการวิจัยผู้บริหารกับครู-อาจารย์มีความคิดเห็นใกล้เคียงกันแสดงว่าอาจมีปัญหามาจาก การขาดงบประมาณ ขาดบุคลากรที่จะมาให้ความรู้ทางด้านการวิจัย ดังนั้น จึงควรหันมาให้ความสนใจและส่งเสริมการทำวิจัยทางคหกรรมศาสตร์ให้มากขึ้น

ส่วนรายชื่อที่ผู้บริหารมีลำดับความคิดเห็นต่างกับผู้บริหารคือ การปฐมนิเทศให้กับครู-อาจารย์ที่เข้ามาปฏิบัติงานใหม่ เพื่อให้ทราบหลักการทำงานระเบียบข้อบังคับและกิจกรรมต่าง ๆ โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าเป็นปัญหาลำดับ 1 ครู-อาจารย์มีความคิดเห็นลำดับ 8 และการจัดสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมขวัญและกำลังใจของครู-อาจารย์ โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าเป็นปัญหาลำดับ 2 ครู-อาจารย์มีความคิดเห็นลำดับ 10 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครู-อาจารย์ที่เข้ามาปฏิบัติงานใหม่ จำเป็นต้องทราบถึง กฎระเบียบต่าง ๆ รวมทั้งด้านการเรียนการสอน เพื่อให้การสอนนั้นเป็นไปตามจุดมุ่งหมายซึ่งผู้บริหารเห็นความสำคัญและจำเป็นมาก นอกจากนั้นแล้ว การทำงาน หรือการดำเนินการใด ๆ จำเป็นต้องมีปัจจัยบางประการเข้ามาเกี่ยวข้องในอันที่จะทำให้ประสิทธิภาพของงานนั้นดีขึ้นหรือน้อยลงได้ ซึ่ง ทิพานี สมบัติ (2529 : 1) กล่าวว่า การจัดปัจจัยและสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน เป็นสิ่งที่ผู้บริหารจะต้องคำนึงถึงและจัดให้เหมาะสม ผู้บริหารต้องคำนึงถึงขนาดของห้องเรียน วัสดุ สื่อการสอนต้องมีให้พร้อม ทั้งหมดนี้จะสร้างขวัญและกำลังใจให้กับครู-อาจารย์ผู้สอน ซึ่งงานวิจัยของ สุคนธ์ เอกอุ (2534 : 107) พบว่าขาดขวัญและกำลังใจในการสนับสนุนการทำงาน เช่น เพื่อนร่วมงาน งบประมาณ ผู้บริหารและการพิจารณาขึ้นเงินเดือน ร้อยละ 45.5 และงานวิจัยของสุภา จุฬบุปต์ (2537 : 67) พบว่า ครู-อาจารย์คหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่ระบุว่าในเรื่องขาดขวัญและกำลังใจในการทำงานผู้สอนไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร

ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน โดยภาพรวมทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อพบว่า เรื่องที่มีปัญหาและมีความคิดเห็นตรงกันคือการเชิญผู้มีความรู้ในชุมชนมาให้ความรู้แก่ครูและนักเรียนเป็นระยะ ๆ ตามความต้องการและการร่วมมือกันระหว่างวิทยาลัยกับชุมชนในการกำหนดเปิดสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารและครู-อาจารย์มีความคิดเห็นตรงกัน แสดงว่า วิทยาลัยมีความต้องการผู้ชำนาญงานที่อยู่ในท้องถิ่นมาให้ความรู้มาก แต่วิทยาลัยเองก็ติดปัญหาในเรื่องของงบประมาณ ทำให้ง่ายในการเชิญวิทยากรและยังมีเงื่อนไขของเวลาระหว่างวิทยากรกับผู้ที่ต้องการความรู้ จึงทำให้วิทยาลัยมีปัญหาในการเชิญวิทยากรมาให้ความรู้แก่ครูและนักเรียนได้ อีกประการหนึ่งคือ วิทยาลัยขาดความร่วมมือกับชุมชน ซึ่งมีเหตุผลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร กรมอาชีวศึกษา (2533 : 153) ระบุว่า สถานประกอบการหลายแห่งไม่สนใจที่จะติดต่อประสานงานกับสถานศึกษาเพราะว่ามีแต่เรื่องเสียผลประโยชน์ แต่วิทยาลัยควรจะให้สถานประกอบการหรือชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดเปิดสอน ซึ่งงานวิจัยของบรรเลง คำพรรณ (2530 : บทคัดย่อ) พบว่า การให้ออกาสผู้ชำนาญงานในอาชีพบางอย่างในท้องถิ่น มามีส่วนร่วมในการวางแผนเกี่ยวกับการเรียนการสอนในสถานศึกษามีการปฏิบัติค่อนข้างน้อย ดังนั้นผู้บริหารจะต้องเห็นความสำคัญในการร่วมมือกับสถานประกอบการในการกำหนดการเปิดสอน เพื่อให้แผนการเรียนมีความสอดคล้องกับท้องถิ่นมากกว่าในปัจจุบัน

ส่วนรายชื่อที่ผู้บริหารมีลำดับความคิดเห็นต่างกับครู-อาจารย์คือ การจัดนิทรรศการทางวิชาการ และแสดงผลงานนักศึกษา โดยผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าเป็นลำดับ 1 ครู-อาจารย์มีความคิดเห็นลำดับ 6 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารมองเห็นว่าการจัดนิทรรศการทางวิชาการและแสดงผลงานนักศึกษา มีความสำคัญเห็นถึงความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแต่ปัญหาที่เกิดขึ้นอาจเป็นเพราะงบประมาณในการจัดนิทรรศการ ซึ่งจะต้องสิ้นเปลืองมากส่วนครู-อาจารย์ มีความคิดเห็นว่าการจัดนิทรรศการมีปัญหาเนื่องจากผลงานของนักศึกษาที่จัดแสดงบางครั้งไม่ทันสมัยหรือล้าสมัย ซึ่งส่งผลถึงการเรียนการสอนของครู-อาจารย์ ไม่พัฒนาหรือไม่ได้สนับสนุนให้ครู-อาจารย์อบรมเรียนรู้วิธีการใหม่ ๆ ทางวิชาชีพเท่าที่ควร จึงทำให้มองปัญหาในลำดับต่างกัน

5.2.3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการจัด

การศึกษาประเภทวิชาคหกรรม จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา

ผลการเปรียบเทียบ ความคิดเห็นของผู้บริหารครู-อาจารย์ที่ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยเทคนิคและวิทยาลัยอาชีวศึกษา โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันและอยู่ในระดับปานกลาง โดยวิทยาลัยเทคนิคมีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษาทุกด้าน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าผู้บริหารและครู-อาจารย์ที่สอนวิชาคหกรรมในวิทยาลัยเทคนิคได้รับการสนับสนุนในด้านต่างๆ น้อยกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา อันเนื่องมาจากประเภทวิชาต่าง ๆ ในวิทยาลัยเทคนิคมีมากกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา การให้ความสนับสนุนและกำกับดูแลประเภทวิชาคหกรรม จึงไม่เท่าเทียมกันกับประเภทวิชาคหกรรมในวิทยาลัยอาชีวศึกษาซึ่งสอดคล้องกับกรมอาชีวศึกษา (2527 : มปป.) สรุปปัญหาของสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยเทคนิคที่มีต่อการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมคือสถานศึกษาให้ความสำคัญประเภทวิชาคหกรรมน้อยเกินไป

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ แต่ละด้านปรากฏผลด้านที่แตกต่างกันดังนี้

ด้านหลักสูตร ในภาพรวมทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความคิดเห็นที่แตกต่างกันคือ การยึดถือหลักสูตรและนโยบายด้านวิชาการเป็นหลักในการปฏิบัติงาน โดยวิทยาลัยเทคนิคมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก วิทยาลัยอาชีวศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารครู-อาจารย์ ที่สอนวิชาคหกรรมในวิทยาลัยเทคนิคยึดถือหลักสูตรและนโยบายด้านวิชาการเป็นหลักสำคัญในการปฏิบัติงาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครู-อาจารย์ผู้สอนด้านคหกรรมที่ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยเทคนิคให้ความสำคัญมากเพราะว่า วิทยาลัยเทคนิคมีหลายประเภทวิชา เช่น ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ซึ่งมีบุคลากรมากกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา ดังนั้น วิทยาลัยจึงต้องมีการกำกับดูแลในการยึดถือหลักสูตรและนโยบายด้านวิชาการ การกำหนดการปฏิบัติงาน กระบวนการปฏิบัติงานมากกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ด้านกระบวนการเรียนการสอน โดยภาพรวมทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้ที่ปฏิบัติงานวิทยาลัยอาชีวศึกษา มีความคิดเห็นต่อลำดับปัญหาต่าง

กับผู้ที่ปฏิบัติงานในวิทยาลัยเทคนิค คือการทำโครงการสอน การจัดการนิเทศการเรียนการสอน เพื่อปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอน และการให้ความร่วมมือ การนิเทศ การเรียนการสอนของครู-อาจารย์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครู-อาจารย์ที่ปฏิบัติงานในวิทยาลัยอาชีวศึกษา อาจจะไม่เข้าใจถึงวิธีการเขียนโครงการสอน และขาดการนิเทศการทำโครงการสอน และด้านการเรียนการสอน ซึ่งการนิเทศ ในโรงเรียนนั้น จะเป็นตัวส่งผลให้การเรียนการสอนและอื่น ๆ ประสบความสำเร็จ และอีกประการหนึ่งคือ ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเองมีการเปิดสอนทางคหกรรมและพาณิชยกรรม อาจจะทำให้ขาดบุคลากรทางด้านกรนิเทศ ซึ่งสังค์ อุทรานันท์ (2531 : บทคัดย่อ) ได้พบปัญหาและอุปสรรคของการนิเทศการศึกษานั้น ส่วนใหญ่เกิดจากขาดบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถในการจัดการนิเทศการศึกษา ขาดวิทยากร ครู-อาจารย์ไม่ยอมรับและไม่สรีทธาต่อผู้ให้กรนิเทศ เมื่อเกิดปัญหาเช่นนี้ จึงทำให้เกิดการขาดความร่วมมือในการจัดการนิเทศ ซึ่งต่างกับวิทยาลัยเทคนิค ซึ่งมีบุคลากรมากกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษาซึ่งสอดคล้องกับการวิจัย นุชิต ศรีอาจ (2529 : บทคัดย่อ) พบว่า มีปัญหาด้านกรนิเทศได้แก่ ขาดบุคลากรในการนิเทศ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ผู้บริหารต้องให้ครู-อาจารย์มีส่วนร่วมในการวางแผนกรจัดทำโครงการ มีส่วนร่วมในการนิเทศทั้งนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนการสอน

ส่วนความคิดเห็นของผู้ที่ปฏิบัติงานในวิทยาลัยเทคนิคมีความคิดเห็นต่างกับผู้ปฏิบัติงานในวิทยาลัยอาชีวศึกษา คือ การให้ความช่วยเหลือครู-อาจารย์ด้านการจัดหาวัสดุฝึกการส่งเสริมครู-อาจารย์ให้เข้าใจระเบียบการวัดผลประเมินผลกรเรียนการสอนและการให้คำแนะนำเรื่องหลักสูตร และแผนกรเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในวิทยาลัยเทคนิคกรจัดการเรียนการสอนมีหลายประเภทวิชาทำให้กรจัดหาวัสดุฝึกกรเบิกจ่ายล่าช้า ซึ่งตรงกับงานวิจัยของสุคนธ์ เอกอุ (2534 : 107) พบว่า กรเบิกจ่ายวัสดุ ในการเตรียมกรสอนไม่สะดวกล่าช้าหรือบางครั้งขาดตลาด ร้อยละ 44.5 ในเรื่องของการวัดผลและประเมินผล ด้านกรเรียนถือว่าเป็นตัวบ่งชี้ถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนว่าบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ เหตุที่ทำให้กรวัดผลและประเมินผลปฏิบัติได้ยากดังที่งานวิจัยของ สุภา จุฬคุปต์ (2535 : 62) พบว่า ครู-อาจารย์คหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่มีปัญหาอุปสรรคด้านการวัดผลประเมินผล อยู่ในระดับน้อยมาก ในเรื่องครุมีความรู้ ในการวัดผลประเมินผลไม่เพียงพอในการคิดตามกรปฏิบัติงานของนักเรียนได้ทั่วถึง เภมณฑ์กรวัดผลและประเมินผล กรประเมินผลกรปฏิบัติได้ยากและงานวิจัยของสุคนธ์ เอกอุ (2534 : 114) พบว่า ปัญหาด้านกรประเมินผลเห็นว่าไม่สามารถประเมินผลตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดเนื่องจากต้องยึดหยุ่นตามผลผลิตที่ออกจำหน่ายร้อยละ 91.0 ขาดความรู้ความเข้าใจตลอดจนประสบการณ์ในด้านการประเมินผลตามหลักเกณฑ์ร้อยละ 50.4 ครุมีกิจกรรมนอกเหนือจากหน้าที่สอนทำให้ไม่มีเวลากรเตรียมวิธีการประเมินผลร้อยละ 43.0 ดังนั้นผู้บริหารจึงมีหน้าที่ในการส่งเสริมให้ครุรู้จักหลักการและวิธีประเมินผล นอกจากนั้นตัวผู้บริหารเองต้องมีความรู้เรื่อง กรวัดประเมินผลด้วย เพราะจะได้แน่ใจและสามารถแนะนำผู้สอนได้ อัมภา บุญช่วย (2537 : 131-132) และปรียาพร

วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 201) กล่าวเสริมอีกว่าผู้บริหารต้องส่งเสริมให้ครูผู้สอนที่ผ่านการอบรม หรือ ศึกษาทางการวัดผลและประเมินผลได้มีบทบาทในการวัดและประเมินผล ดังนั้น จึงควรมีการฝึกอบรมพัฒนา กำหนดหลักเกณฑ์การวัดผลประเมินผลทางคหกรรมให้กับครู-อาจารย์ ที่ปฏิบัติงานในวิทยาลัยเทคนิค ซึ่งมีข้อเสนอแนะจากงานวิจัยของ สุคนธ์ เอกอุ (2534 : 116) พบว่า ครู-อาจารย์ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการประเมินผลว่าควรจัดอบรม หรือสัมมนาการประเมินผลทาง คำนคหกรรมให้กับครู-อาจารย์ที่สอนวิชาผ้าร้อยละ 86.1 ควรมีหลักเกณฑ์ในการวัดผลและการประเมินผลที่เป็นมาตรฐานทั้งในภาคทฤษฎีและปฏิบัติร้อยละ 49.0 ส่วนเรื่องการให้คำแนะนำเรื่องหลักสูตรและแผนการเรียน ครู-อาจารย์ที่ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยเทคนิค พบว่ามีปัญหามากกว่าในวิทยาลัยอาชีวศึกษา ดังนั้นผู้บริหารควรให้ความรู้ถึงเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหลักสูตร และแนวทางการจัดแผนการเรียน โดยให้ความสำคัญกับงานวิชาการมากขึ้น ซึ่งกรมวิชาการ (2524 : 35) เสนอแนะว่าแนวทางในการจัดแผนการเรียน ประการแรกจัดความต้องการของครู-อาจารย์ ประการที่สอง จัดตามแหล่งสถานประกอบการ สถานประกอบการอาชีพอิสระ สำหรับปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 188) แนะนำว่า สถานศึกษาต้องจัดแผนการเรียนให้สอดคล้องกับหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความถนัด ความสนใจความสามารถและการอาศัยข้อมูลจากสภาพความพร้อมของโรงเรียน ความพร้อมทั้งผู้ปกครองนักเรียนและท้องถิ่น ตลอดจนสถานประกอบการที่นักเรียนจะเข้าทำงาน

ด้านการวิจัยพัฒนาโดยภาพรวมทั้งสองกลุ่ม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นแตกต่างกัน คือการให้การศึกษารอบรมแก่ครู-อาจารย์เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพ วิทยาลัยเทคนิคมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก มีความต้องการในการพัฒนาวิชาชีพมากกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การจัดการสอนด้านคหกรรมที่สอนในวิทยาลัยเทคนิคส่วนใหญ่มีสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่แตกต่างจากวิทยาลัยอาชีวศึกษา เนื่องจากมีหลายประเภทวิชาทำให้การจัดการศึกษาด้านคหกรรมลดความสำคัญ ซึ่งสังเกตได้จากจำนวนของนักเรียนน้อยกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษามาก ครู-อาจารย์ด้านคหกรรม จึงมีความรู้สึกลัวขาดความสำคัญ ขาดความก้าวหน้าทางวิชาชีพ ดังนั้นผู้บริหารวิทยาลัยเทคนิคควรจัดการอบรม สัมมนาให้ความรู้ด้านคหกรรมโดยเฉพาะ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทิวา อ่อนนุช (2537 : บทคัดย่อ) พบว่า ครู-อาจารย์ประเภทวิชาคหกรรมมีความต้องการให้วิธีการพัฒนาสมรรถภาพการสอน เรื่องลำดับความต้องการมากไปหาน้อยดังนี้ การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการการจัดให้ครู-อาจารย์ไปทัศนศึกษาในสถานประกอบการ การจัดให้ครู-อาจารย์ได้ไปทัศนศึกษาในวิทยาลัยอื่นที่จัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ การวิจัยสัมมนาเชิงวิชาการ และงานวิจัยของ ธนา หยี่หล้าหนี (2543 : 82) พบว่า ด้านบุคลากร ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการให้การอบรมสัมมนาแก่ครู-อาจารย์ ผู้บริหารมองว่ามีปัญหาในระดับปานกลางค่อนข้างมาก เช่นการส่งครู-อาจารย์ไปดูงาน ฝึกปฏิบัติงานจากสถานประกอบการเพื่อนำความรู้มาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม จึงเป็นเหตุให้ครู-อาจารย์ที่ปฏิบัติงาน

อยู่ในวิทยาลัยเทคนิคมีความต้องการมากกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา แต่ทางวิทยาลัยเทคนิคไม่ได้จัดการศึกษาด้านเดียวจึงเป็นผลให้มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน โดยภาพรวมทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน คือ การเชิญผู้มีความรู้ในชุมชนมาให้ความรู้แก่ครูและนักเรียนเป็นระยะ ๆ ตามความต้องการโดยวิทยาลัยเทคนิคมีความต้องการอยู่ในระดับมากกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวิทยาลัยเทคนิคมีครู-อาจารย์ผู้สอนคหกรรมจำนวนน้อย ซึ่งจากข้อมูลทั่วไป ค้นพบว่า วิทยาลัยบางแห่งมีอาจารย์ที่สอนคหกรรมเพียง 1 หรือ 2 คน ซึ่งกรมอาชีวศึกษา (2530 : 61) ได้ศึกษาวิจัยพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูให้มีสมรรถภาพที่พึงประสงค์ พบว่า ครูบางสาขามีจำนวนน้อยเนื่องเกี่ยวกับจำนวนนักเรียน มีคาบเวลาการสอนต่อสัปดาห์ ทำให้การเรียนการสอนไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร จึงทำให้วิทยาลัยเทคนิคมีความต้องการเชิญผู้ที่มีความรู้ในชุมชนมาให้ความรู้แก่นักเรียนมากกว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา ซึ่งมีความพร้อมด้านบุคลากรมากกว่า อีกประการหนึ่งคือ มีปัญหาด้านงบประมาณค่าใช้จ่ายในการเชิงวิชาการและยังมีเงื่อนไขด้านเวลาเรียน ซึ่งสอดคล้องกันงานวิจัย ของวิทยา จันทร์ศิลา (2532 : 68- 69) พบว่า ให้ครู-อาจารย์ในวิทยาลัยหรือวิทยากรภายนอกได้มาสาธิต หรือแนะนำความรู้ใหม่ ๆ ให้กันครู-อาจารย์ในวิทยาลัยผู้บริหารและครู-อาจารย์เห็นว่าปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย จึงเป็นเหตุให้วิทยาลัยเทคนิคมีปัญหาในเรื่องนี้มาก

5.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัย

5.3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาประเภทวิชาคหกรรมตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะต่อวิทยาลัยที่เปิดสอนประเภทวิชาคหกรรมในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้

1.1 ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนวิชาคหกรรม ควรส่งครู-อาจารย์เข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีวิจัยและพัฒนาด้านคหกรรม เพื่อนำไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.2 ควรมีการพัฒนาปรับปรุงเอกสารประกอบหลักสูตร คู่มือต่าง ๆ และปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนวิชาคหกรรม ที่มีการนำภูมิปัญญาของไทยมาใช้ประกอบในการพัฒนา

1.3 ควรมีการนำภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาให้ความรู้แก่ครู - นักเรียน ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

1.4 ควรให้งานศูนย์ข้อมูลและตลาดแรงงาน จัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพในท้องถิ่น บุคคลที่ทำอาชีพเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น

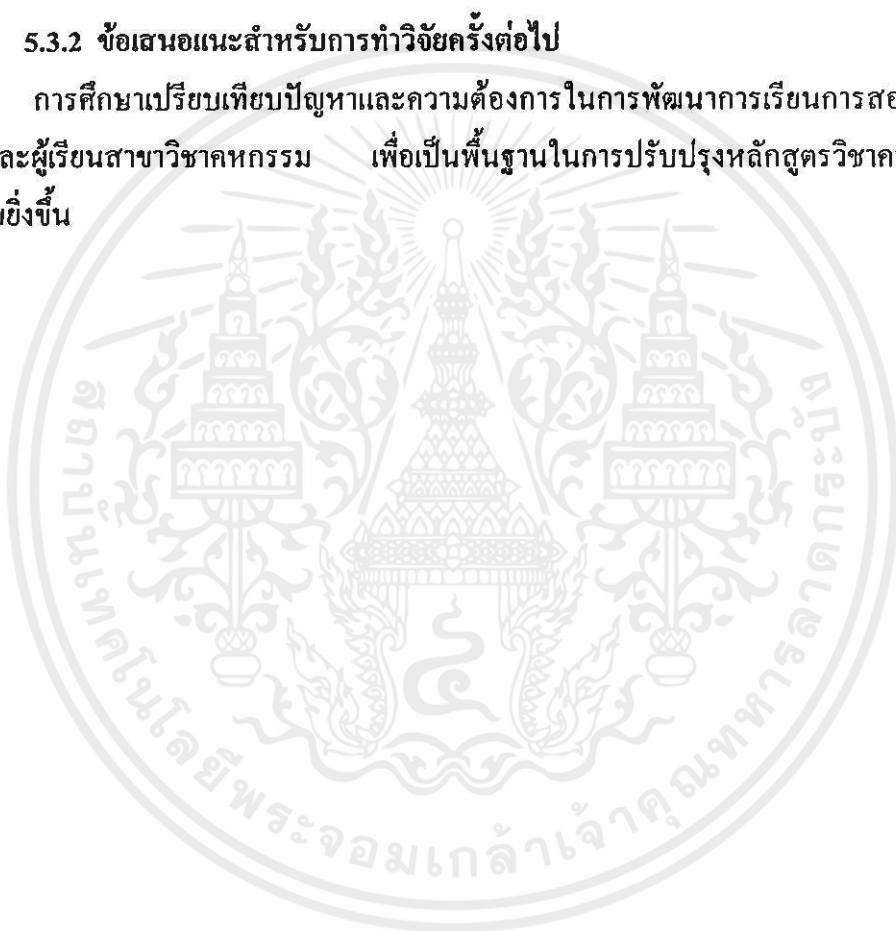
2. ข้อเสนอแนะต่อกรมอาชีวศึกษา

2.1 กรมอาชีวศึกษาควรให้ความสำคัญในเรื่องการวิจัยและพัฒนาด้านคหกรรมศาสตร์ อันได้แก่ การฝึกอบรม การให้ทุนสนับสนุนการวิจัย ควรให้การสนับสนุนครูด้านคหกรรมศาสตร์ ให้ได้รับการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา

2.2 กรมอาชีวศึกษาควรวางนโยบายด้านหลักสูตร จัดอบรมประชุมสัมมนาเกี่ยวกับ หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ ทุกระดับเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ และการจัดการสอนให้มีประสิทธิภาพ การจัดทำพัฒนาเอกสารประกอบหลักสูตรประเภทวิชาคหกรรมให้เพียงพอเพื่อให้วิทยาลัยได้ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาและความต้องการในการพัฒนาการเรียนการสอนของครู-อาจารย์และผู้เรียนสาขาวิชาคหกรรม เพื่อเป็นพื้นฐานในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาคหกรรมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

- กรมอาชีวศึกษา. 2538. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 (ร่าง).
- . 2537. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2536 (ฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2537)
- . 2536. ประวัติสถานศึกษาสังกัดกองการศึกษาอาชีพ. กรุงเทพฯ : กองการศึกษาอาชีพ
- . 2534. กรมอาชีวศึกษา 50 ปี. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร.
- . 2533. แนวทางการนำวิจัยตามเป้าหมายการพัฒนาอาชีวศึกษา 10 ประการ. กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา.
- . 2530. สภาพปัจจุบันและปัญหาของการดำเนินการใช้หลักสูตร. กรมอาชีวศึกษา.
- . 2527. สรุปผลการประชุมสัมมนาผู้บริหารสถานศึกษาทั่วประเทศ. กรมอาชีวศึกษา. กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมวิชาการ. 2524. แนวการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : รุ่งศิลป์การพิมพ์.
- กาญจนา เกียรติประวัติ. 2524. วิธีสอนทั่วไปและทักษะการสอน. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- กิติมา ปรีดีดีล. 2529. การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรพัฒนา.
- . 2532. การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรพัฒนา.
- โกวิท ประวาทพฤกษ์ และคณะ. 2522. คู่มือสำหรับครูประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดศรีเดชา.
- คณะกรรมการ การศึกษาเอกชน, สำนักงาน. 2531. การบริหารโรงเรียนเอกชน. กรุงเทพฯ : กุรุสภาลาดพร้าว.
- จิรพันธ์ ไตรทิพจรส . 2542 . “โครงสร้างทางสังคมของโรงเรียนกับการแพร่ระบาดของยาบ้า : ศึกษากรณี โรงเรียนมัธยมศึกษา.” วารสารวิชาการ . 2 (8) 54 – 63.
- จินตนา สวิทธร. 2536. “ศึกษาการปฏิบัติงานด้านการนิเทศงานวิชาการภายในโรงเรียนของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์การศึกษา เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำข้อมูลไปใช้
- จารุ ไชยคำ. 2531. เรียนอะไรดีที่สถานศึกษาดูกรมอาชีวศึกษา. กรุงเทพมหานคร : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา.

- เฉลิม วราวิทย์ และสมคิด แล้วสนธิ. 2530. “การสอนแบบปฏิบัติการ”. เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อเสริมสร้างสภาพการสอนด้านเทคนิคการสอนและเทคนิคการประเมินผล. ม.ป.ท.
- ไชยสิทธิ์ ไกรคุณาสัย. 2532. “การสำรวจความต้องการศึกษาต่อ สายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- ชัยพร วิชชาวุธ. 2518. “การสอนในระดับอุดมศึกษา.” การสอนและวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชารี มณีศรี. 2525. “การบริหารวิชาการโรงเรียน.” วารสารวิชาการคณะศึกษาศาสตร์. (1) : มิถุนายน – ตุลาคม.
- เชิดศักดิ์ โฉวาสินธุ์. 2522. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- โชค อ่อนพรหม. 2532. “การศึกษาความพร้อมและความต้องการพัฒนางานวิชาการของครูช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- ทวีร์สมบัติ ธนาคม. 2538. “คหกรรมศาสตร์ในยุคโลกาภิวัตน์.” วารสารเศรษฐศาสตร์. (38) (มกราคม – เมษายน)
- ทิวา อ่อนนุช. 2537. “ความต้องการพัฒนาสมรรถภาพการสอนของครู – อาจารย์ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร.” (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- ทิพวรรณ เฟื่องเรือง. 2537. “ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง.” ปริญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- ทิพานี สมบัติ. 2529. “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู – อาจารย์ที่มีต่อสภาพการจัดการเรียนการสอน ประเภทวิชาคหกรรมในสถานศึกษาสังกัด กรมอาชีวศึกษาของกลุ่มสถานศึกษา 2.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนา หยี่หล้าหนี. 2543. “ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู – อาจารย์ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

- ชงชัย สันติวงษ์. 2536. องค์การและการบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : ไทยจรัสพาณิชย์
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. 2530. พัฒนาการทางอาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ฝ่ายตำราและอุปกรณ์
การศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นุชิต ศรีอาจ. 2529. “การใช้หลักสูตรวิชาพุทธศาสนา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช
2524 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา ฯ.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์
มหาบัณฑิต. สาขาบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- บรรจง ชูสกุลชาติ. 2531. “แนวคิดในการปรับปรุงหลักสูตรเกษตรศาสตร์ ? และคหกรรมศาสตร์
เพื่อการมีงานทำของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.” มิตรรู. 30 พฤศจิกายน 2531.
- บรรจง ชูสกุลชาติ. 2528. อาชีวครบวงจร. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- บุญเทียม เจริญยิ่ง. 2532. อาชีวศึกษาเพื่อการพัฒนาประเทศ, กรมอาชีวศึกษา.
- ประสาธน์ แก่นกระจ่าง. 2533. “การศึกษาเพื่อความอยู่รอด.” สารพัฒนาหลักสูตร. 9 (96) : 19
- ประหยัด สายวิเชียร. 2531. ความรู้เรื่องคหกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ : ธนบรรณการพิมพ์.
- _____. 2530. ความรู้เรื่องคหกรรมศาสตร์. เชียงใหม่ : ธนบรรณการพิมพ์.
- ปรีชา ชาติมาลากร. 2524. รายงานการวิจัยเรื่องความเข้าใจในวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ของผู้บริหาร
โรงเรียนมัธยม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูพระนคร
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2535. การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซต.
- พกา สัตยธรรม. 2524. เทคนิคการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เรือนแก้ว.
- พจน์ สะเพียรชัย. 2529. “การบริหารงานการศึกษา.” เดลินิวส์. 10 กรกฎาคม 2529.
- พรพิมล เขียรไพสิฐ. 2526. “ความคิดเห็นของผู้บริหารและผู้ช่วยผู้บริหารเกี่ยวกับกระบวนการ
บริหารการศึกษาของผู้บริหาร โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ สังกัดกรมสามัญศึกษา ใน
ส่วนกลาง.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรทิพย์ ชีรวางกูร. 2522. “สถานภาพทางสังคมของสถาบันการศึกษาในสังกัดกรมอาชีว
ศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิตการศึกษา. บัณฑิต
วิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พัทธา สายหู. 2522. รายงานการวิจัยอาจารย์คณะอักษรศาสตร์ เรื่องความรู้เกี่ยวกับการวิจัย
คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พิชย์ บริบูรณ์สุข. 2525. “การเตรียมคนเพื่อประกอบอาชีพ.” วารสารคหเศรษฐศาสตร์.
ตุลาคม.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. 2524. หลักสูตรและวิธีสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนา.
- ไพบุลย์ หังสพฤกษ์. 2529. “อาชีวศึกษา/เพื่อใคร/อย่างไร.” วารสารอาชีวศึกษา. 2 (23)
6 สิงหาคม 2529.

ไพศาล หวังพานิช. 2531. “หลักสูตรการสอนการวัดผล.” ในเอกสารประกอบการอบรมปฏิบัติการ เพื่อพัฒนาคุณภาพการวัดผลประเมินผลวิชาชีพภาคปฏิบัติ. หน่วยศึกษานิเทศก์, กรม อาชีวศึกษา.

_____. 2531. วิธีการวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประสานมิตร.

_____. 2526. การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ภิญโญ สารร. 2522. หลักการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คุรุสภา.

มังกร สระศรี. 2531. รายงานการวิจัยสภาพปัจจุบันและปัญหาในการเตรียมการสอนของครู – อาจารย์ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษาภาคเหนือ, เชียงใหม่ : ศูนย์นิเทศและฝึกอบรม กรมอาชีวศึกษาภาคเหนือ.

มนัส สุวรรณพงษ์. 2531. “ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงเกษตรกรรมเขตการศึกษา 2 ต่อการจัดการสอนการเรียนเพื่อให้เหมาะสมสำหรับการประกอบอาชีพเกษตร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เมธี ปิลันธนานนท์. 2534. “ภาวะผู้นำของนักบริหารอาชีวศึกษาที่พึงประสงค์ในทศวรรษหน้า.” ในกรมอาชีวศึกษา 50 ปี 2484 – 2534. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร.

_____. 2530. “การพัฒนาหลักสูตรอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา.” การบริหารอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา. กรุงเทพฯ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ยุวดี กาญจนนัยชิตติ, มามะ ขิตตะสังคะและพูนสุข เวชวิฐาน. 2533. เอกสารการสอนชุด : ประสบการณ์วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ หน่วย 1. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด นำกัการพิมพ์.

เรืองศักดิ์ กันตะบุตร. 2506. ปัญหาเรื่องหลักสูตรและการสอน. เอกสารประกอบการประชุมครูใหญ่-อาจารย์ใหญ่โรงเรียนอาชีวศึกษา. พระนคร : โรงพิมพ์ส่งเสริมอาชีพ.

วิทยา จันทร์ศิลา. 2532. “การบริหารงานวิชาการของศูนย์ฝึกวิชาชีพ สังกัดกรมอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารอาชีวศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

วนิดา นิมเสมอ. 2532. การบริหารและบริการงานโสตทัศนศึกษา. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วัน สังข์สะอาด. 2513. “ขั้นตอนในการวิจัย.” ในเอกสารการอบรมวิจัยเชิงปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

วาสนา ชาวหา. 2533. สื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

วิชัย วงศ์ใหญ่. 2525. การพัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

วิชัย วงศ์ใหญ่. 2523. การพัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.

- วินิจ เกตุขำและชาญชัย ศรีไสยเพชร. 2522. วิชาการศึกษา 131 หลักการสอนและการเตรียม
 ประสพการณ์ภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ศุภลักษณ์ อุหาทองและ พงพิศ ทะกง. 2524. “สภาพปัญหาการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตการ
 ศึกษาฯ.” วิจัยสนเทศ. 1 : 4 – 5 .
- สุภา จุฬคุปต์. 2535. “การจัดการสอนภาคปฏิบัติของครู – อาจารย์คหกรรมศาสตร์ สถาบัน
 เทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุคนธ์ เอกอุ. 2534. “ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมการสอนของครู – อาจารย์คหกรรม
 ศาสตร์แผนกผ้าและเครื่องแต่งกาย สังกัดกรมอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัย
 เกษตรศาสตร์.
- สังัด อุทรานันท์. 2531. “การศึกษางานวิจัยทางการศึกษาในประเทศไทย.” วารสารการวิจัยการทาง
 การศึกษา, เดือนมกราคม – มีนาคม 2531.
- สมจิตร กระระณา. 2530. “การศึกษาปัญหาการบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยอาชีวศึกษาใน
 ประเทศไทยตามทัศนะของผู้บริหารวิทยาลัย.” ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา
- สังัด อุทรานันท์. 2532. การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ. ภาควิชาการศึกษาคณะ
 ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. 2532. พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มิตรสยาม.
- _____. 2529. “เทคนิควิธีสอน.” การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ. ภาควิชาการการ
 ศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. 2527. พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพมหานคร : วงเดือนการพิมพ์.
- _____. 2526. “20 งานวิชาการในโรงเรียนประถมศึกษา.” ครูเชียงราย. ฉบับที่ 10 ธันวาคม.
- สวัสดิ์ สุวรรณอักษร. 2527. ปัจจัยเสริมงานบริหารหลักสูตร. วิทยากรย์. มิถุนายน 2527.
- สนอง ศิริกุลวัฒนา. 2535. “สภาพปัญหาและแนวทางพัฒนาประเทศในอนาคต.” แผนการศึกษา
 แห่งชาติ พุทธศักราช 2535 และแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539).
 กรุงเทพฯ : คูณพินอักษรกิจ.
- สมหญิง กลั่นศิริ. 2525. เทคโนโลยีทางการศึกษาเบื้องต้น.
- สันต์ ธรรมบำรุง. 2525. หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร. กรุงเทพฯ : เกรียงศักดิ์การพิมพ์.
- สามัญศึกษา,กรม. 2519. คู่มือการบริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- _____. 2526. สภาพและปัญหาการเรียนการสอนวิชาชีพ. กรมสามัญศึกษา,กระทรวงศึกษาธิการ.
- สมบูรณ์ ชิดพงศ์. 2522. “รูปแบบการวิจัยเพื่อประเมินผลหลักสูตร.” วารสารวัดผลการศึกษา
 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2522) : 2525.

สาโรจน์ นิลคำ. 2522. “ความต้องการด้านเทคโนโลยีทางการศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษา.” ผลงานวิจัยทางการศึกษา เอกสารประกอบการประชุมอบรมทางวิชาการ. โรงพิมพ์เจริญผล. สิริ สายหล้า. 2529. “ปัญหาการปฏิบัติงานวิชาการตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ประเภทวิชาคหกรรม ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” วิทยานิพนธ์. การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน.

สิริ เทศประสิทธิ์. 2529. บทบาทของนักบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.

สุโขทัยธรรมมาธิราชมหาวิทยาลัย. 2528. ระบบการเรียนการสอน. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

สุจริต เพ็ชรชอบ. 2523. หลักสูตรลักษณะแนวโน้มและการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุทธิ ประจงศักดิ์. 2524. อุตสาหกรรมศิลป์. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

สุเทพ ฉัตรภรณ์. 2526. การสอนคหกรรมศาสตร์. ภาควิชาอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุธีระ ทานดวงนิช. 2521. การบริหารการศึกษา. ภาควิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน.

สุภาวศ์ จันทวานิช. 2524. บรรยาภาสที่เกื้อกูลต่อการวิจัยทางการศึกษา. ข่าวสารการวิจัยทางการศึกษา

สุมิตร คุณานุกร. 2523. หลักสูตรและการสอน. พิมพ์ครั้งที่สี่. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.

———. 2518. หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.

สุรศักดิ์ หลาบมาลา. 2532. “วิธีสอนเพื่อการปฏิบัติ.” สารพัฒนาหลักสูตร. มกราคม.

อำภา บุญช่วย. 2537. การบริหารงานวิจัยทางการโรงเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรินต์ติ้งเฮาส์.

อนงค์ศิริ วิชาลัย. 2530. “ผู้บริหารกับการนำหลักสูตรไปใช้.” สารพัฒนาหลักสูตร. 69 (ธันวาคม 2530).

อนันต์ สิทธิไชยากุล. 2533. “ความคิดเห็นของผู้บริหาร-ผู้สอนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของโรงเรียนสารพัดช่าง กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

เอกสารนี้เป็นเอกสารต้นฉบับที่เก็บรักษาไว้เพื่อใช้ในการอ้างอิงเท่านั้น ไม่สามารถนำออกจำหน่ายหรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ รีดค้นปีภิกากรณ์. 2528. “สื่อการเรียนการสอนที่ใช้อยู่ในโรงเรียนและสถานศึกษาปัจจุบัน.” ปีชำระพัฒนาหลักสูตร 41 (สิงหาคม 2528).

อภิชาติ ชัยบาล. 2525. สภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาแรงงานและอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษาที่ 8. สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 8

อัญชลี แจ่มเจริญและสุกัญญา อารีวรรณ. 2523. หลักการสอนและการเตรียมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : เฉลิมชัยการพิมพ์.

เอกชัย กี่สุขพันธ์. 2527. หลักการบริหารการศึกษาทั่วไป. กรุงเทพฯ : อนงค์ศิลป์การพิมพ์

Braker, C. 1982. "The vo-ag Shop as a Laboratory." *The Agricultural Education Magazine*. (December. 54, 1982).

Dewey, J. 1966. *Experience and Education : the philosophy of Education*. Newyork :the Macmillan Company.

Good, Carter. 1964. *Dictionary of Education*. Newyork : McGraw-Hill Book Company.

Spaziani, R.L. and E.W. Courtney. 1971. *The Application of Bloom's Cognitive Taxonomy to Selected Professional Education. Competencies*. Oregon : Oregon State University.

Wagener. W.E. and Other. 1975. *Model for Practical-Educational Counterpart Training Eachborn*. German Agency for Technical Co-Operation. Ltd : (GTZ.)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำสั่งคณะกรรมการอุดมศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ที่ 213 /2542

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการพิจารณานวัตกรรม
และเค้าโครงวิทยานิพนธ์ของนางปภาพิศ สุภารัตน์

เพื่อให้การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ของนางปภาพิศ สุภารัตน์ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย
และมีประสิทธิภาพ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อควบคุมและพิจารณานวัตกรรมและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

รศ.ดร.สมพร	ไชยะ	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์
ดร.ศิริพรรณ	ชุนนุม	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

2. คณะกรรมการพิจารณานวัตกรรมและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

อาจารย์อัจฉรา	สืบสินธุ์สกุลไชย	ประธานกรรมการ
อาจารย์ไพรัตน์	พีกน้อย	กรรมการ
ดร.มาลัย	จิรวัดมนเกษตร์	กรรมการ
รศ.ดร.สมพร	ไชยะ	กรรมการ
ดร.ศิริพรรณ	ชุนนุม	กรรมการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ตั้ง ณ วันที่ // สิงหาคม พ.ศ. 2542

Signature

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาร่วมกัน ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
(รศ.ดร.ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์)

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
คดีคดี

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ดังนี้

ได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 20 กันยายน 2542

1. นางปภาวดี สุภารัตน์ ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชา กหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้" โดยมี รศ.ดร.สมพร ไชยะ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.ศิริพรรณ ชุมนุช เป็น อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ.2542

(รศ.ดร.มนัส สัจวรศิลป์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 42.12

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๕ ตุลาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.รักเกียรติ แก้วจ้านง

ด้วยคณะกรรมการอุดมศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษานิพนธ์ได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นางปภาพิศ สุภรัตน์ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้"

คณะกรรมการอุดมศึกษา หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรพรณี สীগิจวัฒนะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งาน ปฏิบัติราชการแทนคณบดี
ไม่ว่างานบัณฑิตศึกษา ทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3289040

ที่ ทม 1504/ 4212

คณะกรรมการ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๕ ตุลาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.อัศวิน พรหมโลกา

ด้วยคณะกรรมการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษابริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นางปภาพิศ สุภารัตน์ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ศึกษานิพนธ์การจัดการศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้"

คณะกรรมการ หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรรณี สীগิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
งานบัณฑิตศึกษา

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 4212

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๙ ตุลาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายสุธรรม เตชนครินทร์

ด้วยคณะกรรมการอุดมศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นางปภาพิศ สุภรณ์ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ศึกษาศาสตร์การจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้"

คณะกรรมการอุดมศึกษา หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผ.ดร.พรณี สิกิจวัฒนะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการสื่อสารเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663.2642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 4212

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๕ ตุลาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.รุจิรา แก้วทองดี

ด้วยคณะกรรมการอุดมศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นางปภาพิศ สุภารัตน์ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาดนตรีตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาลังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้"

คณะกรรมการอุดมศึกษา หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี สิกิจวัณณะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อปฏิบัติราชการแทนคณบดี กรุณาไม่นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ หากมีให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 4212

คณะกรรมการ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๕ ตุลาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผศ.เดือน พรหมเมศ

ด้วยคณะกรรมการสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นางปภาพิศ ลุภาวิรัตน์ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้"

คณะกรรมการสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลีกิจวัฒน์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
งานบัณฑิตศึกษา

ไม่ว่ากรณีใดๆ ห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 4643

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

พ. พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษากาญจนบุรี

ด้วย นางปภาพิต สุภารัตน์ เป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
 หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัยเพื่อ
 เรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคนกรรม ตามความคิดเห็นของ
 ผู้บริหาร และครู-อาจารย์ สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้"

คณะกรรมการอุดมศึกษา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดพิจารณาอนุญาต
 ให้นักศึกษาได้ทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
 มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรรณณี สิกิจวัฒนะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทร. 3265052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 4643

คณะกรรมการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๑๑ พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุพรรณบุรี

ด้วย นางปภาพิต ฤการัตน์ เป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการศึกษาวิจัยเพื่อ
เรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคนกรรม ตามความคิดเห็นของ
ผู้บริหาร และครู-อาจารย์ สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้"

คณะกรรมการอุตสาหกรรม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดพิจารณาอนุญาต
ให้นักศึกษาได้ทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี สิริจิตมณะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่เว้นกรณีใดทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/4643

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

11 พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยา

ด้วย นางปภาพิต สุภารัตน์ เป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัยเพื่อ
เรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของ
ผู้บริหาร และครู-อาจารย์ สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดพิจารณาอนุญาต
ให้นักศึกษาได้ทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรรรณิ สীগิจฉมนะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 4643

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนจลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒ พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาสระบุรี

ด้วย นางปภาพิศ สุภรัตน์ เป็นนักศึกษาริษยาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัยเพื่อ
เรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของ
ผู้บริหาร และครู-อาจารย์ สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้”

คณะกรรมการอุดมศึกษา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดพิจารณาอนุญาต
ให้นักศึกษาได้ทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลิกิจวัณณะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

งานบัณฑิตศึกษา
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 32690๕0

ที่ ทม.1504/ 4788

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

/๒ พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. คำโครงการวิทยานิพนธ์
 2. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์
 3. รายชื่อสถานศึกษาที่ต้องการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

ด้วย นางปภาพิต สุภารัตน์ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมนวัตบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ศึกษานโยบายการจัดการศึกษาลาวิชาคนกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาลังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้" ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์แล้วเมื่อวันที่ 20 กันยายน 2542

ในการทำวิจัยเรื่องนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาสังกัดหน่วยงานของท่าน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาอนุญาตให้นักศึกษาทำการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาสังกัดหน่วยงานของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรพนั ลีกิจวัฒน์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร. 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
 ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

ที่ ศธ 0911/ 370

กรมอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

12 กุมภาพันธ์ 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

อ้างถึง หนังสือ ที่ ทม 1504/4788 ลงวันที่ 18 พฤศจิกายน 2542

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่า นางปภาพิต สุภารัตน์ นักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์
อุตสาหกรรม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มีความประสงค์จะขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวม
ข้อมูลเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรม ตามความ
คิดเห็นของผู้บริหาร และครู-อาจารย์สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้" รายละเอียด
ทราบแล้ว นั้น

กรมอาชีวศึกษา พิจารณาแล้วอนุญาตให้ นางปภาพิต สุภารัตน์ ดำเนินการเก็บรวบรวม
ข้อมูลเพื่อใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 11 แห่ง ตามรายชื่อที่แนบได้
อนึ่ง แบบสอบถามที่กรมอาชีวศึกษาอนุญาตให้ใช้เก็บข้อมูล จะมีตราประทับและลายมือ
กำกับที่มุมบนด้านขวาของทุกแผ่น เพื่อเป็นต้นแบบในการเก็บข้อมูลต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และกรุณาจัดส่งผลงานการทำวิทยานิพนธ์ให้กรมอาชีวศึกษา
ทราบในโอกาสต่อไปด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายจ่านง อุไรรัตน์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น มิใช่ให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อที่ และเผยแพร่ไปยังสื่ออิเล็กทรอนิกส์ใดๆทั้งที่เป็นการนำไปใช้
รักษาการในตำแหน่งศึกษานิเทศก์ 8 ทำหน้าที่

หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์

ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

หน่วยศึกษานิเทศก์

โทร ๐๒-๖๖๖๖๖๖

ที่ ศธ 0911/ 511

กรมอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

๔๒ กุมภาพันธ์ 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางปภาพิต สุภารัตน์ นักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้" มีความประสงค์จะเก็บข้อมูลในสถานศึกษาของท่าน

ในการนี้ กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นางปภาพิต สุภารัตน์ แจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลได้ สำหรับการตอบแบบสอบถามขอให้ตอบชุดที่มีตราประทับเท่านั้น และเมื่อดำเนินการเสร็จแล้วขอให้ส่งแบบสอบถามคืนบุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายจาง อุไรรัตน์)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคฉะเชิงเทรา

รักษาการในตำแหน่งศึกษานิเทศก์ 8 ทำหน้าที่

หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์

ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

หน่วยศึกษานิเทศก์

โทร. 2817166

รายชื่อสถานศึกษาที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
เสนอโดย นางปภาพิศ สุภารัตน์

1. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา
2. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี
3. วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต
4. วิทยาลัยอาชีวศึกษาปัตตานี
5. วิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช
6. วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา
7. วิทยาลัยเทคนิคชุมพร
8. วิทยาลัยเทคนิคตรัง
9. วิทยาลัยเทคนิคนราธิวาส
10. วิทยาลัยเทคนิคพัทลุง
11. วิทยาลัยเทคนิคสตูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชากรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์
สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้

อาจารย์ที่ปรึกษา

รศ.ดร. สมพร ไชยะ

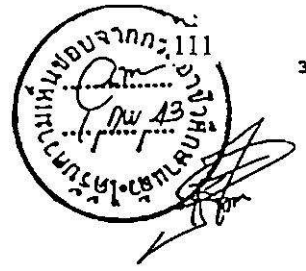
ดร.ศิริพรรณ ชูมเนียม

ผู้วิจัย

นางปภาพิต สุภารัตน์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษา
คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ตอนที่ 1
คำชี้แจง

ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ
โปรดกาเครื่องหมาย / ลงใน () เกี่ยวกับรายละเอียดของผู้ตอบ

1. ตำแหน่งในการทำงาน

- () ผู้บริหาร
- () ผู้อำนวยการ
- () ผู้ช่วยวิชาการ
- () หัวหน้าคณะวิชาคหกรรมศาสตร์
- () ครู-อาจารย์

2. ลักษณะของสถานศึกษา

- () วิทยาลัยอาชีวศึกษา
- () วิทยาลัยเทคนิค

3. สถานที่ปฏิบัติงาน

- () วิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา
- () วิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช
- () วิทยาลัยอาชีวศึกษาปัตตานี
- () วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา
- () วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต
- () วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี
- () วิทยาลัยเทคนิคชุมพร
- () วิทยาลัยเทคนิคตรัง
- () วิทยาลัยเทคนิคพัทลุง
- () วิทยาลัยเทคนิคสตูล
- () วิทยาลัยเทคนิคนราธิวาส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์
สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้

คำชี้แจง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูอาจารย์ในสถานศึกษาที่เปิดสอนคหกรรม สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้ เพื่อประโยชน์ในการศึกษาปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรม

แบบสอบถามนี้มุ่งที่จะรวบรวมข้อมูลทางด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรม 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านการวิจัย พัฒนา และด้านการให้บริการวิชาการแก่ชุมชน ฉะนั้นคำตอบทุกคำตอบในแบบสอบถามนี้ไม่มีถูกหรือผิด แต่จะเป็นไปตามความคิดเห็นของแต่ละบุคคล ขอได้โปรดตอบข้อคำถามทุกข้อด้วยความคิดเห็นของท่านอย่างอิสระให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ข้อมูลที่ท่านให้ไม่มีการนำเสนอหรือเปิดเผยจะเก็บไว้เป็นความลับ และนำไปใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้เท่านั้น แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1

แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้บริหาร ครูอาจารย์

ตอนที่ 2

แบบสอบถามความคิดเห็นการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรม 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านการวิจัย พัฒนา และด้านการให้บริการวิชาการแก่ชุมชน ผู้วิจัยหวังว่าจะได้รับความร่วมมือด้วยดี จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

นางปภาพิศ สุภารัตน์
ผู้วิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 ปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรม

คำชี้แจง แบบสอบถามตอนที่ 2 มีทั้งหมด 4 ด้าน ด้านหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านการวิจัยพัฒนา และด้านการให้บริการวิชาการแก่ชุมชน ลักษณะของแบบสอบถามแต่ละด้านจะมีตัวเลือก 5 ระดับ คือ

- 5 หมายถึง การจัดการศึกษามีปัญหา อยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง การจัดการศึกษามีปัญหา อยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง การจัดการศึกษามีปัญหา อยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง การจัดการศึกษามีปัญหา อยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง การจัดการศึกษามีปัญหา อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ให้ผู้บริหาร ครูอาจารย์กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตารางที่ตรงกับระดับสภาพการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรม ข้อละหนึ่งเครื่องหมายดังต่อไปนี้

สภาพการจัดการศึกษา สาขาวิชาคหกรรม	ระดับปัญหา					สำหรับผู้วิจัย
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1	
* ความรู้ความเข้าใจอย่าง ถูกต้องเกี่ยวกับจุดหมาย หลักการและโครงสร้างของ หลักสูตรฉบับที่ใช้อยู่ปัจจุบัน.. ✓
* การพัฒนาเอกสารประกอบ หลักสูตรและคู่มือต่าง ๆ ✓

ต่อไปเป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษาสาขาวิชาคหกรรมด้านต่าง ๆ ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคใต้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัญหาการจัดการศึกษา สาขาวิชาคหกรรม	ระดับปัญหา					สำหรับ ผู้วิจัย
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
	5	4	3	2	1	
ด้านหลักสูตร						
1. การประชุมชี้แจงอบรมเพื่อทำความเข้าใจนโยบาย และองค์ประกอบของหลักสูตรแต่ละครั้ง.....						
2. การชี้แจงหลักสูตรและนโยบายด้านวิชาการเป็นหลักในการปฏิบัติงาน.....						
3. การมีส่วนร่วมของครูผู้สอนในการวางแผนด้านการใช้หลักสูตร.....						
4. ความรู้ ความเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับจุดหมาย หลักการและโครงสร้างของหลักสูตรฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน.....						
5. การพัฒนาเอกสารประกอบหลักสูตรและคู่มือต่างๆ.....						
6. การประชาสัมพันธ์การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่จัดสอนในวิทยาลัย.....						
7. การจัดแผนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย หลักการและเกณฑ์การใช้หลักสูตร.....						
8. การแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการนำหลักสูตรไปใช้ในแต่ละรายวิชา.....						
ด้านกระบวนการเรียนการสอน						
9. ครูอาจารย์ในสาขาวิชา ได้รับความรู้เกี่ยวกับการนำวิธีสอนต่าง ๆ มาใช้ได้อย่างเหมาะสม....						
10. วิทยาลัยจัดให้ครูอาจารย์ได้สอนตรงกับความถนัดของตน.....						

ปัญหาการจัดการศึกษา สาขาวิชาคหกรรม	ระดับปัญหา					สำหรับ ผู้วิจัย
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปาน กลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1	
47. ส่งเสริมให้ครูอาจารย์ในสาขาวิชาคหกรรมพัฒนาตนเองโดยให้ไปศึกษาต่อ.....	
48. จัดให้ครูอาจารย์มีโอกาสฝึกทักษะที่มีความจำเป็นในวิชาชีพกับผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขา.....	
49. การจัดทำข้อมูลเกี่ยวกับการสอน การฝึกอบรม การพัฒนาทางวิชาการของครูอาจารย์.....	
50. การให้การศึกษายกย่องแก่ครูอาจารย์ เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพ.....	
51. การกำหนดเกณฑ์การประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการสอนของครูอาจารย์.....	
52. การจัดสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมขวัญและกำลังใจของครูอาจารย์.....	
<u>ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน</u>						
53. การเชิญผู้มีความรู้ในชุมชนมาให้ความรู้แก่ครูและนักเรียนเป็นระยะ ๆ ตามความต้องการ.....	
54. การจัดนิทรรศการทางวิชาการและแสดงผลงานนักศึกษา.....	
55. การร่วมมือกันระหว่างวิทยาลัยกับชุมชนในการกำหนดเปิดสอน.....	
56. การใช้ทรัพยากรบุคคลของวิทยาลัยเป็นแหล่งวิทยากร เพื่อฝึกฝนวิชาชีพให้กับชุมชน.....	
57. การประชาสัมพันธ์ เผยแพร่วิทยาการแก่ชุมชน.....	
58. การเปิดสอนหลักสูตรระยะสั้นแก่ชุมชน.....	

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – สกุล	นางปภาพิต สุภรัตน์
วัน เดือน ปีเกิด	24 สิงหาคม 2498
สถานที่เกิด	เขตนานนาวา กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	101 ถ.ราชดำเนินนอก ต.บ่อหย่าง อ.เมือง จ.สงขลา 90000
ตำแหน่งหน้าที่การทำงาน	อาจารย์ 2 ระดับ 7
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา ถนนรามวิถี อ. เมือง จ.สงขลา 90000
ประวัติการศึกษา	ปีการศึกษา 2512 สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาจาก โรงเรียนศึกษาวิทยา (สสม) ปีการศึกษา 2515 สำเร็จการระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจาก โรงเรียนศึกษาวิทยา (สสม) ปีการศึกษา 2518 สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์ (ปวช.) จากโรงเรียนการช่างสตรีพระนครใต้ ปีการศึกษา 2520 สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูงคหกรรมศาสตร์ (ปวส.) จากโรงเรียนการช่างสตรีพระนครใต้ ปีการศึกษา 2522 สำเร็จการศึกษาระดับคหกรรมศาสตร์บัณฑิต (คสบ.) จากวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาวิทยาเขตพระนครใต้ ปีการศึกษา 2543 สำเร็จการศึกษาระดับครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา (คอ.ม) จากสถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้